

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

Megjelenik minden pénteken.

Önkormányzat!

A tömegkommunikációs eszközökben, a szociológiai és politológiai irodalomban már több éve folyik a vita arról, hogy milyen szervezeti változások szükségesek ahhoz, hogy az országban kialakuljon egy pluralista, demokratikus rendszer, melynek egyik alappillére az önkormányzatok képeznek.

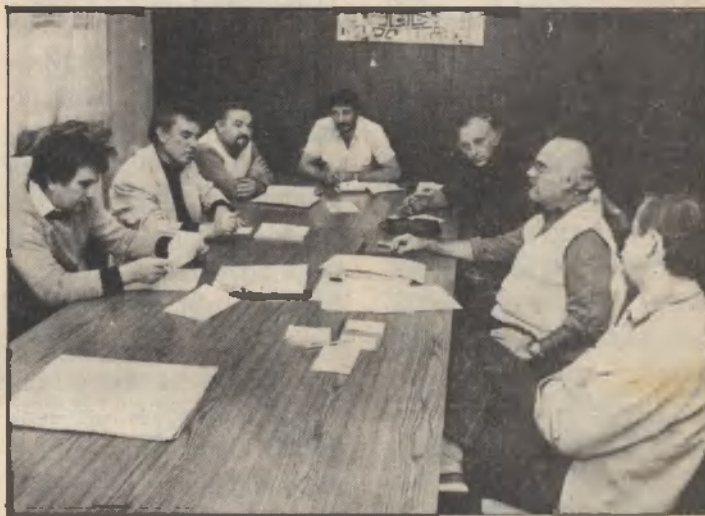
Ma már közhelyként említhetjük, hogy az MSZMP, és az általa létrehozott pártállam a 80-as évekre mély gazdasági politikai és erkölcsi válságba került. A párt által kialakított szocializmuskép nem bírta ki a valóság próbáját. Ahhoz, hogy túl tudjunk lépni a bürokratikus, központosított és parancson alapuló társadalmiszerveződési gyakorlaton, létre kell hozni az önkormányzatok rendszerét.

Ez azt jelenti, hogy elismerjük a társadalom működéséhez szükséges szférák öntörvényűségét, az egyén és közösségeik autonómiáját, szabad szerveződését, saját ügyeik intézésében. Napjainkban érzékeljük az események felgyorsulását, a vidéki Magyarország ébre-

dését, s azt is, hogy a különböző politikai pártok, mozgalmak a lomtárból újra elővették az önkormányzat sutba vetett eszméit, a választók kegyeinek, voksainak megnyerése érdekében.

A politikai földcsuszamlás valóban bekövetkezett, de ezen belül a közigazgatás rendszere lényegében változatlan, s nagyon leegyszerűsítve állíthatjuk, hogy a reform megállt a megyehatáron, s néhány kivételtől eltekintve nem nyert bebocsátást, pedig a kopogtatást már régen felváltotta a dörömbölés.

Szent István királyunk által létrehívott vármegyarendszer – mely a mai napig közigazgatási rendszerünk alapegysége – történelmi szerepét eljátszotta. A valamikori megye legendás ellenállása, progresszivitása, társadalmi húzóereje elvesztett a távoli múltban. A helyzetet súlyosbítja, hogy 1949 után felszámolták az önkormányzatok hagyományos formáit, melynek következtében a társadalom szét hullott, mert szervezték, és nem szerveződött, s ezért

Szokásos péntek délutáni pillanatot örökített meg Szakony Attila kollégánk: a két órakor kezdődött szerkesztőbizottsági megbeszélésen a következő szám írásairól vitáztunk. Kevesen vagyunk – balról Mihovics József, Takáts Sándor, Kápolnás Zoltán, Horváth Tamás, Z. Tamás István, Pék Pál, Molnár László látható a képen – így várjuk minden kanizsai ötletét, javaslatát, írását és fotóit. A Kanizsa valóban legyen a kanizsaiaké!

Egészségvédelmi pályázat

Október végén értékelte a Városi Egészségvédelmi Tanács az Egészségvédelmi Alapra benyújtott pályázatokat. A döntés értelmében a Hevesi úti óvoda 15, a Családsegítő Központ (közös a HSMK-val) 20, a Hevesi Művelődési Központ 10, a Nagyrác úti Általános Is-

kola 10, a Landler Jenő Gimnázium 25, a Városi Televízió 10 ezer forintot kap az Alapból. Az elfogadott pályázatok a városi egészségmegőrzési programhoz kapcsolódnak, közvetlen, vagy közvetett módon a megelőzést szolgálják.

Mi lesz a Munkásórség épületével?

Mint ismeretes, a Pénzügyminisztérium pályázat útján kívánja hasznosítani a Munkásórség zárolt vagyonát. A Városi Tanács Végrehajtó Bizottsága legutóbbi ülésén megbízta Zsoldos Ferenc tanácselnököt,

jelentse be a város igényét a Munkásórség helyi épületére. A házat a város súlyos közoktatási gondjainak enyhítése érdekében oktatás céljára akarják felhasználni.

különböző rétegei nem ismerik egymás problémáit, szemben állnak egymással. Napjainkra a megyerendszer ebben a formában a megcsontosodott konzervatívizmus utolsó bástyája, s meglévő felépítésében működésképtelen szervezet.

A realitáshoz azt is kell mondani, hogy az elmúlt négy évtizedben a megyék viszonylagos önállósága nyújtott némi védelmet a központcentralizált hatalmával szemben, de a megyeszékhelyek, mint hatalmi központok saját területükön úgy viselkedtek, mint a legfelsőbb vezetés. Az önállósági törekvéseket letörték, a helyi kezdeményezések csak a központ akaratával egyetértésben érvényesülhettek. Egy-egy megyei székhely megalománlás fejlesztése érdekében más városok, községek fejlődését pénzügyi nyomással akadályozták, sorvasztották. S itt felvetődik a vidéki Magyarország problémaköre, a falvakban, kistelepüléseken lakó népesség halmozottan hátrányos helyzete. Természetesen a kormányzat időnként reformelképzelésekkel állt elő, mely megpróbálkozott a megyei bürokrácia leépítésével. A kísérletek sora megbuktak, s ez a hierarchikus rendszer éppen úgy viselkedett, mint a XIX. század első felében a francia Bourbonok, azaz „Semmit sem tanultak, semmit sem felejtettek.”

Ezért a jövőben fel kell kutatni és biztosítani a vidék még meglévő erkölcsi tartalékainak felszínre hozását. Tiltakoznunk kell minden belső elnyomás kísérletével szemben akár a fővárosból,

akár a megyeszékhelyről érkezik. A demokrácia alulról jövő építkezéséhez az kell, hogy minden állampolgár számára legyen lehetőség a gazdasági autonómiára, függetlenségre.

A valódi önkormányzat megteremtéséhez szükségesnek tartjuk az alábbiak megfogalmazását, törvénybe rögzítését.

1. Az önkormányzás legyen állampolgári jog, melynek letéteményesei a helyi választópolgárok, kik jogukat helyi népszavazás, népi kezdeményezés és képviselőik megválasztása révén érvényesítik.

2. A községi, helyi politika alakításának lehetőségét a hatalom dekoncentrációja, a helyi ügyekben való teljes önállóság biztosítása teremti meg.

3. Deklarálni kell az önkormányzatok egyenrangúságát és egyenjogúságát, s szabad társulásaik révén meg kell szüntetni a jelenleg meglévő megye hatalmát.

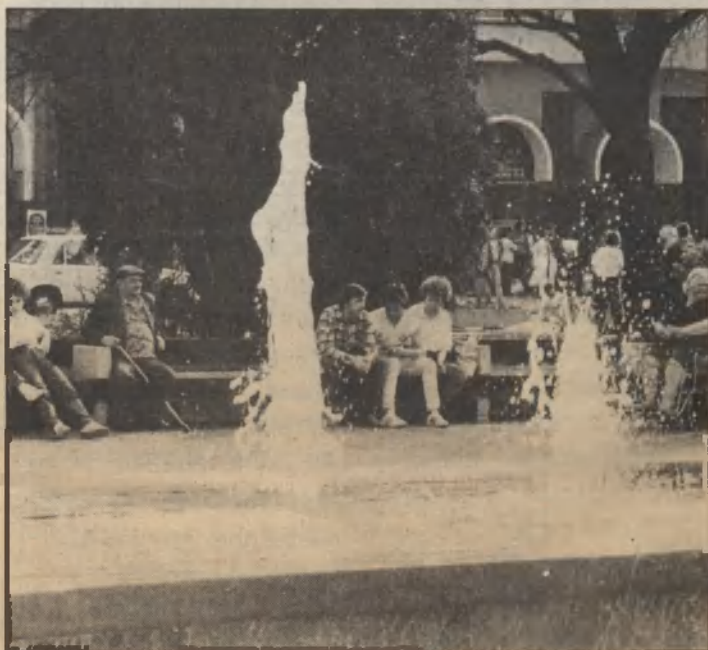
4. Meg kell teremteni az önállóság, kormányzás anyagi feltételeit, létre kell hozni a községi tulajdont, az adórendszert pedig úgy kell átalakítani, hogy a gazdasági vállalkozások adója, valamint az SZJA nagyobb hányada felett az önkormányzat rendelkezzen.

Mindezek figyelmen kívül hagyása nélkül a demokratikus jogállamiság megteremtése, a köztársaság csak üres tartalmatlan konglomerátum lesz. A felelősség nagy a nép mégegyszer nem ad haladékot arra, hogy valóban jól és otthon érezze magát Magyarországon.

Jászberényi László

Kanizsai képek

Munkaerőhelyzet, 1989

KAPUN INNEN, KAPUN TÚL

A világ felgyorsult körülötünk, s ebben a rohanásban, tempónkat hozzá igazítva, de mégis bizonytalankodva, helyünket keressük. Kapkodjuk a fejünket, válogatunk a hírözönben, baráti, munkahelyi puhatolódzó kérdések segítségével akarunk elemi következtetésekhez, válaszokhoz jutni. Érdekek, ellenérdekek szorításában élünk. Az elmúlt napok politikai változásai és váltása, tényleges vagy látszat helycsereére készítenek bennünket.

Aki a „helyén” áll, maradt vagy oda jutott, kapaszkodik, hogy a körvonalazott gazdasági szerkezetváltás, a kialakuló piacgazdálkodás idején biztonságos munkahelye legyen, hiszen elmúlt már az az idő, amikor a munkahely állampolgári jogon adott volt. Kialakult és naponta halmozódik a jól érzékelhető szociális feszültség: tömegek kerülnek a társadalom peremére, a létminimum szintjére. Emberek elveszítik a helyüket, kapun belülről, a kapun túlra sodródnak. A munkanélküliség veszélye a többség számára távolinak tűnik, de már velünk él, bekapogtatott a nagykanizsai otthonok ajtaján is.

A Megyei Munkaerő Szolgáltató Iroda Kirendeltsége Nagykanizsán a tanácson működik. Ennek a tanácsi szerkezeten belül szerveződött irodának az ügyfélforgalma 3600-4000 fő évente. A szám sajnálatosan növekszik, hiszen Nagykanizsa sem vonhatja ki magát az adott térség tényleges és változó munkaerőpiaci, valamint a gazdaság és foglalkoztatottság szakmai és területi szerkezetének átalakulását jellemző országos kórkép alól.

Ez év szeptemberében is kb. 600 különböző életkorú, végzettségű, felkészültségű férfi és nő próbálta ki az elhelyezkedésnek vagy a munkahelyváltoztatásnak ezt az útját. Vajon hogyan

vélekedett a társadalom gondoskodásáról az a mintegy 100 pályakezdő fiatal, aki a nyár után az őszi hónapokban bekopogott, érdeklődött, s egy részük végül is elfogadta, amit felkínáltak, akkor is, ha pályát kényszerült módosítani.

Az a 28 fiatal, aki a TUNGSRAM iskolarendszerén kívüli szakmai oktatásban részt vehet, vagy a Szociális Foglalkoztató betanító varrodájában munkához és képesítéshez jut, nem kergethet álmokat. A józan realitás talaján állva örülhet, hogy valamilyen munkahelyre bekerült, problémája átmenetileg megoldódott. Napjainkban szerveződik a gimnáziumot végzettek számára a komplex ügyviteli tanfolyam, ahol középfokú munkaügyi, társadalombiztosítási és számítógépes felkészítést kapnak, s ami nem elhanyagolható: a tanfolyam ideje alatt átképzési támogatásban is részesülnek. Mivel elhelyezkedésük a tervek szerint „szabadpályás” lesz, minden kötöttség nélkül elhelyezkedhetnek, kisebb intézményekben komplex ügyintézői munkát végezhetnek. Ok az átképzési lehetőségek igazi „vállalkozói”. A szakirányú tárcáknak ez az alig 1 éves rendelete azonban az oktatási rendszer és a munkaerőpiac kapcsolatának, egymásraépültségének hiányait aligha simítja el.

Sajnálatos módon növekszik a visszatérő ügyfélforgalom. Ennek oka abban keresendő, hogy a pályakezdekők több munkahelyet szeretnének megismerni, az idősebbek előtt pedig az elhelyezkedési lehetőségek városunkban is beszűkültek.

Megszűnben van a „vándormadarak” aratása, s az 5-6 munkahely utáni „bérkiszorítós” játékokra egyre kevesebb a lehetőség. A kanizsai vállalatok nem vesznek fel újabb vattáembereket, sőt a meglé-

vőkől is szabadulni igyekeznek.

*

Persze az őszi nagymértékű ügyfélforgalom elsősorban nem ebből a rétegből került ki. Egy adott nap ügyfélforgalmát áttekintve a mérnök-közgazdásztól a konyhalányon át a gépkocsivezőig többféle munkaerőt igényeltek a helyi vállalatok, intézmények. A jellemző mégis az, hogy az igények 80 százalékban fizikai munkaerőre korlátozódnak.

Miért változtatnak körülötünk munkahelyet az emberek? Kanizsa ezen a téren is az országos adatokat, belső arányokat produkálja. A motíváló tényezők között a magasabb fizetés, a végzettségnek, képzettségnek megfelelőbb munka éppen úgy helyet kap, mint az elbocsátás, kilépés, az átszervezésből adódó kényszerleépítés.

Ha nem is jelenti a tömeget, de feszültség van néhány értelmiségi munkakörben, pl. az oktatásban és a mezőgazdaságban. Érdekes, hogy a felsőfokú mezőgazdasági szakemberek újabban milyen gyakran megfordulnak az irodában. Talán a városkörnyék mezőgazdaságában megjelenő kényszerpályák, a gazdasági irányítás és az egyén szándékai kevésbé integrálódnak. Számukra október első felében egyetlen munkaerőigény bejelentés sem érkezett.

A vállalatok mozgásterét nem szűkíti le, hogy 1985-től munkaerő bejelentési kötelezettségük van, hiszen az újsághirdetés, a jóbarát közvetítése, a személyes kapcsolattartás is élő gyakorlat az iroda érdekegyeztető szerepe mellett.

Somos Béláné kirendeltségvezető szerint munkájukban igen jól érzékelhető, sőt mérhető a politikai élet változása, a város területén meg-

jelenő munkáltatói kezdeményezéseknek, az emberek szociális helyzetére, érzelmeire gyakorolt hatása. Idősek és fiatalok őszintén feltárják helyzetüket, szavikból tükröződik lelki válságuk. Gyakran zavarodottak, lesír róluk az értékvesztettség. A társadalmi zavarok következtében károsodottak, károsítanak másokat. Bizalommal tárják fel szétessett vagy munkaerőhelyzetük miatt esetenként szétesni készülő családi életüket. Tartásuk, védettségük a külvilággal szemben megroggyant. Ezért is jó szót, bizalmi, korrekt ügyintézőt kell kapniuk.

A jövő munkaerőhelyzetében sok a feltételezés, a bizonytalanság. Nagykanizsa polgárai arra számítanak, hogy egyidejűleg és egységes rendszerben, a gazdaság törvényszerűségeihez igazodva, de egyúttal humánus érdekeket védve is törtenek dolgok. A szabályozók az eddigieknél sokkal kevésbé fognak a részletekre kiterjedni, de a vállalatok mozgásterébe jól beilleszkehetnek az új munkahelyek, s a struktúraváltás minden embernek biztosíthatja a helyét kapun belül is.

*

Az MTA ajánlatai az országnak erre a térségére is alkalmazhatók: regionális vállalkozásbiztosítási rendszer. ÁFA-kedvezmény kis- és középvállalatok számára, az új munkahelyeken foglalkoztatottak társadalombiztosítási járulékának meghatározott idejű csökkentése, hitel és kamatkedvezmények és határmenti kooperációk különleges szabályozása.

Remélni lehet, hogy talán ezekkel a gyors, határozott és ésszerű változásokkal kevesebben fogják felkeresni az irodát, kevesebben igényelnek közvetítői szolgáltatást.

BUKI PÁLNÉ

Válasz a kihívásra

Ma már közhelynek számít, hogy csak az a vállalat, üzem maradhat talpon, amelyik tud alkalmazkodni a megváltozott helyzetekhez, s kihasználva a lehetőségeket, elébe megy a várható változásoknak. Ehhez természetesen rugalmasság, innovációkészség, az új iránti fogékonyság kell. Sorozatunkban azt szeretnénk bemutatni, hogy a kanizsai gazdálkodó egységek milyen módon és milyen sikerrel próbálnak válaszolni a gazdasági kihívásra.

Keresett a nyomásszabályozó

A KÖGÁZ másfél évtizeddel ezelőtt kezdte meg a gázipar fejlődéséhez, a gázprogram végrehajtásához ma már nélkülözhetetlen termékeinek kifejlesztését és gyártását. Meg lehet állapítani, hogy a vállalatnál az elmúlt években nem csak szó volt a termékszerkezet átalakításáról, hanem az (kisebb-nagyobb zökkenőkkel) állandó programmá is vált.

Az is nyilvánvaló volt a nyolcvanas évek elején, hogy a nyereséges termékszerkezet kialakítása kevés, a termelés volumene függ a hazai piac igényeinek várható hullámzásaitól: a termékszerkezet bővítéséhez a külföldi piacokon való megjelenésre is szükség lesz.

Az utóbbi években két olyan lehetőség adódott, amelyek révén reális lehetőség volt a nyugat-európai gáziparhoz való kapcsolódáshoz. Az egyik a vegyesvállalat megalapítása, a másik a kisebb gázipari cégek termékének magyarországi gyártása, illetve az általuk meghatározott paraméterek szerinti fejlesztés és annak alapján a termékgyártás.

A megalakult, magyar-nyugatnémet vegyesvállalat – a Magyar Gázmérő Technika Kft – először a háztartási, majd a kisebb kommunális-ipari gázfogasztások mérésére alkalmas, korszerű gázmérők gyártására vállalkozott.

A vegyesvállalati keret arra is alkalmat adott, hogy az NSZK-beli alapító cég már gyártmányainak gyártását-szerelését Nagykanizsán rendelje meg.

Másrészt lehetőség volt arra, hogy a Gastech GmbH által igényelt gázszűrő termékcsaládot kifejlesszük. A folyamatos műszaki kapcsolat „melléktermékként” azt eredmé-

nyezte, hogy a viszonylag hosszú átfutású fejlesztés mellett először öntvényeket szállítottunk ki megmunkálva, majd a 18 tagú fojtószelep-gyártmány-család komplett gyártására jött a megrendelés.

A bevezetőben említett fejlesztés az ország gáziparára sajátosan hatott. A lényeg röviden az, hogy a gáznyomásszabályozóink alkalmazásával lehetővé vált az addig megszokott gázszolgáltatási rendszerek helyett a sokkal nagyobb nyomásfokon való gázelosztás. Ennek gyökerei a MAORT által Nagykanizsán – az országban először – kiépített középnyomású szolgáltatói rendszerből erednek. Az utóbbi évtizedben az országban új „termékként” jelentek meg a kis csőátmérőjű hálózatok. A legkisebb és legnagyobb szabályozóink – versenyezve a külföldről behozott és Magyarországon rendszerbe szerelt szabályozókkal – így önmaguk is termékszerkezet váltást eredményeztek.

Az utcákban lefektetett gázvezetékekről a leágazó vezeték eddig acélból készült. Egy „egyszerű” termék és egy jól körülhatárolt, zárt szerelési technológia kialakításával (műanyag-acél összekötő idom) országosan mintegy 160 km kisméretű acélvezeték helyett nem korrodáló műanyag vezeték került a földbe.

A következő években további változásokat fognak hozni. Így lehetőség lesz az exporttermékek körének és volumenének bővítésére.

B. J.

(Következő számunkban a DKG-s fejlesztési programról írunk.)

Az olajbányászat kilátásairól

Mennyi az „annyi” jövő?

Fél évszázada folyik Zalában ipari méretű kőolaj- és földgázbányászat, s ez rányomta máig is érzékelhető bélyegét városunkra is. Aki eleinte az egyetlen, később bármelyik olajipari vállalatnál dolgozott, biztos jövő elé nézhetett, a város elismert polgára volt. Az olajosokra márcsak azért is elismerően tekintettek, mert külön lakótelepük, sportklubuk és pályájuk, művelődési házuk volt – és van ma is. Mellesleg a fél évszázada épült lakótelep jelenleg is mutatós része városunknak.

Manapság azonban felmondó levelekről hallani Kanizsa-szerte, s nyomában föl-fölröppen a kérdés: van-e jövője az olajbányászatnak?

Az tény, hogy – mint minden ipari tevékenység, – a kőolaj- és földgázbányászkodás is véges. A mélyben rejtő fekete arany gazdaságosan kitermelhető része előbb-utóbb elfogy, a természet rendje szerint. Ez még inkább jogossá teszi a kérdést és fontossá a választ.

A kőolaj- és földgázbányászat központja városunkban – és a megyében, sőt a Dunna-Tisza közén is – a KfV, amely nevében hordozza tevékenysége meghatározását. Az említett természeti törvényt jól ismerik a vállalatnál, s eszerint is cselekszenek. Ugyan mit?

Mindenek előtt azt, hogy a vállalati pénztárca szabta lehetőségek szerint tovább folytatódik a kutatás, bár csökkenő mértékben. Ezzel párhuzamos a kőolaj- és földgázkincs kitermelése egyre újabb módszerekkel. A legeredményesebben a szén-dioxid gáz fölhasználásával, amelynek az 1,5-3 kilométer mélységben kifejtett hatása révén kerül felszínre a fekete arany. Ez az úgynevezett fokozott hatékonyságú kitermelési módszer, amelynek eredményeként az idén már eddig is közel 40 ezer tonnás többlet-termelést könnyelhetett el a KfV, s ez már jelentős tétel az ország energia-mérlegében. A jelenlegi ismeretek szerint a következő években folyamatos termelésnövekedéssel lehet számolni, többek között a szén-dioxid mélybesajtolása révén.

Ez tehát az alaptevékenység, amelyet számos szakma és szervezet segít a folytonos-folyamatos munkarendhez alkalmazkodó ügyeleti rendszerrel is. Megtalálhatók itt a számítógépes szakemberek és a lakatosok, a kovácsok és a villanszerelők, a gépkocsivezetők és a járművek „orvosai”, a szerelők, a geofizikusok. Vagyis óriási szellemi és anyagi vagyon halmozódott föl gazdagodva a munkatapasztalattal. Mindez a tevékenység egyre tökéletesen

dő, korszerűsödő, sőt európaiasodó vállalati szervezetben zajlik. Ennek legfőbb célja a meglévő, a fentiekben vázolt adottságok minél teljesebb kihasználása hasznot hozó munkával.

Az átalakulás kezdeti lépéseit még öt évvel ezelőtt tette meg a KFV, a megegyezési eredményekkel történő vezetés elindításával, majd kiterjesztésével. Ez a korszerű emberi – főképp vezetői – kapcsolatok kialakítását célozta. Ennek lényege, hogy a különböző vezetők közösen dolgozzák ki az elérendő célokat, az eredményeket – vagy fogyasztékoságokat is – együttesen értékelik, s ezek alapján döntenek a következő időszakban elvégzendő munkáról. Ez újfajta vezető-beosztott kapcsolatot alakított ki, elősegítve a tárgyilagosabb vezetői kiválasztódást.

Valamivel több mint egy éve külön erre a célra létrehozott minden más munkától független munkacsoport „kivesézően” fölmerítte, röntgen-nyelven szólva átvilágította a vállalat egészét, s a kapott röntgenkép segítségével kidolgozta a vállalat stratégiai tervét a következő évekre. Legfontosabb megállapítása az volt, hogy az alaptevékenység folytatásával párhuzamosan, kiaknázva az említett óriási szellemi és anyagi – gépi, épületekben megtestesedő – vagyont újabb tevékenységi körök meghonosításába kezd a vállalat.

Épp azért, hogy ha eljön az az idő, amikor már nem lehet gazdaságosan folytatni az alaptevékenységet, senkinek se kelljen fölkeresnie a „különleges” vállalati könyvtárat: a munkakönyv tárat.

Ezért a legszélesebb körű felvilágosító kampány kezdődött el, s folyik manapság is annak tudatosításával, hogy a vállalat maga, de az egyes ember is keresse a legtesthezállobb munkát a vállalatokon belül és kívül, például új gyártmányok, szolgáltatások meghonosításával.

Ennek máris mutatkoznak a kezdeti eredményei. Lovásziban például traktorútánfutók gyártása folyik valamint készítenek – már külföldi, például amerikai érdeklődést fölkelte – élelmiszeripari gépszírt biogrease néven. Városunkban a közismert néven fűrészi alsó telepen gépjármű vizsgálat és vizsgáztatás folyik a többi között vadonatúj svájci gyártmányú műszerrel is.

A piacérzékenység kifejlesztésére átalakulás alatt áll a vállalati felépítés. Önálló önelszámoló szervezetek – szakszóval divíziók – kezdik meg működésüket januártól, egyelőre tizenhatan. Ez is a korszerű gondolat meggyökeresedését jelzi.

Mindezt vállalaton kívüli, újabb külföldi – NSZK-beli – szakemberek közreműködésével valósítja meg a KFV, amelynek munkacsoportja nemrég több nyugatnémet vállalat szervezeti felépítését tanulmányozta, hogy európai kitekintése is legyen.

Ha a kezdeti kérdésre akarunk válaszolni – van-e jövője az olajiparnak? – akkor azt mondhatjuk: igen. „Annyi” jövőre van kilátás, amennyit a fent leírt törekvésekből megvalósít a KFV-nél dolgozó közel 5 ezer ember. A maga, a város és az ország javára.

Ferenc Győző

Lépcsősor a Széchenyi téren, kerékpárút Palinban

A lenti és a fenti parkolót lépcsősorral összekötik.

Nagy port kavart fel jó egy esztendővel ezelőtt Nagykanizsán a Széchenyi tér szabad területének parkolóvá „parcellázása”. A vélemények megosztottak: egyesek praktikusnak tartották, mások tiltakoztak, merthogy rontja a városképét: Az elmúlt év tapasztalatai szerint úgy tűnik szívesen veszik igénybe az autósok, főleg azok, akik az itteni ABC-be érkeznek bevásárolni. Van ugyan másik parkoló is az ABC mögötti magasabb részen, ám az igen csak kényelmetlen, mivel onnan csak az egész üzletház megkerülésével lehet megközelíteni a bejáratot. Mint hallottuk, hamarosan változni fog a helyzet. *Karmazin Józseftől*, a városi tanács műszaki osztályának vezetőjétől kaptunk tájékoztatást ez ügyben.

– Az ABC és a mögötte lévő parkoló közti szintkülönbséget – amely eddig a gyalogosközlekedés akadálya volt – lépcsővel szüntetik meg. Így nem lesz szükség az épülettömb megkerülésére. Ezáltal remélhetőleg ezt a fenti parkolót is szívesebben használják majd az autósok.

– *Megszüntetik a sok vitát kiváltott mássikat?*

– Nem, mert előreláthatólag mind a kettőre szükség lesz. Számolnunk kell, hogy az Eötvös tér sarkán épülő 75 lakásos ház átadásával jelentősen megnő a parkolóhelyek iránti igény.

– *Mikor készül el a szóbanforgó lépcsősor?*

– A tervek készen vannak, jelenleg várjuk az öt kivitelezőtől kért árajánlatokat, 300 ezer forintos költségre számoltunk. Az építést április végére szeretnénk befejezni.

Kerékpárút épül Nagykanizsán. No nem az egész várost behálózó, s nem is szabadidős biciklizgetés számára, hanem praktikus okokból – mégis örülni kell a kezdetnek. E tervekéről szintén *Karmazin József* tájékoztatott bennünket.

Elsőként a palini új lakótelepet kötik össze a várossal, pontosabban: a Magyar utcának a palini lakótelep bejárata és a Rhajós utca közötti 1216 méter hosszú szakaszon épül meg a kerékpárút, amelynek kivitelezését már megkezdte a közúti igazgatóság üzemeltetése. Mintegy 3 millió forintot igényel a munka, az összeg egy részét a Közlekedési Minisztériumhoz benyújtott pályázattal nyertük el.

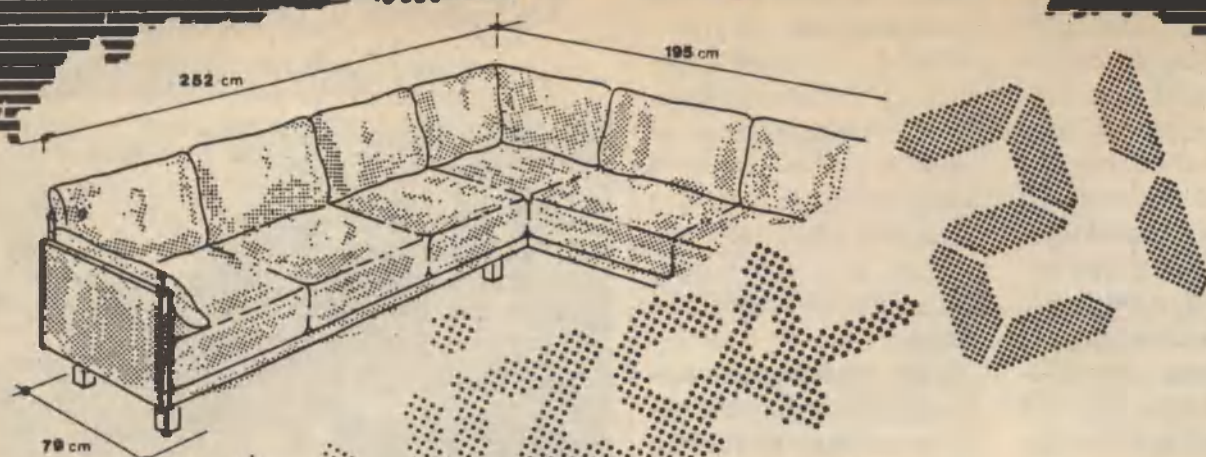
Járdával és kerékpáros úttal kötik össze Nagykanizsát és a palini városrészt. A 74-es út mentén az első 300 méteres szakasszal a tervek szerint még a hónapban elkészülnek a Közúti Igazgatóság nagykanizsai üzemeltetési dolgozóival.

(Szakony Attila felvételei)

Jövőre szeretnénk átadni a forgalomnak az utat, amely egyszerre szolgálja majd a kerékpáros és gyalogosközlekedést.

– *Ennek valószínűleg nem örülnek majd a gyalogosok...*

– Sajnos nincs más lehetőség, úgy-hogy meg kell barátkozni ezzel a megoldással. Két és fél méter széles lesz az út, tehát alkalmas a közös használatra. Közlekedési szempontból sokkal közelebbi rokonságban állnak a kerékpárosok a gyalogosokkal, mint a gépjárművekkel, ezért döntöttünk így.

SAROKGARNITÚRA

GYÁRTÓ: KANIZSA BÚTORGYÁR

KAPHATÓ: OKTÓBER 21. TÓL A NAGYOBB BÚTOR-

ÁRUHÁZAKBAN

egy fiatalos bútor a 21. századig két funkciót kényelmesen, kétféle összeállításban három és fél ezer forint ülőhelyenként, a garnitúra 21 000 Ft-os ára, és még négy további érv szól mellette:

- hamar ágyvá alakítható,
- kicsi helyen elfér,
- igen kényelmes, tartós kárpitozású,
- könnyedén szállítható és szerelhető.

Így látom (II.)

Szociális piacgazdaságot!

Mátyás király udvari bolondja bebizonyította, hogy a szép házban orvosból van a legtöbb. A középkorban ez igaz is lehetett, de napjaink nyavalyáinak orvosai a közgazdászok. Több van belőlük, mint szociológusból, politológusból és történészből együttvéve. Pedig ezekből is szép volt a termés az utóbbi években.

Akkor, amikor a két szűk esztendő után minden közgazdász két szűkebbet jósol és általános a borúlátás. Biztató fényként jelentkezik a Magyar Szocialista Párt gazdasági programja. A tömörítés kényszere arra készlet, hogy önkényesen, de nem az összefüggésektől kiragadva néhány sarkalatos elvet idézzünk;

Az elszegényedés és nem a gazdagodás ellen küzdünk.

A hatékonyságot a hozam és az anyagi, illetve szellemi vagyon hosszú távú gyarapodása méri.

Az államnak – miként a világ összes fejlett országának – a piaci feltételek megteremtését, az új technológiák ösztönzését, a piac káros hatásainak kivédését kell magára vállalnia.

Ezekből az alapelvekből következik, hogy a jövő egy vegyes tulajdonra épülő szociális piacgazdaságé.

Válószerűleg itt sokan felhőrdülnek. Mi a fene az a szociális piacgazdaság? Fából vaskarka? Esetleg szellemeskedve kommentálják: félig nem lehet teherbe esni.

Pedig a szociális piacgazdaság mint fogalom előfordul Európa összes szocialista, szociál-

demokrata, keresztény-szocialista pártjának programjában.

Nem több és nem kevesebb, mint az alapvető fogyasztási javak és szolgáltatások kiemelése a piac törvényei alól ártámogatással és adókedvezményekkel. A szociális piacgazdaság garancia a létbiztonságra a szükségletek elemi szintjén. Nem része a szociális védőhálónak, hanem szocialista tendencia a polgári társadalomban.

Szükséges, hogy a jövőben a szociális piacgazdaság mint cél, markánsabb, egyértelműbb megfogalmazást nyerjen. Olyan alapelve váljon, amely megkülönbözteti más pártokétól a Szocialista Párt programját.

Az igazság az, hogy a tervezeteket ma nem a pártok írják, hanem az élet. Ezért aztán sok

közöttük az azonosság és a párhuzamosság.

Egy-egy program között a különbséget a készítőik valóságglátó képessége jelenti. Hittünk szerint a Szocialista Párt programját az őszinteség, a kreativitás és a lényeglátás jellemzi.

Ennyivel több és más az MSZMP-nél és ennyivel jobb, – bár ezt sokan vitatni fogják – a többi párt tervezeténél.

Egy korszerű politikai párt – a Magyar Szocialista Párt az akar lenni – programját nem önmagának írja, hanem a népnek. A szociális piacgazdaság a társadalmi igazságosság egyik vetülete a gazdasági életben létbiztonságunk egyik megalapozója. Ennél többet ígérni ma fel-előtlenség és demagógia.

Kelemen Z. Pál
műszaki ellenőr

Matematikus-napok Kanizsán

Színvonalas rendezvény házigazdája volt október 26-27-én a Landler Jenő Gimnázium. Az ország minden tájáról, sőt a határon túlról, Felvidékről is érkeztek résztvevők, akik a matematika sokunk számára rejtélyes útvonalon több, mint otthonosan mozognak.

– Az idén harmadízben rendezzük meg a matematikusok elméleti konferenciáját és módszervásárát, amelyre két évente kerül sor. A kezdeményezés a Bólyai évforduló kapcsán indult iskolánk matematikusaitól – mondja *Pintér Ferenc*, a gimnázium igazgatóhelyettese, matematika tanára.

– Pedagógusképző intézmények oktatói, középiskolai tanárok, szakfelügyelők gyűlnek össze Nagykanizsán, hogy nagyon színvonalas elméleti előadásokat hallgassanak meg aktuális matematikai problémákról, illetve újszerű feladatmegoldásokkal ismerkedjenek meg, amelyet aztán a mindennapi gyakorlatban, az oktatásban, az egyetemi előkészítők során hasznosítanak. Az egyes konferenciák a matematika más-más ágából merítik témáikat. Így az előzőek a geometria és az analízis, a mostani az algebra és a számelmélet új útjait és lehetőségeit boncolgatták.

Mészáros József galántai középiskolai tanár a cseh-szlovák, úgynevezett matematikai olimpiák feladataiból hozott a „tarisznyájában”, *dr. Oláh György* Komárnóból az ottani tehetséggondozás módszereiről beszélt magyar kollégáinak. A konferencia ideai előadója a nagykanizsai *dr. Tóber Ernő*, aki az algebrai átalakítások témaköréből mutatott be válogatott feladatokat. Első alkalommal vett részt és tartott előadást *dr. Csákány Béla*, a

Csákány Béla beszélget kollégáival.

szegedi JATE tanára, egyben rektora.

– *Miben látja Ön a kanizsa konferencia hasznát, jelentőségét?*

– A hasznáról talán a végén tudnék véleményt mondani... jelentős dolognak tartom, hogy ez az országos szintű találkozó nem Budapesten van, hanem egy kis vidéki városban. Igaz, hogy ez kényelmetlenséget jelent azoknak a kollégáknak, akik az ország túlsó részéről érkeztek ide, de mindenképpen növeli a „nem Budapesten élők” rétegtudatát. Szakmai jelentősége pedig abban rejlik, hogy lehetőséget ad a matematikát oktatóknak, hogy rendszerezék meglévő ismereteiket olyan előadók segítségével, akik a matematikát alkotó módon művelik.

– *Rektor úr, mi a véleménye a jelenlegi közép- illetve felsőszintű oktatási rendszerünkről?*

– Bár magam is középiskolai tanárként kezdtem pályafutásomat, mégsem merem minősíteni, mert ma már nincs rálátásom. Az én gyerekeim jó gimnáziumba jártak, és úgy gondolom, jó színvonalú a Landler Jenő Gimnázium is, mivel sok gyerek nyert felvételt innen egyetemre, főiskolára. Felsőfokú oktatásunk nagyon sokáig úgy mond „el volt eresztve”. A véletlenül, a személyes kapcsolatokon múlt sok esetben, hogy melyik városnak lett egyeteme, főiskolája, hogy melyik intézmény milyen mértékben részesült anyagi támogatásban... Az állam nem adta meg az elvárható anyagi, erkölcsi elismerést az oktatásban dolgozóknak, de maga a társadalom sem, mint az orvosok esetében. Persze, az egészsége mindenkinek nagyon fontos, a gyógyulás is azonnal érzékelhető, míg a

zellelem fejlesztése csak hosszabb távon hozza meg gyümölcsét... bár az elmúlt időszakra ez sem volt érvényes.

– *Az Ön egyetemén az elmúlt tanévben indult egy mozgalom, amely változásokat követelt...*

– Igen, a legtehetségesebb ötödéves bölcsészhallgatók indították azzal a céllal, hogy megszűnjön az a számukra elfogadhatatlan helyzet, hogy az egyetemet kívülről és felülről vezéreljék. Az okos emberek, ráadásul ha fiatalok is, nehezen viselik el a hozzá nem értők irányítását. Én hasznosnak ítélem a törekvéseiket.

Magunk úgy gondoljuk, hogy mindez erőfeszítést követel a társadalom egészétől. A gondok programikus megoldásához ad segítséget a matematikusok kanizsai tanácskozása.

Turi Mária

A tűzzománc művésze

Járásí Ildikó világa eleven, varázslatos világ. Mesék világa, legendáké, az európai kultúrkör és a Kelet izgalmas találkozása. A műterem zsúfolt, a kívülálló számára áttekinthetetlen, de a zománcre formálódó arc fogva tartja a szemet. Járásí Ildikó dolgozik és mesél:

A Rozgonyi Iskola 5. osztályában kaptam egy aranyos tanítót, Kenyeres Béla bácsit. Ott ült mellettem órakon keresztül, s rajzoltunk, festettünk, s újra rajzoltunk. Végtelen türelmes volt. Én is boldog vagyok, ha felfedezek egy-egy tehetséget tanítványaim között. Gyakran felkeresnek ma is a gyerekek, mellém ülnek, mutatják rajzaikat és mesélnek...

A tűzzománc készítésének technikájával Zánkán ismerkedtem 1976-ban az Úttörővárosban. Ott égett mellettem a tűz, vibráltak a színek és festettek a gyerekek. Csodálatos élmény volt! Én azóta is nagyon szeretem a tüzet. Aki érti a zománc természetét, ahhoz kedves és barátságos. Egy ideig egymás mellett futott a két vágány, rajzot tanítottam az iskolában, kevés szabadidőmben tűzzománc dísz tárgyakat készítettem. De egy furcsa kis kitérő tovább színesítette, gazdagította az életemet. Pszichológiát tanultam, s Mérey tanár úrhoz jártam, a hipnózisról hallgattam előadásokat és gyakorlatokat is végeztem. Mindenkinek ajánlanám, hogy foglalkozzon vele, mert a mélypontokból való felemelkedésben segíti az embert. A tűzzománc mestere, Kátay Mihály tanár volt az én igazi tanítóm. Kecskeméten nyolc évig az ő műhelyének ösztöndíjasaként tanulhattam a szakma titkait. Minden nyáron ott dolgoztam e kiváló közösségben. Évente kiállításokat rendeztünk, örültünk egymás sikereinek. A műtárgyak technikájáról röviden: Fémrétegeket rakunk egymásra, zománc díszítéssel, s az égetés eredményeképpen kialakul a tervezett szín és forma. Volt olyan estém,

mikor ötszáz lemezt kidobtam, mert rosszul sikerült minden. Az első, második és harmadik égetés a kívülállónak még semmit nem mutat, a negyedik rétegnél még csak az alapozás dominál, az ötödiknél elmosódottan megjelenik a kép, majd a különböző színű és anyagú díszítésekkel befejeződik a munka. Ugye milyen bájos női arc? Nagyon kell vigyázni a színezésre, mert a tűz segítségével harsogó színeket lehet alkotni. A giccs hamar létrejön.

Én az őskori, mitikus világot szeretem, emberalakjaim is nagyon egyszerűek. Az ősi kultúrát tisztán jelképezik, őszintén. Sikereim szerevény bizonyítékai a Képcsarnok Vállalat kiállításai. Győr-

ben, Budapesten, Pécsen, Kecskeméten, Zalaegerszegegen és itthon, Nagykanizsán is bemutatkoztam már. Ilyenkor megmutathatom magam, minden tárgyam helyettem beszél. Gondjaim nagyok, terveim szépek. Egy kis házat építke a Honvéd utcában. Műtermében és udvarán barátságos találkozóhelyet, otthont szeretnék teremteni művésztársaim számára is. Közösséget szeretnék érezni, kik tisztelik és segítik egymást.

Járásí Ildikó művésznő fáradhatatlan. Négy-öt éjszakan át dolgozik, nincs megállás és szünet. Csodálatos ez a belső energia! A tűz, mely forrón csap ki a villanykemencéből, ott ég az ő lelkesedésében, munkaszerepében.

D. L.

Jusztitiának, az igazság istennőjének van dolga bőven ezekben az időkben. Hogy őt magát nehogy elfogultsággal gyanúsítsák, – vagyis, hogy az a bizonyos mérleg valóban az igazság oldalára billenjen, – pontos műszerre van szüksége. Vass László mérlegjavító és -készítő kisiparos 1974-ben került Nagykanizsára feleségével együtt, a Borsod megyei Sajólászlófalváról. Volt honnan ellesnie a szakma fortélyait, már édesapja is mérlegkezelőként dolgozott a Berentei Szénosztályozó Műnél.

Miután a szakmát kitanulta, a miskolci Mérleggyárba került. Egy ott dolgozó zalai barátja javasolta azt, hogy próbálkozzon Zalában, mert ott kihalóban van ez a szakma. Később belépett a kisiparosok sorába.

Szeptetneken vásárolt egy családi házat, annak udvarában alakította ki a műhelyét. Hogy nem döntött rosszul, azt bizonyítja az a rengeteg javításra váró mérleg, amely a műhelye körül sorakozik.

Az ajtón belépve tömény festék- és olajszag csapja meg az orromat. Szinte továbblépni sem tudok a különböző nagyságú mérlegektől. Amikor a szakma érdekességéről kérdezem, Vass László elmosolyodik és a következőt mondja:

– A kívülálló bizonyára csak ezt a rendetlenséget, – ami nekem természetesen nem az – a csavarok sávanyú szagát és az én olajfoltos kezemet és arcomat észleli. Ennek ellenére mi a szép ebben a munkában? Az, hogy óriási precizításra, nyugalomra, pontosságra

Jusztitia segédje

nevel és ösztönöz. A mérleg – ha nem is úgy tűnik – rendkívül érzékeny műszer, nagyon finoman kell vele bánni. A pontosságot súlyokkal állítom be és ha nem sikerül, megpróbálom újra és aztán újra. Kitarást igényel minden mérleg rendbetétele, hiszen általában nagyon rossz állapotban kapom meg ezeket. A megye hét ÁFÉSZ üzletei folyamatosan gondoskodnak arról, hogy legyen munkám.

– Vásárláskor gondolom más szemmel figyeli a mérleget, mint a többi vevő.

– Hogyne. A mérlegmutató mozgásából én már mindent tudok. Bizonyára nem állnám meg, hogy ne figyelmeztessem az eladót, de nem szeretek veszekedni. Így nem is én vásárolok, hanem az asszony.

Az asszony, Marika éppen vacsorát főz a családnak. A mai világban négy gyermeket nevelni nem mindennapi dolog, de a Vass házaspár erre is vállalkozott.

– Laci szintén nagycsaládban nőtt fel, ők is négyen voltak testvérek. Az fel sem merült nálunk, hogy én ennél kevesebbet szüljek. Nem mondom, biztosan nehezebb, mint a kiscsaládosoknál, de én akkor sem cserélek. A gyerekek közül a legnagyobb 14 éves, a legkisebb 8 éves és úgy lettek nevelve, hogy mindenki tudja a dolgát a ház körül. A fiúk az apjuknak segítenek iskola után, a kislány pedig nekem.

Egy kisiparosnak könnyű négy gyermeket nevelni – öt-

lik fel az olvasóban. Hogy ezt megcáfoljam, ne feledjük, Vass László és felesége egyedül, minden külső segítség nélkül vágott neki az új élethez és a négy gyermek az albérletben született akkor, amikor a családfő még állami cégnél dolgozott. Soha semmiféle támogatást nem kértek és nem kaptak senkitől. Mindent saját maguk, a szorgalmukkal érték el. A faluban már nem számítanak idegeneknek, – ot-tani emberektől tudom – mindenki a szívébe zárta a családot.

– Ez valószínűleg azért van – igazol a családfő –, mert mi is sokan vagyunk itt-hon, így eggyel több, vagy

kevesebb nálunk nem számít. Mi mindenkin segítettünk, akin csak tudunk. A gyerekek is ezt látják tőlünk, hiszen az életben nagyon fontosnak tartom a testvérek összetartását.

Vassék házat a végtelen egyszerűség jellemzi. Valami varázslatos van ebben a családban: a nyugalom, amiről maga a családfő is beszélt. De valami mégis csak nyugtalanítja: nevezetesen a szakma jövője.

Mivel ez eddig is apáról fiúra szállt, szeretné, ha nagyobbik fia is ezt a mesterséget tanulná ki. Tudomása szerint a szakmunkásképzőben nem indul ilyen szak. Vass László mindenesetre megteszi a magáét, továbbra is szorgos és pontos javítója marad Jusztitia mérlegének.

Dónay Nóra

PANNONIA CIPŐIPARI SZÖVETKEZET

(Nagykanizsa, Szabadság tér 8.)

NŐI DOLGOZÓKAT

kézműszakos munkarendbe, teljesítménybérbe

FELVESZ

Jelentkezni:
a fenti címen a munkaügyön.

Népművelők dilemmái

Juhász Imréné és Fehér Imre nem tegnap került a szakmába. Pontos tudják, mennyit ér a népművelés és a népművelő ma, hogy probléma akad száz, jövő azonban csak egy van, s itt és most ereszti gyökereit az ingatag talajban.

Juhászné: A MÁV Kodály Zoltán Művelődési Ház mindig a közösségi élet színtere volt. S mai gondja is ez: a közösség formálása. De az 50-es évek „lendületese” kultúrpolitikája már a 60-as évek elejére kifulladt, az intézmények elnéptelenedtek, kiürültek a formák, felbomlottak a nagycsoportok, s fékeződött a szellemi mozgás. A kultúra hullámvölgybe került. Én úgy gondolom, hogy a ma adott értékrendszerben a műveltségnek egyre kisebb a rangja, s nem kevés erőfeszítésbe kerül a holtpontról elmozdulni.

Fehér: Annál is inkább, mert buktató, hogy örökségünk a szakszervezeti-vállalati működtetés, de az Erkel Ferenc Olajipari Művelődési Háznak lakóterületi feladatokat is el kell látnia. Ezt várja a tanács, az anyagiakat azonban csak a Hevesi Sándor Művelődési Központnak biztosítja.

Juhászné: Nehézségeinket jelzi, hogy egy hónappal ezelőtt vezérigazgató-helyettesünk bejelentette, hogy

1990-ben huszonnégy intézményt már nem támogat, s ha mi is e csoportba kerülünk, az közel egy millió forintnyi elvonást jelent majd, tehát a perspektíva könnyen átlátható.

Fehér: Esetünkben ez a fenntartói-támogatói viszony már megszűnt. A KfV korábbi, 90 ezer forintos támogatását elvonta, s tudomásunk szerint ezt az összeget is a HSMK használja. 2 millió 300 ezer forintból gazdálkodunk, s ha nem volna a DKG 900 ezres juttatása, nem tudnánk a működés feltételeit megteremteni. Addig létezőnk, amíg ez a vállalat prosperál.

Juhászné: A MÁV például 1990-től veszteséges, pedig a vállalatok a művelődési intézményeket csak a nyereség terhére támogathatják. A vasút egyébként is szolgáltató vállalat, nem haszonérdekeltségű. Mi a legrosszabbal, a felszámolással is számolunk.

Fehér: Nem beszélve arról, hogy esetünkben a DKG csak céltámogatást nyújt: a fúvószenekar létét biztosítja. Ezért volt súlyos hiba a többi olajos vállalat visszavonulása.

Juhászné: Ami bevételt hozna, egy-egy nagyrendezvény szervezése, ma már képtelenség. Két hivatásos művész tiszteletdíja húszezer forint körül van, tehát ele-

ve lemondunk róluk. Nincs kompenzációs lehetőség.

Fehér: Az anyagiak hiánya persze a tartalmi munkát is érinti. Bevallom, olyan műsorokbevételeivel próbálunk talpon maradni, melyekkel – kimondva, kimondatlanul – a valódi értékek szintje alatt vagyunk. Diszkót szervezünk, vendégül látjuk a Beatricé-t, de „nem ilyen lovat akarunk.” Igaz, hogy pódium-műsorainkban – a bevételek forgatása révén – meghívhattuk dr. Paizs Istvánt, Moldova Györgyöt, készülünk Koncz Gábor fogadására, de a belváros kulturális igénye és a mi lehetőségeink között szakadék van.

Juhászné: A „Kodály” előregedett városrészben áll, ehhez kell igazodnunk. Igyekszünk ezért a szükségből erényt kovácsolni: visszszakanyarodunk a régi közösségi formákhoz. Ismeretterjesztő és klubmunkánk a kisközösségekre épül. Nyelvtanfolyamokat, számítógépes, géprő, szabó-varró tanfolyamokat szervezünk, s igyekszünk nyugdíjasaink társaság-igényét is kielégíteni. Ezek bevételi források is, de a folyamatos működtetés mégis csak zökkenővel jár. Hadd utaljak arra, hogy például a klubok évi 10 ezer forintnyi támogatást kaphatnak csak, s ebben a klubvezetők bére is benne van. Nagy szó ezért, hogy kertbarát klubunk, debreceni és pécsi kiállításával, országos sikereket is elkönyvelhet már.

Fehér: Ami a napi munkát igazán nehezíti, hogy oda szociális gondok is betolakszanak. Mi azonban szívesen segítünk. A vállalatok hétvégi műszakjai idején foglalkozunk a gyerekekkel, segítjük a kisnyugdíjasok életvezetését, börséket szervezünk; olcsó árukat kínálunk, bálás ruhát, burgonyát. Nem kimondottan népművelői munka, de szükséges.

Juhászné: Mégis tudunk értéket teremteni. Várótermi tárlataink Ősze András műveivel, a házsorgárdi panteon és Keszei Sándorné szótteseinek bemutatójával, sikeresek voltak. A MÁV Dél-Zalai Táncegyüttes – az ÁFÉMSZ és a Zefag támogatásával – pedig már európai hírű.

Fehér: Fontos, hogy nyitottak maradjunk. Befogadtuk az alternatívokat, s nagy hatású akciónk volt Dinnyés József Erdély támogatására kezdeményezett egyhetes programja. Az Országos Békatanács elismerő oklevele is közéleti munkánk sikerét igazolja.

Juhászné: A legnagyobb dilemma mégis a fennmaradás.

Fehér: Ha a művelődési intézmények munkájának városi szintű egyeztetése is megtörténik, ha a tanácsitűlszabályozottság megszűnik, s követelés helyett támogatást is remélhetünk, a kis művelődési házak közösségi munkája is betöltheti a maga szerepét.

P.P.

Szupertrabant

Aligha van fiatalember, aki ne szövögetne álmokat életének egy bizonyos részében csodálatos, áramvonalas, szupergyors autóról. Aztán eltelik az álmodozások kora, és örülhet, aki végül hozzájut egy Skodához, Ladához, Wartburghoz. Kovács Tamás, a Rózsa úti Barkácsbolt tulajdonosa még ennél is lejjebb kezdte. A hetvenes évek közepén vásárolt első autója egy 1961-ben gyártott Trabant 500-as volt. 1978-ban, egy balesetet követően komolyabb járművet vásárolt, egy Trabant 600-ast. Ez az autó ma már 25 éves, mégis csodájára járnak a kanizsai autó-barátok.

– Az Autósélet című újságban olvastam arról, hogy Trabantba Fiat-motort építettek. Ez keltette fel az érdeklődésemet. Egy budapesti járműtervező mérnöktől vásároltam aztán meg a dokumentációt, és az alapján végeztem el idén nyáron az átalakítást. Tavasszal még egy 22 lóerős, kétütemű motorú Trabanttal jártam, most pedig egy 47 lóerős, négyütemű Trabantom van.

Kovács Tamás és a szupertrabant.

Papíron 140 km/óra a végsebessége, de ennél többet tud. Ez az autó most jobban gyorsul és a végsebessége is nagyobb egy széria Zsigulinál.

– A motorcsere mellett még milyen változtatásokat kellett végezni az autón?

– Köztudomású, hogy a Trabanton nincsen fék, csak lassító berendezés. Erre a kocsira egy Wartburg 353-asnak a fékje van felszerelve, ez rendesen megfogja az autót. Azzal, hogy más lett a fék, változott a kerék

felfüggesztés is. Egy új típusú Trabant kerékagyát szereltem fel, erre került a fék, így nagyobb a kerék távolsága. Elöl és hátul is kellett változtatni a kerékdőlésen is. Máshová került a benzintank, a fénklémembe süllyesztettem egy 38 literes Zasztava tartályt.

– Szó volt már Fiatról, Wartburgról, Zasztaváról. Van még, ami eredeti ezen az autón?

– A kézifék kar. De nem kellett változtatni a karoszéria elemeken sem. Az alját kellett csak egy kicsit megerősíteni, mert ez most már végül is egy 25 éves autó. Egyébként a korábbi, 500-as Trabantom használható alkatrészeit elraktam, ebből pótolom, ha valamire szükség van.

– Hallott már az Önéhez hasonló járműről?

– Tudomásom szerint ilyen típusú autót nem alakítottak olyan módon át, mint ahogy én tettem. De van Kanizsán egy 601-es Trabant, amelyben szintén Fiat motor van. Erről azért tudok, mert a gazdája nálam érdeklődött, hogy hogyan lehet ezt az átalakítást elvégezni.

– Tizenegy éve van Önnél ez az autó. Azóta szinte folyamatosan alakítgatja, változtat rajta. Most készen van a nagy mű. Ezek után csak utazgat vele, vagy esetleg eladja, újból vásárol egy régi Trabantot, és előről kezdi az egészet?

– Nincs szándékomban eladni akkor sem, ha majd lesz másik autóm. Hozzám nőtt ez már nagyon.

Levelek M-nek Egy

Kamaszkorunk legszebb ősze volt. Az ég egyetlen tág lobbanás, s lombok telten, súlyosan, ahogy a szilvalekvár édes illata zúdul rájuk, s én loholok az osztályba, tíz perccel nyolc előtt mindig. Micsoda október volt, Magda!

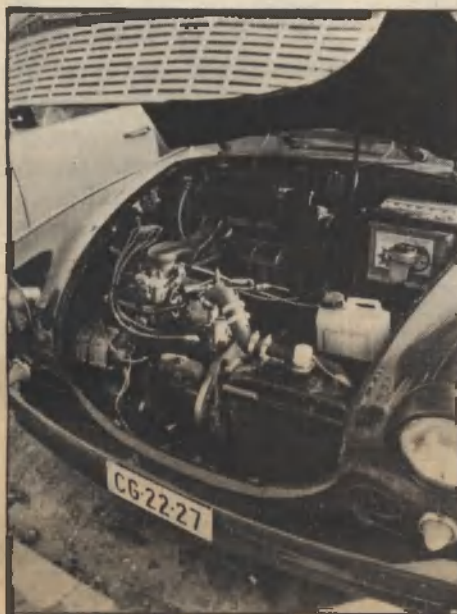
A fiúk ott álltak aznap is, de a szavakban a tizenkét nap kihűlt. Riadtak voltak és némák. Anti bizonykodott csak, hogy segítségért kiáltott a rádió reggel, Gábor hadarta, hogy igazoltatták, s én, hogy tankok mellett préseltem át magam, s hogy megvagyok, isteni szerencse, hiszen a házbeli hűsége utánam rikkantotta, hogy katonaköpenyben láttak öt napja, tudja.

Néztem a többieket, és hittem: nem a félelem, a holnap vacogtat újra.

Tanárainkat aztán sorra gazembernek mondták, bolonddá tett nemzedéknek minket, s tavasszal már ellenforradalmi bandának, s tetteinket bűnnek. Gyanakvás vett körül, fenyegetettség. Ami fájt, titokká dermedt halkán. Krónikát írtunk a forradalomról akkor, padlásra rejtettük, matracok alá, pedig nem volt benne más, mint azok dicsérete, akik hinni tanítottak, kiket bíróságok aláztak meg sorra, s kikért gyertyát gyújtottunk halottak napján – bújva.

Később, az iskolából kiverve, ország csavargói lettünk, tizen. Mégis itt vagyunk, mégis élünk! S hogy kamaszkorunk legszebb ősze volt, már tudjuk, s hogy újmódi zsarnokságok mocska föl nem érhet hozzá soha.

Ezért, ha gyertyát gyújtasz este, ne a múltakért, a jövőért égesd, Magda!

... ez a motortér kicsit más, mint a megszokott

Fogalom?

Landler Jenő Gimnázium – fogalom. Fogalom azoknak, akik különböző okok miatt nem járnak, nem járhatnak ide, és fogalom azok számára is, akik itt tanulnak, dolgoznak.

Már hét éves koromban tudtam, hogy gimnáziumban fogok tovább tanulni. Az sem volt vitás, hogy melyikben. Hiszen dédapámtól a nővéremig, nagyanyámtól a nagynénémig szinte az egész család az iskola köveit taposta.

Igy tehát érthető, hogy nagy izgalommal vártam az évnnyitót, s az első napot. Annak ellenére, hogy szomorúan vágyakoztam volt osztálytársaim után, kíváncsisággal telve léptem be az új osztályba, abba a világba, ahol négy évig együtt leszünk jóban-rosszban, s próbáljuk megismerni osztálytársaink természetét, elfogadni, megszeretni őket „bogaraikkal” együtt.

Az első hét könnyű volt... Csak puhatólőztünk, ismerkedtünk egymással és a tanárokkal. A második héten döbbsentünk csak rá, hogy bizony most már tanulni is kell.

Mint már említettem, a nővérem is itt tanult. Őt 4,8-as átlaggal vették fel az iskolába, engem 4,6-al. Nagyon boldog voltam, amikor megjött a levél, hogy felvettek. Aztán egyre több (volt) osztálytársam örvendezett, hogy ő is „landleros” lesz.

Amikor néhányan odajöttek hozzám és mondták: lehet, hogy osztálytársak leszünk, azt hittem rossz vicc az egész. De aztán kiderült, hogy ez nem vicc, hanem nagyon is komoly. Az EMLÍTETT TANULÓK ÁTLAGA nem érte el a 3 egészt. Hová süllyedt a fogalom, a régi színvonal, a Landler nevezetessége, miszerint ide csak jó tanulók járhatnak! Vagy a pótvizsga mindennapos dologgá válik? Az én osztálytársaim közül is vannak néhányan az előbb említett szinten, máris észrevehető, hogy kezdenek leszakadni.

Egészében az iskola nagyon jó benyomást tett rám, s remélem mégis csak megtudja őrizni azt a legendás, régi színvonalat, amiért én idejöttem, s egyszer talán majd büszke leszek rá, hogy én is a Landler Jenő Gimnáziumba jártam. Talán...

H. J.

BONGÓ!

– mondta a kisnyuzsi az elefántnak, és várakozó álláspontra helyezkedett.

– Nem veszek – mondta az elefánt, és megpróbált összezsugorodni, de félúton abba hagyta

– Te figyelj – így a nyúl – ez egy fantasztikus üzlet.

– Tudom, – válaszolta az elefánt, és visszanőtt.

– Ideadsz egy ezrest – fokozta a nyúl.

– Nagy túróst – reagált az elefánt és menekülni próbált, de a nyúl elállta.

– Fő a gyorsaság és a becsület – közölte lakonikusan a nyúl.

– AHA... – vélte az elefánt,

– ...és ha az ezrest ideadod, megkapod a névsort...

– ...hrrrr ...hrrrr – mondta az elefánt, és lilulni kezdett az a nagy állat.

– Rosszul vagy? – faggatta a nyúl – gyere, igyunk egy sört, támaszkodj rám...

– Anyu! – zihálta az elefánt, de a nyúl könyörtelen volt:

– Aztán az első névre feladsz kétszer 500 forintot...

– ...nem adok fel!

– ...de feladtsz, mert megverlek! – szögezte le bátran, határozottan, szinte megalkuvás-

mentesen a nyúl, és toppantott! Ekkor az elefánt a nyúlra helyezkedett, és ezt nem hagyta abba egykönnyen.

– ... már az első fordulóban visszakapod a pénzed – igazította meg füleit a nyúl.

– Na, hol az a sör? – kérdezte az elefánt.

– Bongó! – mondta a nyúl.

Az elefánt erre összetépte, izekre szedte, miszlikbe aprította, sapkát csináltatott belőle, fette a fejére, letépte, leköpte és othagyta.

Akart venni egy újságot.

– Bongó! – mondta az újságárus menyét.

Haza akart menni.

– Bongó! – mondta a taxisofőr ürge.

– Bongó! – mondta a hamburgeres.

– Bongó! – mondta a rendőrlámpa.

– Bongó! – mondta az esőkabát.

– Bongó! – mondta a cipőfűző.

– Bongó! – mondta a dongó, és szúrt!

No, hát ezt már nem! – sikította az elefánt, és beállt a sorba! Béres cseppekért.

Tiszai Szilárd

FIATALÓKRÓL

Egy műemlék halála

Kanizsa városának értékes műemléke (lehetne) az Inkey-sírbolt, amit 1768-ban építettek, és közvetlenül a Zalaegerszegre vezető forgalmas főút mellett áll egy dombocskán.

A késő rézkorban az egész Kárpát-medencében elterjedt az ún. „Péceli kultusz”. Többek között ennek az emlékeit is megtalálták az itt végzett ásások során. (Érdekességnek megemlíthetünk egy bikát ábrázoló bronzkori agyagszobrocskát).

Ma jellegzetesen barokk külseje van az épületnek. Kis magasságú fal veszi körül. Messziről nézve, a kis sírbolt tényleg impozáns látvány. Viszont ha közelebb megyünk...

A sírkápolna és az azt körülvevő fal között mellmagasságig érő gyomnövények fajainak serege található. A legszembetűnőbb mégis az a kőszobor, ami a vasrácsos „bejárati kapu” mögött áll közvetlenül. Ki tehette oda? És miért pont oda? A műemlék körül – gaz által benőtt – legalább fél tucat kőszobortöredéket fedezhet fel a figyelmes nézelődő. Ennyit a külsőről.

A kápolna kőkockás „padlóján” körös-körül téglák, törmelék, szemét, üvegcserep. Pont az „ajtóval” szemben a falnak támasztva áll az a rozsdás vaskapu, aminek a sírbolt bejáratánál kellene állnia. A menyegyzeten alig észrevehető fest-

ményrészlet látható, valamelyik szenttel.

A vakolathullás tönkretette, megsemmisítette (!) a falfestményt. Ha a kápolna belsejében szétnézünk, megakad szemünk a gondosan leterített szalmán no meg a hamun. Legalább ez a haszna megvan ennek a szerencsétlen építménynek. A csöves(ek), aki(k) itt lakik (laknak) örülhetnek, hogy „fedél” van a fejük felett. Ezzel azonban nem elégednek meg. A belső fal telis-tele van irogatva 20-30 cm-es betűmagasságú trágár kifejezésekkel. Ezek a kifejezések persze nem azt taglalják, hogy a műemlékek védelme és felújítása helyett miért a Helyőrségi Klub épületét tatarozzák 3 év 3x365 napján.

Ilyen eszközökkel akár neki se álljanak a többi műemléknek.

FIATALOKNAK

Tünde

„Őszintén akarok élni, és csak annyit elérni,
Hogy jókedvem senkit se bántson,
És ha fáj a szívem valamiért,
Ne nagyon fájjon.”

Igazság – szeretet – béke!

Szépen hangzik, de egy kicsit giccses. Hiszen hol van ma a szeretet és a béke, amikor már a 2-3 évesek is „puskával, pisztolyokkal” játszanak. S példaképül „Schwarzenegger, Stallonet választják. Tőlük tanulnak igazságot is!

Tünde a hétvégén a „vallás” feliratú palackot törte össze Nagymaroson.

– Úgy érzem nem hiszek Istenben – kezdi Tünde –, de sokszor még jómagam sem tudom. Az egyik barátom elvitt Kiskanizsára, ahol péntekenként összejövetelt tartanak a hívek.

– Nem érezted magad furcsán közöttük?

– Az elején kicsit. De segítettek: ugyanúgy szóltak hozzám, mintha én is közéjük tartoznék. Még arra a Nagymarosra is meghívtak.

– Ott milyen programot volt?

– Volt egy szentmise. Aztán különböző alapítványok tagjai szóla-
tak fel.

– Például?

– Hú! Hát pl. a magzatvédők. Jó volt hallani, hogy más is úgy gondolkodik, ahogyan én. Hogy ha valaki elveteti a gyerekét, ugyanolyan bűnt követ el, mint ha megölne valakit. Mert hiszen az embrió ugyanolyan lény, mint Te vagy Én, csak más stádiumban. És Magyarországon ne az abortuszairól, öngyilkosságairól legyen híres. Itt a családokban kell keresni a hibát. Mert a mai családokban hiányzik az összhang, a megértés, az őszinte szó, a szeretet.

– Valami politika, vagy ilyesmi?

– Á nem. Semmi köze a vízlepcsőhöz. De sokan mondták – tudod így – gúnyosan: „Na, mi van? Mentek tüntetni? Pedig nem. Ez vallás – hit – Isten. Nem Magyarország-Csehszlovákia-Ausztria. Mindenki egyforma volt. Tényleg, mintha már évek óta ismertük volna egymást, mint a testvérek. És olyan felemelő érzés volt a zuhogó esőben, kéz a kézben..., és énekelünk. Ha bármi bajom lett volna, bárkihez fordulhattam...

– De ha nincs semmi bajod, csak a hecc kedvéért mentél ki?

– Ezt én nem mondtam! Nem érzem egészen jól magam, itt ebben a világban. De hogy a fiatalabbaknak jobb legyen, sokat lehetne tenni.

Szerintem a vallás egy jó irányító-pont lehetne. De sokan csak a káromkodásokból ismerik Istent.

– És Te hogyan képzeled el a ká-
fogástalan környezetet?

– Hát... „Ahol a szemek tisztá fényt nem látsz, Ne keress engem sosem” – éneklé a Piramis. Én is valahogy úgy gondolom.

– Említetted a gondjaidat is. Azok-
kal mit kezdesz?

– Kisebb koromban vallásos voltam – no nem olyan nagyon. Most már a zenében keresek vigaszt.

– Tehát neked a zene az Istened?

– Megint félreértettél! Ez a világ – nem tudom te hogy látod – szerintem félelmetes. És ilyenek, hogy ha zugság, vagyis a képmutatás – undorítóak. Van aki ezek elől a halálba menekül, van aki a kábítószerbe – én a zenébe.

– A kábítószer is olyan, mint a val-
lás, ugye?

– Hiszen az is, meg ez is „csak” egy menedék!

– Ahogy vesszük. Nem félelem el a kábítószerrel, nem is tartom őket undorítóknak. Magatartásukat csak megelőzni lehetne. Ehhez viszont előbb teljesen meg kéne változnia minden embernek.

Ezek Tünde gondolatai...

De hol is kezdtük? Igazság – sze-
retet – béke!

Vajon Tündét – s minket is – ki tar-
nít meg az igazságra?

Novák Anikó

Színház?

Egyszerűen nem tudok köze-
lebb kerülni a színpadhoz,
messze vagyok tőle, sok a hang,
hosszúak a székcsorok, rengeteg
fej mutat nekem hátat. Mondat-
foszlányok tapadnak a szemem-
be, nem hagyják látni az értékes
mozgást. Értelmetlen így itt ül-
nöm és nézmem a fényeket, az
egyagból gyúrt figurákat, ha ke-
zük nem ér el a lelkemig, ha sza-
vuk nem szorongatja meg az ar-
com a velük összekeveredő, őket
eltaszító, széksorokból felbugy-
yanó nevetések miatt.

Akkor mit ér a színház, ha nem
hagyják élveznem és befogad-
nom?

K. E.

„Szól a szív”-ért szól a zene

1987. tavaszán – Balogh Tibor el-
nökletével – létrejött egy alapítvány
a vak gyerekek segítésére. Tagjai
között találjuk a vakok általános is-
kolájának igazgatóját – Hercsfai Ka-
talin, valamint még két intézeti ta-
nárt.

A „Szól a szív” a Zeneművészeti
Főiskola előkészítő növendékeivel
és a bécsi főiskola növendékeivel
közösen terjeszti a művészeti zenét
(komoly zenét). Egy ilyen „terjesztő”
koncertet Kanizsán is hallhattak vol-
na sokan, pénteken 13-án.

Lehet, hogy szerencsétlen nap
volt, de a művészek kitétek magu-
kért, s a színvonalas produkció még
némi haszonnal is járt. De még min-
dig nem tudjuk, hogyan segíthetünk
a vakokon a huszasunkkal? Vagyis:
mi a célja az alapítványnak?

– A fő cél – mondja Németh Ta-
más zongoraművész – egy uszoda
építése a vakok általános iskolájá-
ban. De ezenkívül olvasókönyvtárat
is szeretnénk beszerezni. Bár 7 da-
rab már van, a cél, hogy minden gye-
reknek legyen. Ezt Optaconnak hív-
ják, és egy darab ára: 360.000.-Ft.
Valamint beszélő számítógépek is jól
járnának.

– Ezt a pénzt a belépőjegyek ár-
ból össze tudják szedni? Hiszen
olyan kevesen voltunk!

– Ez egy visszatérő jellegű látoga-
tás lesz. Az ország különböző váro-
saiban járunk, és hogyha már meg-
ismernek bennünket – amihez a te-
levízió műsora is segíthet – akkor
egyrészt az alapítvány érdekében,
másrészt a muzikusok kedvéért
legközelebb többet leszünk. Úgy
tartjuk: sok kicsi, sokra megy. És
nem csak kéni szeretnének, hanem
valami élményt is nyújtanak.

– Tehát összejön az a 300 gyerek
szorozva 360.000 Ft és az uszoda
is?

– A komolyzenei koncertek elsőd-
leges célja – veszi át a szót az elnök,
Balogh Tibor – nem az, hogy az itte-
ni bevételből épüljön az uszoda. Itt
egy propaganda munka folyik, plusz
a művészi zene megszerettetése.
Tehát azzal, hogy mi most itt járunk,
ezek a szórólapok elkerülnek a na-
gyobb cégekhez, ahonnan ezres, tí-
zezres nagyságrendben jönnek az
adományok. És ha ezt beszorozzuk
olyan 15 várossal, mint pl. Veszprém,
Eger, Szolnok..., és a tévének is
sikerült eladnunk egy produkciót.
Ez a koncertkörút jelenleg 35.000.-
Ft-os haszonnal tart. Az alapítvány
számláján a 2 év során adományok-
ból, koncertekből közel 3 millió forint
van. Ezenkívül van egy autóbu-

szunk, amit a gyerekek kirándulásá-
ra használunk. Illetve ha koncertez-
ni nagy csapattal megyünk – a busz-
ba ülünk be. Valamint van még egy
személygépkocsink is, és – ahogy
Tamás is mondta – azok az eszkö-
zök, amik a gyerekek beilleszkedé-
sét, tanulását segítik.

– Említette, hogy sok magyar vá-
rosban voltak már. És a továbbiak-
ban mik a terveik?

– Amire büszkék vagyunk: a kez-
deményezést meghívták november
25-én New Yorkba, és még két ame-
rikai városba. Bostonban a vakok in-
tézetét fogjuk megtekinteni, ahol
Hercsfai Katalin fog egy együttmű-
ködési szerződést kötni. Ez remél-
hetőleg komoly segítséget jelent ne-
künk is. És ezt először ti fogjátok pro-
pagálni!

– Milyen anyagi kereteik vannak
az útra, hiszen gyűjtenek – és a re-
pülőjegy drága?

– Egy ilyen külföldi utat szponzorál-
nak, tehát egy svájci légitársaság-
nak megéri, hogy az irodájukat rek-
lámozzuk – folytatja Balogh Tibor.
És ezt a koncertprogramot fogjuk le-
próbálni november 11-én Miskolcon.

– Nem tudom, maguk hogy lát-
ják, de szerintem igen kevesen vol-
tunk. És a kivézenyelt osztályok sem
jelenthetnek hosszú távon megoldást!

– Valamit türelmesen ki kell várni!
Ha nagyon könnyen ki akarom véde-
ni a kérdést, ázt mondanám: egy ko-
molyzenei koncerten 100 ember az
azért elég, mert a többi köhög,
prűszköl, zavarja az előadást, művé-
szeket. Végül is az alapítvány célja
nem az, hogy ebben a kérdésben
tisztá vizet öntsön a fejekbe. Mi a
szerződést megcsináltuk, idejöt-
tünk. A produkciót művészi szinten
végigvittük. Jövőre már biztos nem
kivézenyelt osztályok lesznek, ha-
nem akik tényleg szívvel lélekkel a
koncertre jönnek. Vagyis építke-
zünk! És ebbe belefér az is, hogy ma
nem kaptál maltert, holnap esetleg
cementet nem kapsz... De egy kis
társadalmi munkával minden meg-
oldható! Vagy nem? Pl. ha minden
kisdobos és úttörő órs csak 1 Ft-ot
ad, az is már 65.000.-Ft. És ha min-
den Magyarországon élő ember? 1
Ft miatt még senkinek sem kellene
egész hónapban kuporognia!

A jelszó továbbra is József Attila
„Rejtelmek” című művének egyik so-
ra? „...és szól a szív...”

Ehhez egy számlaszám is tarto-
zik:

218-98141-3762

„Építkezzünk!”

Pillanatok a nyárvégi MHSZ napról

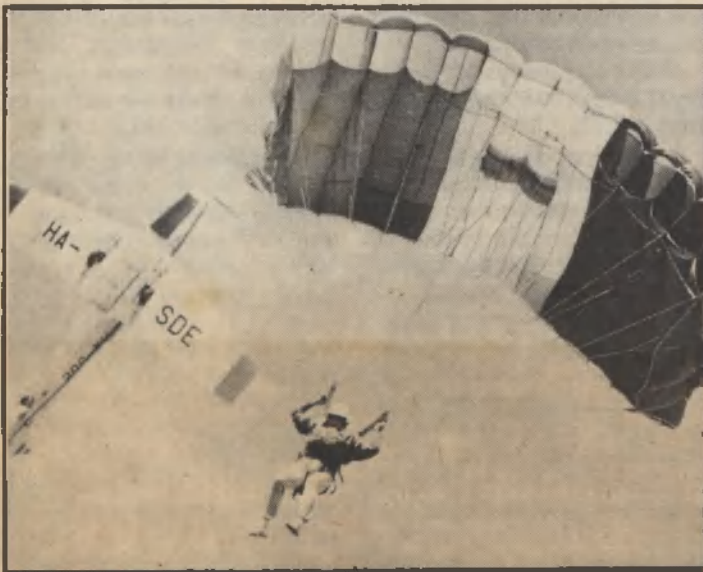
A tűzoltó kosárból sok gyerekkel együtt, mi is megnéztük...

...hogy milyen a kilátás.

Rádiózni is lehetett.

A repülés és az ejtőernyős bemutatón is kellemesen szórakozhattunk.

(Fotó: Szakony Attila)

Kedves barátaink

Az MSZMP XIV., illetve az MSZP I. kongresszusa nem hozta meg azt az eredményt, amelyért harcba szálltunk, és amelyért az MSZMP-ben küzdöttünk a reformkörü mozgalom tagjaiként. A kongresszuson az MSZMP világosan és egyértelműen nem vált szét irányzatai és áramlatai mentén, nem hozott létre a benne feszülő politikai ellentétek megtestesüléseként több új politikai pártot. Így azok az egymást kizáró, de egymás útját lépten nyomon keresztező áramlatok jelenleg is benne feszülnek. A fentiek miatt a reformkörök az országban sok helyütt elvesztették önazonosságukat.

A baloldali mozgalmakhoz való viszonyuk tisztázása, illetve a kongresszus munkájának megvitatása céljából feltétlenül szükségesnek tartjuk országos reformkörü találkozót összehívását.

Meg kell vitatni, hogy az MSZP tagjaként, független reformkörü mozgalomként, vagy új radikális szocialista párt létrehozásával, egy hiteles új baloldali mozgalom híveként kívánunk harcba szállni – az ország reális helyzetéből kiindulva – a nemzet felemelkedéséhez.

Az országos találkozót Nagykanizsán javasoljuk megtartani 1989. november 11-én, szombaton délelőtt 10 órától. (Szállást pénteken, szombaton igény szerint biztosítani tudunk.)

Kérünk benneteket, hogy jelentkezésedet lehetőleg létszám megjelölésével (nov. 6-ig) a következő címre eljuttatni szíveskedjétek:

Cím: Jászberényi László igazgató

8800 Nagykanizsa, Petőfi u. 5.

406. sz. Polai János Ipari Szakmunkásképző Intézet Kollégiuma

Telefon: 06-93/14-173

Nagykanizsai Reformkörü

Jászberényi László

dr. Düll Gábor, választmányi tag

dr. Izsák Attila, választmányi tag.

Visszapillantó

Labdarúgás

Olajbányász-Sopron 1-0 (1-0)
Góllövő: Zrínyi (11-esből)

Végig küzdelmes, változatos mérkőzést láthatott az a két és félezer szurkoló, aki a hazai siker reményében kilátogatott az olajbányász pályára. A piros-kékek kezdtek jobban és Hegedűs hamar megszerezte volna a vezetést, de túl nagy gólt akart lőni – 8 méterről nagyot is lőtt – de sajnos fölé. László bukátása után a biztos ítéletvégrehajtónak számító Zrínyi egy pillanatra kétségbe ejtette a szurkolókat, 11-esből lőtt labdája épphogy befért a bal kapufa mellett.

Keszei Ferenc a soproniak edzője, a szünetben: – Egészen a gólig csak a saját kapunkat védjük. Utána viszont a csapat elkezdte játszani azt, amit tud. Helyzetekben és játékban is egyenlők voltunk az „olajjal”.

Madár Gábor az Olajbányász edzője, a szünetben: – Rendkívül könnyed, lezser a játékunk, ebben vannak pozitív elemek, de úgy érzem, ez a teljesítmény kevés lesz a győzelem megszerzéséhez.

A pihenő után a vendégek lőhetek volna gólt, majd ismét Hegedűs volt az, aki a felső lécre leadott lövéssel behorpasztotta a kapufát. Ezután felváltva maradtak ki a helyzetek.

Madár Gábor a mérkőzés után: – A második féldőben a csapat lelkesedése, küzdeni tudása javult. Helyenként gyorsítottuk a játékot, azonban a beadások sok esetben az ellenfélhez kerültek. Voltak jó néhány mélységből indított támadásunk, ezeket viszont nem tudtuk értékesíteni. Összességében úgy érzem az egy gólos győzelmet megérdemeltük.

Keszei Ferenc a mérkőzés után: – Egyszer hibáztunk, és ezt az Olajbányász kihasználta. Utána teljesen nyílt lett a játék és meggyőződés, nekünk is voltak arra lehetőségeink, hogy ezt a mérkőzést legalább x-re kihozzuk, ami amúgy a játék alapján is ehhez állt közel.

Takács Valér a DKG dolgozója: – A mérkőzésről, már ami a színvona-

lat illeti, sok jót elmondani nem lehet. Változatos mérkőzés volt, elég nagy irammal, de sajnos nagy hibaszázalékkal játszott a csapat.

(K. Z.)

Kézilabda

A város minőségi csapatai közül legtovább az Olajbányász SE NB I B-s női csapata jutott el az 1989/90. évi Magyar Népköztársasági Kupában.

A kanizsai lányok a legjobb 16 közé jutásért mérkőztek, akik az NB I-es Vasas együttesét fogadták az „olajos” munkacsarnokban. A találkozóra kétszázötvenen voltak kíváncsiak – a bajnoki mérkőzéseket általában 100-150 néző tekinti meg és látványos játékot vártak az egykori neves, sokszoros magyar bajnoktól. Nos ezúttal inkább a játék küzdőjelege domborodott ki és csak a hírnemőnek megmaradt egykori válogatott Hajdu tűnt ki a fővárosiaktól.

A MNK találkozót követően Szoboda Józsefet, az olajosok technikai vezetőjét kértük egy rövid összegzésre:

– A mai kézilabdázása már más, mint amit pár éve láthattak a sportágot kedvelők. Sajnos a színvonal jelentősen visszaesett. A korábban itt szerepelt Sterbinszky, Gódomé, Angyal, György, Rácz és kitűnő társaik utódlására még vágni kell. A mai Vasas-állomány még nagyon messze van az elődöktől. Ami a mai csapatunkat illeti, arról annyit, hogy a fiatal társaság – a többség ifjúsági játékos – megtette a magát. Sőt a második 30 percben, a befejező 5 percet leszámítva felváltva estek a gólok, vagyis abban a szakaszban egyenrangú ellenfele voltunk az élvonalbeli piros-kékeknek.

Vasas – Olajbányász 29:19/14:6/
Legjobb dobók: Hajdu /12/, illetve Máttyás /9/.

Vízilabda

A Magyar Népköztársasági Kupában ezúttal második alkalommal rajtolt a Kanizsai Vízmű SE csapata (ezelőtt két évvel Cseh Sándor edző vezetésével debütáltak az MNK-ban, de akkor szabadtéren).

– Az OB II/B-ben szereplő csapattal nevezünk be az 1989/90. évi küzdelmekbe, amelyre a bajnoki küzdelmek befejezése után került sor. Éltünk a lehetőséggel, ami újabb játékra, tapasztalatszerzésre adott nagyszerű alkalmat – mondta Molnár István, a Vízmű SE úszó- és vízilabda szakosztályának vezetője.

A fiatal kanizsai csapat az MNK selejtezőben vett részt, melynek játékosedzője Szőlősi Csaba. A „B” selejtező csoportban 5 együttes szerepelt egyfordulós, körmérkőzéses rendszerben.

– A fedett uszodában fogadtuk Kecskemét és Cegléd csapatát, míg

a fővárosban mérkőztünk a Tipográfia és a Csatomázási Művek SK ellen. A mi csapatunk volt a legfiatalabb, így ellenfeleink még jóval előbbre tartanak. Bár valamennyi találkozóon vereséget szenvedtünk, de a játékosaink mégsem okoztak csalódást, – hangoztatta Szabó György, a csapat technikai vezetője.

Az MNK küzdelmei során a kanizsai csapatban a következők szerepeltek: Leposa, Kertész, Gruttó, Szőlősi, Szegi, Kálóvics, Szemerédi A., Végh, Törtyekes, Szemerédi J., Csetneki. A játékosok közül kitűnt a 7 góllal legeredményesebb Gruttó, Kertész valamint a kapus Leposa.

(balogh)

Búcsú az Ettu Kupától

Az ETTU Kupában rajtolt kanizsai csapat. Állnak (balról-jobbra): Bizó (tartalék), Szabó, Jurik Gyuláné edző, Mausz, Gazsi.

Soproni Tibor felv.

Az Ettu Kupa második fordulójának kanizsai mérkőzése bensőséges ünnepséggel kezdődött. A felsorakoztatott vezetőket és játékosokat Zsoldos Ferenc, városunk tanácselnöke köszöntötte, majd C. Vincenso, Vittoria város fiatal polgármestere válaszolt a kedves szavakra. A közel 3 órán tartó mérkőzést követően – az olaszok jutottak tovább – így vélekedtek a megkérdezettek:

C Vincenso, polgármester, csapatvezető: – Kedves, barátságos volt a fogadtatás és nagyon sportos, színvonalas a kupatalálkozó. Mi nagyon sokat áldozunk erre a proficsapatra. Természetes, hogy igen boldog vagyok a fölényes győzelem eléréseért. A mi csapatunkat „dobogós” helyre várom.

Czuppon Árpád SK-elnök, csapatvezető: – A jobbik csapat nyert. Mi nem tudtuk felvenni a versenyt a nagyszerű Vrieseképpal, aki mellé

felőtt Zampini. Mindent egybevetve a mi csapatunknak kellett volna nyerni 5:4-re, de elúszott két győzelem.

F. Quartarone, az olasz csapat edzője: – A holland játékosunk igazi sztárvendég, – aki igazolta, az előzetes várakozást. Remekelt és az olasz bajnok Zampinivel örömteli órákat szerzett a sportszerű kanizsai közönségnek. A mi játékosaink labdabiztosak voltak, remekül szerveáltak, ami a kedves magyar barátainkra ezúttal nem volt jellemző.

Jurik Gyuláné a Bútorgyár edzője: – A látottak alapján lett volna esélyünk a nagyon szoros mérkőzésre. Szerintem a továbbjutás a kupatalálkozó közepén úszott el, amikor Gazsi meglepő vereséget szenvedett. Az is igaz, hogy Mausz is közel állt a bravúrhoz, de a döntő pillanatban „gyorsított”, s ez megbosszulta magát. Gratulálok az olasz csapatnak, akiket a döntőbe várok.

Ülőröplabda bajnoki forduló Kanizsán

Az 1989/90. évi ülőröplabda országos bajnokság „A” csoportjában az őszi idény harmadik fordulóját holnap és vasárnap rendezik meg, Nagykanizsán.

Az idei bajnokságban, a minőségi első osztályban 5 csapat rajtolt, köztük csapatunk, az Nk. Hamburger.SK együttese. A bajnoki küzdelemsorozatot többszakaszos rendszerben bonyolítják le, elsősorban takarékosági szempontok figyelembevételével. Így azután a résztvevő csapatok székhelyén összevont fordulókra kerül sor. Mi, az előző bajnokságban ezüst érmesek voltunk, most sem adjuk alább, sőt merész terveink is vannak. Titokban arra készülünk,

hogy „elkapjuk” a bajnok Nyíregyházát. – hangozta ta Czimmermann József, a kanizsai csapat és a magyar válogatott egyik erőssége, aki eddig 68 alkalommal szerepelt címes mezben.

A Cserháti SZKI sportcsarnokban holnap 17.30 órakor a nyitómérkőzést Nagykanizsa vívja a szombathelyi Vasakarat ellen, azt követi a Nyíregyházi Piremon–Pécsi Lendület találkozó. Vasárnap 8.30 órától sorrendben a következő mérkőzéseket bonyolítják le: Vásárosnamény–Nagykanizsa–Szombathely, Szombathely – Vásárosnamény, Nagykanizsa – Nyíregyháza.

Rákérdeztünk:

Kosárlabda: NB II – önköltségen

Nem árulunk el veje titkot, amikor leírjuk: a MAV NTE jelenlegi gazdasági helyzete cseppet sem irigylésre méltó. Ennek ténye drasztikus lépések megtételére készítette az egyesület elnökségét. A döntés egyik „eredménye”, hogy az NB II-ben szereplő férfi kosárlabda csapat a jövőben önköltséges alapon küzd a bajnoki pontokért.

Kósa Lászlóval, a vasutasok ügyvezető elnökével arról beszélgettünk, hogy mit is takar valójában ez az elnökségi döntés.

– *A férfi csapat viszonylag gyenge rajtját mennyiben befolyásolta az elnökség döntése?*

– Az elmúlt években is előfordult a gyenge rajt, bár kétségtelen, hogy bizonyos negatív lélektani hatása van kényszerű döntésüknek.

– *A csapat hogy fogadta a döntést?*

– Természetesen nem tapoltak örömmünkben, de fegyelmezetten tudomásul vették és nagy lelkesedéssel láttak munkához.

– *A működés feltétel-rendszere, hogy oszlik meg az egyesület és a csapat között?*

– A költségeket közösen

viseljük. Az egyesület biztosítja a teremlehetőséget edzésre és mérkőzésre, valamint kifizeti a játékvezetői díjakat. Az étkeztetés, az egyéni felszerelések költségeinek előteremtése önköltségi alapon történik.

– *Vagyis a csapat tagjai maguk rendezik ezeket a kiadásokat?*

– Igen.

– *Es hogyan történik a mérkőzésekre való utazás?*

– A csoportban szereplő csapatokhoz a legtöbb esetben el lehet jutni vonaton, s lévén vasutas csapat vagyunk, így ingyenes az utazás.

– *A szakmai munka irányítása biztosított?*

– Mindkét edzőnk, – Simon László a felnőtt csapat irányítója és Silló Zsolt az utánpótlást viszi – társadalmi munkában látja el a feladatokat.

– *Ez a felállás hosszú távon ad-e garanciát a férfi szakosztály továbbéléséhez?*

– Természetesen nem. Döntésünk ideiglenes, ha lesz lehetőségünk támogatásra, akkor abból a férfi kosárlabdások is részesednek majd.

– kz –

Kanizsai válogatottak

Csáki László

Kepe Tibor

Skublics Győző
(Soproni Tibor felvétele)

Az MLSZ egyik kezdeményezője volt, hogy bizonyos időközönként ne csak az első osztályban szereplők kapjanak lehetőséget a különböző válogatottakban való szereplésre, hanem az alacsonyabb osztályban játszó is. Így jött létre a labdarúgó NB.II. két csoportjának találkozója, ahova meghívást kapott az Olajbányász három kiváltsága Csáki László kapus, Kepe Tibor és Skublics Győző mezőnyjátékosok is.

Velük beszélgettünk.

– *Hogyan szereztetek tudomást arról, hogy a ti játékokokra is számítanak a keret összeállításánál?*

– Az MLSZ vezetése az Országyed edzőjét, Tomyl Bamabást bízta meg a keret összeállításával. Így ő kért fel bennünket, hogy vegyünk részt a közösmunkában – mondta Csáki László.

– *Számítottatok a meghívásra? – kérdezem Skublics Győzőt.*

– Nem számítottunk rá, de fellétlen nagy örömet okozott mindháromunknak. Úgy érezzük, a mi meghívásunk csapatunknak a nyugati mezőnyben betöltött meghatározó szerepét is jelzi. Nyilván nem a mostani teljesítményünk keltette fel a válogatók érdeklődését, hanem a tavalyi bajnokságban produkáltuk – veszi át a szót Kepe Tibor, a csapat középhátvédje.

– *Hol volt a mérkőzés, és hogy készültetek fel a találkozóra?*

– A mérkőzésre 20 fős keret jelöltök ki és a keret tagjai egy alkalommal találkoztak Siófokon, ahol az NB.I-es csapattal játszottunk előkészületi mérkőzést. A találkozót múlt szerdén Budapesten, a Hungária körúton játszottuk. – mondta Skublics Győző.

– *Az eredmény ismert, 1:1-re végződött a találkozó, vagyis nem bírt egymással a két csapat. Az eredménytől függetlenül, hogy láttátok melyik csapat képezett jobb játékerőt?*

Kepe Tibor: – Nem „haza” beszélni akarok, de a látottak alapján bátran állítom, hogy a mi csapatunk volt a jobb. Egyébként végig támadtuk a mérkőzést, de nem sikerült a győztes gólt belőnünk.

– *A mérkőzés krónikájából nem derül ki, hogy a mérkőzés folyamán volt-e olyan esemény, amelynek főszereplői voltatok?*

– *Mezőnyfőként játszottunk. Ugyan érvényes gólt nem szereztem, de egy ízben sikerült a kapuba találnom, amit a játékvezető – szerintem tévesen – les címén nem adott meg – említi az olajosok csatára.*

– *Lesz-e folytatása a mostani találkozásnak? – Ismereteink szerint a jövőben kialakítanak egy egységes NB.II-es csapatot, és külföldi mérkőzésekre is sor kerül. Úgy tudjuk, még ez évben az NB.I és az NB.II. ligaválogatott is összeméri tudását – fejezte be a beszélgetést Csáki kapus.*

(kápolnás)

Futószalagon

A „Sporttal az egészségért” akció következő állomása holnap lesz a Mindenki Sportpályáján. Az őszi túra próbáján a résztvevőknek 15 kilométert kell teljesíteni, a szintidő 3 óra. A családok és a 14 éven aluliak szintideje természetesen alacsonyabb (10 km – 2 órán belül). Az akció befejező száma után a szervezők 20 különféle díjat sorolnak ki azok között, akik az eseménysorozaton rendszeresen indultak.

November 11-én indul és várhatóan jövő év márciusában fejeződik be az a segédedzői tanfolyam, amelyre 37 fő adta le je-

lentkezését. A tanfolyamra jelentkezők tegnap a városi tanácson felvételi vizsgát tettek és a felvételi követelményeknek megfelelőek kezdik meg tanulmányaikat az ifjúsági és sportosztály által tervezett tanfolyamon.

Alighogy befejeződött a városi kispályás labdarúgó bajnokság, máris útjára indul újra a labda – ezúttal teremben. A városi teremlabdarúgó bajnokság küzdelem sorozata várhatóan november 11-én indul és előre láthatóan jövő év februárjában lesz az ünnepélyes díjkiosztó.

Kanizsa – várospolitikai hetilap, megjelenik minden pénteken. Felelős szerkesztő: Mihovics József és Takáts Sándor. Tervező szerkesztő: Császár Zoltán és Pánczél István. Szerkesztőség: 8801 Pf. 74. Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Telefon: 11–150. A szerkesztő bizottság tagjai: Horváth Tamás (elnök, a várospolitikai rovat gazdája), Kápolnás Zoltán (sport), Pék Pál (művelődés politika), Szakony Attila (fotó) és Z. Tamás István (gazdaságpolitika). Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Jakab Vilmos. Computertechnika: SZÜV, Zalaegerszeg. Nyomtatás: Zalai Nyomda. ISSN: 0865-3879. Nytsz:B/PHF/266/Z/1989. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105, fél évre 210, egy évre 420 forint. Előfizetők a postahivatalokban és a kézbesítőknél.

I. évfolyam 3. szám

1989. november 10.

Ára 9.60 Ft.

Megjelenik
minden

pénteken

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

Szűnjenek meg a megyék!

Egy felhívás elő- és utóélete

Az ezen az oldalon olvasható felhívás, melyet a HNF nagykanizsai városi elnöksége szeptemberben hozott nyilvánosságra, meglehetősen nagy visszhangra talált országshoz. Polai Józseffel, a HNF városi elnöksége tagjával, a felhívás értelmi szerzőjével az indítékokról, az azóta érkezett reagálásokról beszélgettünk.

- Amikor az ember egy ilyen változtatást kezdeményez, konkrét példák-ból indul ki. Ön régóta tanácsstag. Fel tud-e idézni az elmúlt évekből olyan helyzeteket, amikor vélhetően másként alakul a város sorsa, ha az Önök által elképzelt, megyék nélküli önkormányzati rendszer már működik?

- Gondoljunk csak arra, hogy 20 évet kellett várunk az uszodára, míg Zalaegerszegen új körhízi szárnyak, középiskolák sora, tudomány és technika háza, színház, épült. Ugyanakkor Nagykanizsán majdnem összedőltek az iskolák. Nekünk meg kellett elégednünk az aládúcolással, nem jutott újak építésére.

Egy másik példa: általában elmondható, hogy a megyei testületekben döntő súllyal vannak jelen a megyei, megyeszékhelyen élő vezetők. Nem egyszer fordult elő, hogy Kanizsán is megyei vezetőt, nevezetesen a volt megyei tanácselnököt is a helyi vezető testület tagjának kellett választani, vagy éppen kanizsai országgyűlési képviselőnek. Mindezek ellen a jó érzés tiltakozott elsősorban, nem pedig, ahogy ezt egyesek megfogalmazták, a „nyakas kanizsaiak”. A jó érzés azért, mert hogyan várható el attól a vezetőtől, aki máshol él, hogy a mi érdekeinket képviselje?

De beszélhetek arról is, hogy én voltam az a tanácsstag, aki egy közelmúltbeli tanácsulósan felvetette: a megyei tanács elnöke számoljon el a megye pénzével. Joga van mindenkinek tudni, hogy ez a pénz hová kerül.

Milyen arányban és milyen indokkal osztotta el a megyei tanács, vagy végrehajtó bizottsága, amiben mint említettem, túlsúlyban voltak a Zalaegerszegen élők.

Sajnos mind ez idáig nem kaptunk erre a kérdésre választ, pedig a kanizsai tanács-testület határozatban kérte az elszámolásra a megyei tanácselnököt. ugyan ígéretet tett erre, mondván, neki nincs takarogni valója. De az elszámolásra eddig mégsem került sor.

- Ez a helyzet, amit most vázolt, nem egyedül, nem zalaai sajátosság. Erről árulkodnak a felhívásra érkezett válaszlevelek.

- A felhívást valamennyi népront bizottságnak elküldtük és az Országos Sajtószolgálat révén megjelent a napilapokban is. Nagyon sok reagálás érkezett telefonon, levélben. A HNF országos kongresszusán sokan megkeresték a kanizsai küldötteket. Véleményük az volt, hogy ezt a javaslatot önálló napirendi pontként kellene meg tárgyalnia a kongresszusnak. A kormány jelenlévő képviselőinek rábeszélése nyomán az végülis nem történt meg, de a kongresszus úgy foglalt állást, hogy felhívásunkat mindenképpen figyelembe kell venni az önkormányzati törvény megalkotásakor.

Miután a sok egyetértés, támogatás ellenében mindössze egy tiltakozás jött, úgy gondoljuk, termékeny talajra talált a felhívásunk. Az egyetlen tiltakozó levél Salgótarjánból érkezett. Ez meg is jelent a Zalai Hírlapban, ugyanakkor - bár az összes országos napilap közölte - felhívásunknak nem volt hely a megyei lapban. Jópáran megkerdezték tőlem, ugyan mi ellen tiltakozott a salgótarjáni Népront-bizottság, illetve miért pont ennek adott teret a Zalai Hírlap. A kérdés második részére nem tudtam válaszolni, de az első részére van elképzelésem.

Salgótarján megyeszékhely. Ráadásul abban a megyében hasonló a helyzet, mint nálunk. Ami itt Nagykanizsa és Zalaegerszeg, az ott Balassagyarmat és Salgótarján. Nyilvánvalóan a salgótarjániak is féltik a saját pozíciójukat, anyagi helyzetüket. Továbbra is kiemelt fejlesztési lehetőségeket szeretnének maguknak, a többiek rovására. Úgy érzem, ennek a jövőben nincs létjogosultsága.

Molnár László

Felhívás csatlakozásra

A Hazafias Népront nagykanizsai városi elnöksége az Országos Sajtószolgálat útján felhívással fordul az ország összes Hazafias Népront bizottságához.

A nagykanizsai elnökség a korábbi évek állásfoglalásával összhangban úgy ítéli meg, hogy a lassan alakuló politikai és társadalmi életünkben a továbbfejlődés elengedhetetlen feltétele a közigazgatás, államigazgatás jelenlegi rendszerének megszüntetése, a falvak, községek és városok teljes államigazgatási és gazdasági önkormányzatának megvalósítása. *A népi akarat, a települések harmonikus és igazságos fejlődése kikényszeríti a jelenlegi megyerendszer felszámolását. Ezek, a jelenleg oligarchikus centrumok a nemzeti jövedelem sokadszori újraelosztói, a települések eddigi fejlődésének akadályozóivá váltak.* Ez az ország sem gazdaságilag, sem társadalmilag, sem az irányítás szempontjából nem bírja el a 19 önálló életet élő, önmagát mindenek fölé helyező hatalmi központot. *A településfejlesztés természetes igénye azt követeli, hogy egy ilyen országban mindössze 6-8, amúgy is természetes és kulturális centrumként működő tartományi székhely működjön csak.*

A tartományokon belül meg kell valósítani valamennyi település (kicsi és nagy) törés nélküli fejlődését, a központi erőforrásokhoz való arányos hozzájutást. Ez az elosztás meghatározott normatívák alapján történjen, és azt semmilyen „felsőség” ne korlátozhassa. *Mindezek megvalósításáért a Hazafias Népront nagykanizsai városi elnöksége: eljuttatja felhívását a HNF Országos Tanácsához és a Belügyminisztérium illetékes helyetteséhez, valamint a parlament elnökéhez.*

Felhívjuk az országgyűlési képviselőket is, hogy az új irányítási rendszer megvalósítását támogassák. Kérjük, hogy a csatlakozói szándékot, az egyetértést a HNF nagykanizsai városi bizottságának címére, Nagykanizsa, Ady E. u. 1., is juttassák el.

Hazafias Népront
nagykanizsai városi elnöksége

Írásunk a 12. oldalon

– Megszüntették a megyerendszert – A világútlevél és a törökök tömeges kivándorlása – Milyen szemmel tekintenek Bulgáriában hazánkra?

már meglehetősen jó a kapcsolat kulturális téren. A következő lépés egy reális gazdasági együttműködés lenne.

Nemrégiben Zsoldos Ferenc tanácselnök vezetésével kanizsai küldöttség tartózkodott Nagykanizsa bolgár testvérvárosában, Kazanlakban. Ekkor további két évre szóló együttműködési szerződést írt alá a két város tanácselnöke, melyben kulturális és sportdelegációk kölcsönös látogatásáról és gyermek, illetve családi cse-reüldetéséről állapodtak meg. Arról is döntöttek, hogy egyes várospolitikai kérdésekben szakértői konzultációkra is sor kerül. Az együttműködési szerződés aláírása után kértünk interjút Hriszto Kopcsevvel, Kazanlak tanácselnökétől.

– Bulgáriában két esztendővel ezelőtt hirdették meg az átépítést, a peresztrojkát, ami számunkra, magyarok számára is tartalmaz érdekes elemeket. Ilyen például a közigazgatás reformja. Mint ismert, önök megszüntették a megyerendszert. 28 megyéből kilenc régiót hoztak létre Mik az első tapasztalatok?

– Bár arra nem vállalkozhatom, hogy az egész országra általános érvényű tapasztalatokat mondjak, de Kazanlakban elégedettek vagyunk. A lényeg: azóta önállóan oszthatjuk el azokat a javakat, amiket a város termel meg. Korábban bizonyos nehézségeket okozott a város mezőgazdasági termékekkel történő ellátása, emiatt a következő néhány évben sokkal nagyobb súlya lesz költségvetésünkben e területnek. Szeretnénk szélesíteni a termékskálát, néhány új kisvállalatot is létre kívánunk hozni. És még egy dolog! A tanácsnak igen nagy az eszközbázisa, amit karban kell tartani. Eddig erre alig jutott. De kérem, vegye azt is figyelembe, hogy egyelőre még csupán a folyamat kezdeténél tartunk. Am nagyon remélem néhány

éven belül meggyorsul az új lehetőségek adta fejlődés.

– *Idén jelent meg Bulgáriában az 56-os számú minisztertanácsi rendelet, ami a gazdasági pluralizmus jegyében teret nyit a magántulajdon előtt is. Érezhető-e már az intézkedés hatása? Támogatja-e a tanács a magánkezdeményezéseket?*

– Már azzal is segítünk, ha nem zavarjuk a munkájukat...! Komolyra fordítva a szót! Azt már említettem, hogy például kölcsönöket nyújtunk azoknak, akik az élelmszerellátás területén kívánnak tevékenykedni. Műhelyépítéshez is tudunk adni tanácsi telkeket. De említhetném azt is, hogy kereskedelmi hálózatunk több mint 30 százaléka már magánkézben van, szerződéses alapon. Ezek a cukrászdák, éttermek és kávézók a tanácsnak is nagyobb bevételeket biztosítanak, de jobb színvonalon is működnek, mint korábban. Persze érezzük, lesz ezeknek az intézkedéseknek negatív következménye is, de még nem tudjuk felmérni ezek hatását.

– *Idén nyáron a törökök tömeges kivándorlása kapcsán Bulgária meglehetősen gyakran szerepelt a világsajtóban. Kazanlak térségében is közel négyezer mohamedán vallású bolgár állampolgár él, s több százan ki is vándoroltak. Hol látják e probléma gyökerét, s mi lesz ha a törökök ismét megszüntetik a vízumkényt?*

– Már régóta jellemzője a török magatartásnak, hogy mindig akkor indítanak ellenünk kampányt, amikor hazánkban jelentős események tör-

ténnak, felgyorsulnak a változások. Idén – érdekes módon – az apropót a világútlevél bevezetése adta. Egy dolgot azért még mindehhez hozzá kell tenni: egy kissé alábecsültük a vallás erejét. De kíváncsi lennék, felteszi-e nekem azt a kérdést is, miért költöznek sokan ismét vissza Bulgáriába?

– *Igen, hallottuk a városban, hogy vannak visszatelepülő családok is...*

– Azt hiszem, akik kimentek nem voltak tisztában a török valósággal. A kivándorló bolgárok módos emberek voltak, 4-500 milliónyi levét vettek ki az OTP-ből. Eladták két-háromszintes családi házaikat abban a reményben, hogy odakint hasonlótt vehetnek majd. Amikor látták, ez nem megvalósítható, visszajöttek. Eppen emiatt az állami vezetésnek ma nagyon fontos feladata, hogy megértesse az emberekkel: nem olyan szép a valóság, mint ahogy azt a török sajtó beállítja. Nyilván önök is tudják: Bulgáriát 500 évig tartották megszállva a törökök. Ugy vélem, ami most történik, az a török hatás utolsó eleme.

– *Nagykanizsa Kazanlak testvérvárosa. Miért fontos Önöknek, hogy két határral arrébb legyen egy város, amelylyel partneri kapcsolatban állnak?*

– Más országokban is van ilyen kapcsolatunk, de a kanizsai a legrégebb. Ebben fontos szerepe van annak, hogy a második világháborúban több kazanlaki katona is harcolt Magyarország területén, a Pécs-Nagykanizsa vonalon. Sokan áldozatul is estek e harcokban. Egyébként ma

Más kérdés persze az, hogy milyen szocializmust építettünk eddig és milyet szeretnénk a jövőben. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy a két ország, a két város egymás mellett, s akár egymásért tudjon dolgozni.

– *Nagykanizsa élete beágyazott hazánk társadalmának életébe, s Magyarországon az elmúlt másfél évben nagyon felgyorsultak a politikai folyamatok. Ez egyes szocialista országokban egyetértést, másutt pedig ellenérzést váltottak ki. Bulgáriában milyen szemmel tekintenek hazánkra ma?*

– Azt hiszem, ami a tempót illeti, nálunk is elég gyorsak a folyamatok, a strukturális változás, még ha nincs is annyi pikáns, szenzációs elem, mint Magyarországon. Lehet, emiatt nem ismerik annyira a nálunk zajló változásokat a nagyvilágban. De a mi rendszerünk is régóta várt a most megindult változásokra. Nálunk az volt a döntés, hogy mindezt a Bolgár Kommunista Párt vezetésével kell végrehajtani és továbbra is a szocializmus útján kívánunk járni. Így nagyon érdekel bennünket mindaz, ami ma Magyarországon történik. Hozzá kell tennem, hogy a bolgár nép reális információkkal rendelkezik az Önök országáról. Ez Kazanlakra is jellemző. Mindig örülünk, amikor magyar vendégeink érkeznek, akiktől friss információkat is kaphatunk. Egy átlagos kazanlaki embernek több ismerete van Magyarországról, mint egy átlagos bolgárnak, s ez hozzájárulhat ahhoz is, hogy eredményesebben tudjunk együttműködni.

- A kórkép később következik
- Négyzetméterenként 18-22 ezer forintos ár
- A hétezer tulajdonosból hatezer tartozik
- Megszólal a fiók vezetője is

A lakás ma Magyarországon nemcsak fedél a fejünk felett, talaj a lábunk alatt, hanem vagyontárgy és presztizs-szimbólum is. Ha valaki ma nulláról indul Magyarországon, körülbelül 12 esztendei átlagbérrel tudja egy lakás árát kifizetni. A leggazdagabb országokban ez az idő 5-7 év. Hogy takarékoskodni miből lehet egy átlagos fizetésű embernél, ez örök talány. Mit tesz az, akinek van pénze? Ingatlanba fekteti, hiszen ez ma a vagyongyűjtés egyik legbiztosabb módja, mert áthidal minden inflációt. Nemcsak Magyarországon, hanem a világ minden részén. Ennek következtében a szabadpiacnak igen komoly árfelverő hatása van, s árait követi az OTP is. Ha jól körülnézünk, a lakásáremelkedés indexe nem nagyobb, mint az átlagos áremelkedési index. Normális életkörülményeit mindenki szeretné megteremteni magának, ennek pedig első lépése az önálló lakás, illetve otthonteremtés.

Nem kórképet óhajtok adni városunkban élő állampolgárok lakáskörülményeiről (ezt majd egy későbbi számban tervezem), hanem az OTP nagykanizsai fiókjának a lakáséptéssel, támogatásával, kölcsönével és tervei-vel kíván foglalkozni.

– Hány OTP lakást értékesítettek tavaly városunkban és mennyi volt a lakások átlagára? – kérdezem Giber Zoltánnét, az OTP nagykanizsai fiókjának hitelosztály vezetőjét.

– Az elmúlt évben 196 új lakást, valamint 175 használt lakást értékesítettünk. Az idén szeptember végéig 72 új lakást értékesítettünk, december végéig még várható-

an 34 lakás kerül átadásra az észak-keleti városrészben. A tavaly eladott lakások átlagos nettó ára új lakás esetén: 1 millió 172 ezer forint. Az idei lakásár már 1 millió 275 ezer forintra módosult. Az emelkedés azzal is magyarázható, hogy az idén nagyobb alapterületű, vagyis 90-93 négyzetméter alapterületű lakások épültek.

Átlagosan 18 ezertől 22 ezer forintig terjedő pénzösszegért adjuk a lakásokat négyzetméterenként. Egyébként a lakásárakat nem engedjük elfutni a csillagos égig, hiszen az nekünk sem érdekünk, hogy rajtunk maradjanak. Persze az OTP-nek eddig még nem voltak olyan gondjai, hogy ne tudtuk volna eladni a lakásokat. Szerintem a munkaerőt meg kell fizetni, a munkaerő árában bent kell lenni a lakáshoz jutás lehetőségének. Tehát a különféle kedvezményekkel csak foltozzuk a zsákot.

– A fiatal házások lakáshoz jutását mennyire segíti az OTP?

– A korábbi garzonházas rendszer megbukott, mivel drága volt, és ha a család létszáma gyarapodott, nagyobb lakásra volt szükség. Arra törekszünk, hogy a fiatal házásokat meggyőzzük a használt lakások előnyeiről, hiszen lényegesen olcsóbbak, 600-900 ezer forint körüliek.

– Mennyiért vásárolja vissza az OTP a lakásokat és mennyiért értékesíti azokat?

– A leadott lakások tulajdonosainak mindig a jelenlegi forgalmi értéke szerinti árat ajánljuk.

Nagyobb áron vásároljuk vissza a szociális kedvez-

ménnyel értékesíthető lakásokat.

Visszavásárlás után újbóli értékesítés során 6 százalék haszonnal dolgozunk. Ez úgy érzem, tisztességes megoldás.

– Jelen pillanatban hány OTP lakás van Nagykanizsán és hány család tartozik az OTP-nek?

– Közel 7 ezer OTP értékesíttető lakásban élnek az ál-

három évben az Eötvös téri foghíjat, valamint a Rozgonyi utcát és a Tanép telephelyét kívánjuk beépíteni. Ezenkívül a keleti városrész lezárásaként a palinihoz hasonló, magánérs család házak építését tervezzük – mondta Giber Zoltánné, a hitelosztály vezetője.

Polay Józseftől, az OTP nagykanizsai fiókjának vezetőjétől egy rövid átfogó la-

A lakáshelyzetről – az OTP szemével

lampolgárok és körülbelül 5 ezer 800 – 6 ezer lakásból tartoznak. A mostani gazdasági helyzet megkívánja, hogy számoljunk a munkanélküliséggel is. Így, ha valaki igazolja, hogy hosszabb ideje nem tud elhelyezkedni, kérhet egy év törlesztési felfüggesztést, vagy pedig javasoljuk, hogy vegyen fel újratelezési kölcsönt, amely kamat nélküli.

Véleményem szerint fel kellene számolni azt az illúziót, hogy aki megvásárol egy 2-3 szobás lakást, élete végéig ott lakjon. Ugyanis számtalan ok jöhet közbe, ami indokolná a cserét, így válás, gyerek születése, illetve nem születése, szülőkkel való együttélés. Nyugaton például egy család átlagosan háromszor cserél lakást, mindig a megváltozott körülményekhez, igényekhez igazítja a mércét.

– Hány lakásigénylőt tartanak nyilván?

– Ebben az időszakban ezer kérelmezőnk van, ebből ötszázan valamilyen oknál fogva nem tudnak jelen pillanatban lakást vásárolni. Javasoljuk nekik a használt lakások megvételét. A fennmaradó kérelmezők igényeit a már említett észak-keleti városrészben épülő lakásokkal próbáljuk kielégíteni, ezenkívül a következő két-

káshelyzet-elemzést kérttem. Elmondta, hogy városunkban nem lehet panasz a lakásállománnyal kapcsolatban, hiszen sokkal jobban állunk ezen a téren az országos és a megyeszékhelyi helyzethez képest. A lakásárak is jóval alacsonyabbak, mint máshol. Igaz ugyan, hogy volt egy hullám, amikor majdnem kicsúszott az OTP kezéből a koordinálás, ez pedig az adózást megelőző fél évben történt, amikor is mindenki menekíteni akarta a pénzét és magánkézből keltek el a lakások. Ekkor tény és való, hogy elszaladtak a lakásárak, azóta viszont újra normalizálódott a helyzet.

– A távlati lakásgazdálkodási és lakáséptési koncepcióval kapcsolatban Polay Józseftől megtudtam, hogy háromféle szempontot érvényesít az OTP. Az első és legfontosabb az, hogy a jelenlegi ezer lakásigénylő minél előbb lakáshoz jusson. A második: figyelembe veszik a város tanácsának érdekeit is, vagyis a város belterületének megfelelő, esztétikai szempontokat is kielégítő beépítést. A harmadik szempont szerint érvényesüljön az OTP anyagi érdekeltsége is, tehát olyan mértékben építenek, amelyre van kereslet.

Így látom (III.)

A Magyar Néppárt nézetei a gazdaságról

Mint minden szerveződő párt-tömörülés, a Magyar Néppárt programjában is jelentős helyet kapott azon elvek összessége, amelyek alapján, véleményük szerint, működőképessé, mobilná lehet tenni a magyar gazdaságot. Pék Pált, az Országos Nagyválasztmány tagját arra kértük, működképessé, mobilná lehet tenni a magyar gazdaságot. Pék Pált, az Országos Nagyválasztmány tagját arra kértük, működképessé, mobilná lehet tenni a magyar gazdaságot. Pék Pált, az Országos Nagyválasztmány tagját arra kértük, működképessé, mobilná lehet tenni a magyar gazdaságot.

– Azzal kezdeném, hogy szerintünk nem járható a főnről szervezett és kezdeményezett „nagy reformok” útja. A változás csak a szabad állampolgári akaratból építkező helyi reformokkal indítható el. Az a meggyőződésünk, hogy a feltételrendszer központi megteremtése után, a települések, településtársulások pénzügyi önállóságával lehet megvalósítani az elképzeléseket.

– Városi, mondjuk Nagykanizsa vonatkozásában ez konkrétan mit jelent? Hogyan lehet biztosítani az önállósághoz szükséges anyagi eszközöket?

– A tanács teremtsen meg a városi vagyonalap létrehozásának feltételeit, és vegye számba azokat a módokat, amelyek révén a város birtokában lévő vagyont a jövődelemérdekelt, egymással is versenyző másodlagos vagyongazdálkodási intézményekre bízhatja. Egyúttal határozza meg a városnak közvetlen hasznát hajtó kis- és középüzemek azon körét, amelyekre a település gazdasági önállóságának megteremtésében elsődlegesen támaszkodhat. Dolgozzon ki tervet arra vonatkozóan, hogy a városban működő állami vállalatok vagyonaik egy része, de legalább 10 százaléka, miként kerülhet a dolgozók javát szolgáló helyi foglalkoztatási és szociális alap tulajdonába. Kezdeményezze, hogy a gazdasági társasággá már átalakult vállalatok esetében ezt a megfelelő érdekeltségi hányad átadásával hajtsák végre. A tanács gondolja végig, hogy miképpen lehetséges a személyi jövedelemadó arányos hányadának városunkban tartása, s általa a településfejlesztés közvetlen és gyors elősegítése. Illetékes helyen kezdeményezze a normatív adókedvezmények megadását a belső és külföldi magántőkének egyaránt, ha az a város ipari szerkezetének átalakítását és a vegyes típusú gazdaság megteremtését szolgálhatja. Szükséges lesz egy gazdasági tanácsadó bizottság létrehozása, amely elemzésekkel, alternatív javaslatokkal se-

gíti a város gazdasági autonómiájának megteremtését.

– Kanizsán és más városokban is működnek mezőgazdasági nagyüzemek. Ezekkel mi a teendő?

– Fel kell mérni a termelőszövetkezetek kezelésében lévő földek értékét, s kezdeményezni, hogy a termőföld közösségi öreai a helyi önkormányzatok legyenek. Központi szabályzók hiányában is, a jogszerű kereteket megtartva, el kell érni, hogy a földek optimális hasznosításának módját a jövőben megszervezendő új, önkéntes társulások szabják meg. Ez ügyben teljes önállóságot kell biztosítani Kiskanizsának és a városkörzeten felül.

– Az ország gazdasága részemből tevődik össze, azonban az egész mégis több, mint a részek pusztá összessége. A fen-

tebb vázolt alapokon, milyen „nagy” gazdaságot valósítana meg a Néppárt?

– Szerintünk gazdasági téren is újra kell értelmeznünk a „harmadik út” elméletét. Nem arról van szó, hogy tehát, egy mindkét létező gazdasági formációból mindent el kell vetnünk, s helyette egy teljesen új magyar gazdasági modellt kell kialakítani, hanem sokkal inkább arról, hogy mindkettőből át kell venni azt, ami jó és hasznosítható, s ezeket kell ötvözni a magyar specialitásokkal.

– Úgy tudjuk, Önök nem híve a korlátlan szabadpiacnak.

– Nem, mivel a korlátlan szabadpiac a valóságban korlátozza az egyén érvényesülését. Nem minden ember rendelkezik tőkével, földdel, kevés a munkaalkalom, hiányoznak a piaci ismeretek és a vállalkozási ké-

pesség. Ezek miatt a korlátlan szabadpiac fokozná a társadalom differenciálódását, mélyítene az egyes rétegek között amúgy is meglévő szakadékot. A lényeg a mobilizálható tőke fontosságának elismerése. Ezt működtetheti egyén, mint magántulajdon, de közösség is, pl. szövetkezeti tulajdon formájában. Az állami tulajdon is át kell alakítani különféle közösségi, szövetkezeti, községi, alapítványi, részvénytársasági formává. Ezért el kell választani az államhatalmi szerveket az állami vagyonért felelős szervektől, az állami költségvetést az államkincstártól. Mi humanizált piacgazdaságot akarunk, amelynek része a társadalmi, emberi humanum. A gazdaság mindenben az embert, az egyént szolgálja.

Z. T. I.

Megújult az üveg-porcelán bolt eladótéren

6-8 milliós ráfordítással

előbbi bolt már visszaköltözött és üzemel, a divatru üzlet november második felében nyit. Az Ady Endre utcában teljesen felújították a Lakástextil és a Papír-írószer boltot. Ezekkel végeztünk, mindkettő a régi helyén árusít. Jelenleg folyik a Lenin út 1. szám alatti Illatszert bolt teljes rekonstrukciója és berendezés cseréje, a tervek szerint december elején újra nyílik.

– Úgy tudjuk, hogy nemcsak az Illatszert bolt esetében, hanem más-hol is végeztek berendezéscserét.

– A felújítás egyik célja a boltok esztétikai színvonalának emelése,

Szépülő, bővülő boltok a Zalaiparkernél

Nagykanizsa belvárosában az utóbbi 2-3 évben egyre-másra zártak be időlegesen a különböző iparcikket árusító boltok, hogy aztán több-kevesebb idő elteltével, megszépülve, esetenként nagyobb területen újra a vásárlók rendelkezésére álljanak. Kondákor Sándor igazgatótól a felújítások céljairól, az eddig befejezett munkákról, valamint a tervekről érdeklődtünk.

– A jelenlegi piaci helyzet nem igényli a boltalátalakítást, tehát új üzletek kialakítását. A jelenlegiek mennyiség és választék szempontjából megfelelő iparcikkellátást tudnak biztosítani a vásárolni szándékozók számára. Jogos volt azonban az igény a meglévő boltok felújítására és korszerűsítésére. Ez az igény találkozott azzal az elképzelésünkkel, hogy egységeinkben jobb működési feltételeket kívánunk kialakítani, új, korszerű eladási for-

mák bevezetésével magasabb szintre emelni a szolgáltatást. Éppen ezért a város belső területeinek rekonstrukciójával egyidőben és összhangban hozzáfektünk az itt található üzleteink rekonstrukciójához is. Ez a Béke, Ady és a Lenin úton lévő egységeinket érintette. Az előbb elmondottakon kívül a városi tanácsal együttműködve majdnem minden esetben lehetőségünk nyílt a boltok raktárterületeinek nagybővítésére, több esetben az eladótér bővítésére is.

– Hogyan indult a felújítási folyamat, milyen eredményeket értek el?

– 1987-ben a Béke út és a Deák tér sarkán lévő épület tatarozásával párhuzamosan hozzáfektünk az ott lévő divatru üzlet felújításához, majd közvetlen ezután a közelében lévő üveg-porcelán bolt átalakításához. Ez utóbbinál jelentős mértékben növekedett a raktárterület. Az

és ehhez hozzátartozik a berendezés korszerűsítése, szebbé tétele. Az is nyilvánvaló, hogy az új eladási formák bevezetése szintén megköveteli az eszközök, bútorok, állványok cseréjét. Ebben a munkában igyekeztünk külföldi partnereket is bevonni. A Lenin úti Hangszerbolt berendezését pl. a jugoszláv Alpos cég végezte és ugyancsak tőlük vásároljuk az 1990-ben a Lenin út 8. sz. alatt nyíló üzletünkhöz szükséges berendezéseket.

– Milyen összeget használtak fel a munkálatok elvégzésére?

– A felújítások, berendezéscserék mintegy 6-8 millió forintjába kerülnek a vállalatnak. Vállalati eredményeink 1989-ben is jónak ígérkeznek, így a jövőben is rendelkezésünkre áll a korszerűsítéshez szükséges összeg.

- Vegyszerek, amik csak könyvre vásárolhatók
- Murakeresztúron, Galambokon és Szepetneken van érdeklődés
- Hogy kevesebb mérget permetezzünk ki
- A 65 éves Pista bácsi is beül az Iskolapadba?

Az 5/1988. (IV.26.) MÉM rendelet szerint „feltételes forgalmú” minősítésű növényvédő szert árutermelő, mezőgazdasági kistermelő – kizárólag saját célra – akkor vásárolhat és használhat fel, ha engedéllyel rendelkezik. Az engedély megszerzéséhez vizsga szükséges, az erre előkészítő tanfolyam elvégzése kötelező. Mind a tanfolyam, mind a vizsga térítésköteles. Eddig a rendelet, amelyet nem fogadott osztatlan lelkesedés, főként a kisárutermelők körében nem. *Kupó Józseftől*, a nagykanizsai növényvédelmi és agrokémiai körzeti főfelügyelőtől azt kérdeztük, hogy mi tette szükségessé ezen rendelet kiadását.

- A közhiedelemmel ellentétben nem a növényvédő szerek által okozott balesetek számának növekedése – válaszolta. – Inkább arról van szó, hogy az utóbbi években a nagyüzemekben is feltételekhez kötött, és csak ott használt növényvédő szerek átkerültek a kisüzemi felhasználásba. Ezeknek a használatra fejlettebb technológiát követel. A nagyüzemekben voltak olyan szakemberek, akik rendelkeztek a követelmények betartásához szükséges képesítéssel, a kistermelők többségének viszont nincs semmiféle képesítése. Ezt a hiányt igyekszünk pótolni.

- *Olyan is hallottunk, hogy ezentúl a kistermelő könyvre vásárolhatja a feltételes forgalmú növényvédő szereket, és csak a művelt területnek megfelelő mennyiséget kap.*

- A könyv igaz. A bizonyítvány mellé minden sikeres vizsgázó kap egy növényvédő szer vásárlási könyvet, amelybe az eladó bejegyzi a vásárolt szer ne-

vét és mennyiségét. Mivel a szerek egységcsomagokban vannak, s ezek megbonthatása tilos, ilyen fajta mennyiségi korlátozást nem lehet bevezetni.

- *Milyen eredményt várnak a vizsgáktól?*

- Elsősorban azt reméljük, hogy a felhasználási feyge-

- *Időben és pénzben nem sok ez egy kicsit?*

- Mi is soknak tartjuk, de a tematikát is és a kalkulációt is készen kaptuk. Ráadásul a tanfolyamot és a vizsgát öt évente meg kell ismételni. Az öt év is érthetetlen egy kissé, hiszen a növényvédő szerek évente változnak,

tudna elképzelni a cél elérése érdekében?

- Véleményem szerint nem kellene kötelezővé tenni az előkészítő tanfolyamon való részvételt. A kistermelő otthon tanulna, aztán mondjuk 100 Ft díj ellenében a bizottság levizsgáztatná.

Növényvédelmi vizsga - háromezerért

lem javulni fog. Szeretnénk elérni, hogy a kistermelők a szereket rendeltetésszerűen használják. Arra gondolunk, hogy ne dupla vagy tripla adagokat permetezzenek ki, mert ez egyrészt pazarlás, másrészt egyéb nemkívánatos következményekkel jár.

- *Még egy kérdés. Nem lenne-e célszerűbb olyan tanfolyamokat szervezni – kis térítési díjjal, vagy anélkül – ahol a gazdálkodókat a megelőzés, vagy a biológiai védekezés hasznosságáról győznék meg?*

- Ilyen tanfolyamaink régóta működnek. Elsősorban a prevencióra, a megelőzésre biztatjuk a felhasználókat. Arra, hogy lehetőleg minél kevesebb növényvédő szert használjanak és csak akkor használják, amikor erre valóban szükség van. A tanfolyamokat a TIT városi szervezete működteti majd.

- A városi TIT szervezeteket a megyei növényvédősök tájékoztatták a tanfolyam megszervezéséről és céljáról – mondta Horváthné Polay Mária, a nagykanizsai szervezet titkára. – Megjegyzem, ott is az volt az alap hang, hogy a rendelet ilyen formában nem helyes. Maga a tanfolyam 80 óras, és a térítési díj előreláthatóan 2900-3400 Ft között alakul.

újak jelennek meg, másokat kivonnak a forgalomból.

- *Úgy tudjuk, hogy azoknak a bolti eladóknak, akik ilyen szerek eladásával foglalkoznak, szintén le kell tenniük a vizsgát.*

- Az eredeti elképzelés az volt, hogy csak a növényvédelmi szakközépiskolai végzettséggel rendelkező eladók árusíthatják a „feltételes” forgalmú növényvédő szereket. Mivel ilyen viszonylag kevés van, később úgy módosították a rendelkezést, hogy bármilyen középiskolai végzettségű eladó árusíthatja. A probléma az, hogy főként vidéki viszonylatban ilyen is kevés van.

- *Mik a szervezés tapasztalatai?*

- Vidéken, elsősorban Murakeresztúron, Galambokon, Szepetneken van érdeklődés, Nagykanizsán már kisebb. Minimum 20 fővel indíthatjuk a tanfolyamot, jelenleg 10 jelentkező van. Kiskanizsáról, pedig zömmel ott élnek a kistermelők, kevés a jelentkező.

- *Milyen más megoldást*

Varga Józsefnek a nagykanizsai mezőgazdasági bolt vezetőjének tudtunk újat mutatni, amikor elé tesszük a „feltételes forgalmú” szerek listáját.

- Láttam már ugyan egy felsorolást, de csak messziről mutatták meg. Azon sokkal kevesebb növényvédő szer volt felírva. Most látok egy sor olyat, amit mással nem is lehet helyettesíteni, ezekből több ezer kilót adtunk el évente.

- *Az önök dolgozóinak van növényvédelmi szerek árusítására vonatkozó vizsgájuk?*

- Van, de csak alapfokú, s ez nem jogosít fel a „feltételes forgalmú” szerek eladására. Legalább két olyan eladó kellene, aki rendelkezik a szükséges képesítéssel. Lenne is rá emberünk, de gondot jelent, hogy még nem kezdődött el a tanfolyam. A nyolcvan órát alapul véve, legkevesebb fél évről van szó, s addig nem árusíthatunk ilyen szereket. Nekünk eladóknak korábban kellett volna letenni a szükséges vizsgát.

Ez a helyzet jelen pillanatban. Azt hisszük, joggal kételkedünk abban, hogy a 65 éves Pista bácsi hajlandó 80 órára beülni az oktatópadba, s még fizetne is hozzávetőleg 3000 Ft-ot. Marad tehát a kiskapu, megkérni a vizsgával rendelkező szomszédot, ismerőst, hogy szerezze be a szükséges „feltételes forgalmú” szert. De ezt is csak úgy, ha lesz aki kiadja a boltban.

Emelőgépgyártó Vállalat: új szervezeti formában

Új nevet kell megtanulni azoknak, akik a város gazdasági egységeit veszik számba: Emelőgépgyártó Vállalat.

A név az EPGEP nagykanizsai gyárát takarja. S itt nemcsak egyszerű névváltásról van szó, hanem komoly tartalmi és szervezeti módosulásról is. A kanizsai egység kivált a nagyvállalat kötelékéből, a továbbiakban önállóan működik.

A közelmúltban megalakult a vállalati tanács, amely elfogadta az új szervezeti és működési szabályzatot, megválasztotta a tanács elnökét és helyettesét, valamint az igazgatót. Ez utóbbi – egyhangú szavazással – Tüttö István lett, aki három éve áll az üzem élén. Veled beszélgettünk a gyár életében bekövetkezett változásokról.

– Az új forma, mennyiben változtatta az igazgató helyzetét?

– Bár három éve a gyár igazgatója vagyok, a választás, mondhatnám, alapvetően megváltoztatta helyzetemet. Három évvel ezelőtt ugyanis még a nagyvállalati tanács nevezett ki, és ez nem jelentett garanciát arra vonatkozóan, hogy az itteni kollektíva is egyértelműen elfogadott. A mostani választás után elfogadottnak

érezhetem magam. Ez természetesen nagy felelősséget jelent.

– Vannak olyan vélemények, melyek szerint a vállalati tanácsi irányítási forma kifutóban van, nem a legmegfelelőbb a vezetésre. Miért éppen ezt választották?

– A vállalati tanács irányítási formát a minisztérium által kiadott létesítő határozat szabta meg, igaz, hogy előtte konzultáltunk velünk. Mi úgy ítéltük meg, hogy a 13 fős testület megfelel a vállalat nagyságrendjének. Ez szükséges és elégséges a vállalat irányításához.

– Milyen a vállalati tanács összetétele?

– A tanácsba hét főt a dolgozók választottak. A Szervezeti és Működési Szabályzatban meghatározott szervezeti egységek vezetői közül került ki négy fő, rajtuk kívül az igazgató jelölt két embert. Ez utóbbiak nem állandó tagok, a megtárgyalásra kerülő témáktól függően a terület szakemberei. Az igazgató nem tagja a tanácsnak.

– Milyen szervezeti átalakulást eredményezett az önállóvá válás?

– Az új szervezet kialakítása jelenleg van folyamatban. Az eddigi szervezet is rendelkezett minden olyan egységgel, funkcióképeséssel, ami a teljes önállóság viteléhez szükséges. A változtatást az ésszerűbb működés feltételeinek kialakítása in-

– A vállalati tanács választotta meg az új igazgatót

– A feladatokhoz keresik az új embereket

– A dolgozók - egyelőre várakozó állásponton

dokolja. A legfontosabb talán az, hogy a műszaki és gyártmányfejlesztés eddig központi feladat volt, most szükségessé vált egy műszaki fejlesztéssel foglalkozó osztály kialakítása. Ennek a kezdeti időszakban a fő feladata az emelőberendezések részegységének kipróbálása lesz. Növekedni fog a termelési osztályhoz tartozó egységek száma. Feladatunk lesz a termelés feltételeinek teljeskörű biztosítása, beleértve az anyag és raktárgazdálkodást is.

– Több területen a tevékenységi körök összevonására kerül sor, ezzel a hatékonyabb munkavégzést és az egyéni képességek jobb kibontakoztatását kívánjuk elősegíteni. Lényeges az is, hogy a munkaköri leírásokból kiszűrjük az átfedéseket és az egyes munkakörökre a feladatokat jól elhatárolva rögzítjük. A változások során nyilván személyi kérdéseket is meg kell oldanunk. A feladatokhoz keressük az embereket és nem fordítva. A produktív területen a létszám bővítése a cél. Ezzel együtt lehetőségeinkkel összhangban növelni kívánjuk a kvalifikált munkaerő, a szakmunkások arányát.

– Az új szervezeti felállás egyik célja az érdekeltségi rendszer erősítése. Milyen

változásokat terveznek ezen a téren?

– A komplett érdekeltségi rendszer kialakításához szükséges az, hogy minden egység konkrétan ismerje feladatát, annak költségkihatásait, egyszerűen tudjon gazdálkodni. Ennek megfelelően a gazdasági elemző munka nagyobb szerepet kap az eddigieknél. A kapacitás lekötés biztosításánál szintén az érdekeltséget kívánjuk előtérbe helyezni.

– A változásokat követően milyen a hangulat a gyárban?

– Az emberek bizakodóak, és van egy bizonyos fokú várakozás bennük, de ez nem csodavárás. Bízunk abban, hogy a jobb és több munka gyümölcsét helyben tudják élvezni, de tudják azt is – és ezt a vezetés is tudja –, hogy az új körülmények között tudatosabban és nehezebb feladatokat kell megoldani. Ez csak úgy lehetséges, hogy mindenki maradéktalanul végrehajtsa a rábízott feladatokat, és munkája közben arra is gondol; a minőség nemcsak a saját, hanem a kollektíva jóhíréért, életképességéért és egyben saját remélt jövedelméért is meghatározó.

Z. T. I.

Határainkon túli magyarok és a matematika

Találkozások

Kalácska József, Oláh György, Cseke Zoltán és Mészáros József beszélget.

(Fotó: Szakonyi Áttila)

Örömmel köszöntöttem Oláh György barátomat és kollégámat a Landler Jenő Gimnáziumban az algebrai és számelméleti konferencián. Korábban ritkábban találkozhatunk, hiszen a Komáromban é, Csehországban, ahonnan mind-egyik legfeljebb kétszer jöhetett hozzánk. A barátság akkor kezdődött, amikor Cseke Zoltán barátommal és kollégámmal nagyon tudatosan kerestük a kapcsolatot a határainkon túl élő magyarokkal. Es történt mindez még akkor, amikor igencsak „számon tartották, mit telefonozunk, s mikor, miért, kinek... és nem sejtették, mikor lesz elég ok elkötoríni ezt a kartotékot”.

Örömmel köszöntöttem Oláh György barátomat nálunk. Boldogan szorítunk kezét, felszabadultan, természetesen. Két kollégájával jött, Kalácska József Komáromból, Mészáros József Galántáról érkezett.

Természetes, hogy megkérdeztem, mit jelent számukra ez a konferencia. Oláh György mindannyiszor résztvevő volt, ő válaszolt először. Fontosnak tartja a szakmai kapcsolatot, Csehországban ilyen magas szintű tanácskozás nincs, sok tapasztalattal térnek haza, amit hasznosítani tudnak tanítási gyakorlatukban. De ami ide vonzza, az igazán a kapcsolatteremtés, a beszélgetések, kötődések elmélyítése. Mészáros József kiemel-

ten szöveget arról a hatásról, amit egy tudományos konferencia nyújt az alkotó, gondolkodó matematikusnak. A hallottak inspiráló hatással vannak rá, ugyanakkor van mit tovább adni a tanítványoknak. Kalácska József is a szakmai színvonal értékét hangsúlyozta.

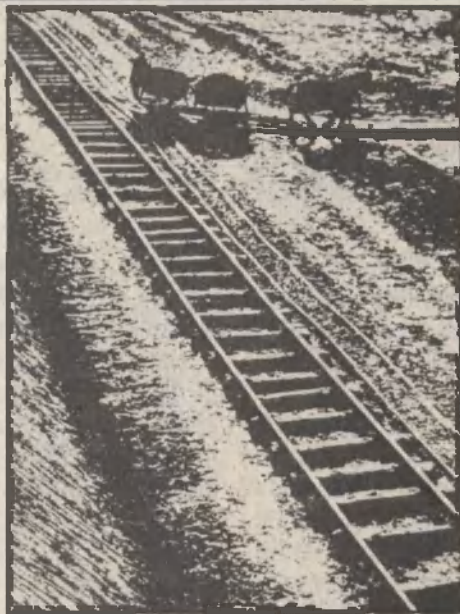
A matematika nemzetközi nyelven szól. Most értem meg igazán, hogy az érzelmi hovatartozást ez a nyelv fejezi ki. Oláh György elmondta, hogy feladatmegoldó szakkörrel nyolc éve rendszeresen dolgozik a Matematikai Lapokba, tanítványa Filakovszky Péter második helyen végzett. Kalácska József és Mészáros József büszkén említik, hogy tanítványaik 75 %-a felvételt nyernek a – szlovák főiskolákra. Szóltak módszertani munkáikról is, amelyet a Kerületi Pedagógiai Intézet megbízásából végérik. A matematika oktatás korszerűsítésén fáradoznak.

Beszélgetésünket a következő előadás kezdete szakította meg. Nem, búcsúzkodtunk, de végül is megkérdeztem, mit szólnak a nálunk történő változásokhoz. Azt mondták, amit már régebben elmondtak Dobos László társaságában: Nekik egy erős Magyarországot az igazi hatter. Es ez így igaz! Tenünk kell azért – értük is –, hogy erős legyen ez az ország, ez a nép. A magyar.

Lehota János

a hétköznapok világához, a falusiak derűjéhez. Lencsém szívesen irányítom az újra, a fejlődésre, a munkábrázolásban pátoszmentességre törekszem. Mindig megragad a táj szépségtartalma: minden évszakban más és más formában tárulkozik elénk – örök megújulást látok benne. A nehezebb műfajok közé sorolom a portrét: nem könnyű egy-egy arc kiragadásával általánosítani. Elbűvöl az állatok ösztönös bája is: állatfotóimban gyermekkori emlékeimet idézem fel. Kedvenc témám a sport, legyen szó akár a sakk statikus feszültségéről, akár a futballpálya mozgalmasságáról.

Csoporitékép o Aktivitás o Kontraszt o Lovak

Rezsek György fotós:

„Vonzódom a hétköznapok világához”

Eleinte csak képeit ismerem: a kiállításokon látott fotókat, amelyek alatt ott állt a név, Rezsek György, no és mellette a helyezés száma, többnyire az „1”-es, vagy a különdíj megnevezése. Később tudtam csak meg, hogy a tehetséges kanizsai fotós

matematika-fizika szakos tanár, három – sportban ügyes – gyerek édesapja. Öt évvel ezelőtt ment nyugdíjba iskolagazgatóként.

– A fotó szeretete végigkísérte pályafutásomat, s átnyúlt nyugdíjas életembe is – mondta a napokban történt

beszélgetésünk során. – A fotográfia művelése esztétikai, irodalmi, képzőművészeti ismeretanyaggal és sok-sok örömmel gazdagította életemet. Szeretek alkotni, képeimmel valamit kifejezni.

S hogy mely témák állnak szívéhez közel?

– A témákat egyenrangúaknak vélem – szögezte le. – Vonzódom az emberekhez,

– A sikeres totó elkészülésében mekkora szerepet tulajdonít a technikának?

– Nem túlzom el a technika szerepét! Elvem: nem a gép, hanem a kép a fontos! A kép, amely életünk egy-egy szeletének megjelenítője, gondolatok hordozója, amely valóságot jelenít meg, esztétikumot sugároz, izlést formál – és nevel!

Az erkölcs arcai (II.)

Karakter nélkül – tovább?

Beszélgetés Gadányi Lászlóval

A NADISZ – a KISZ nagykanizsai jogutódja – még a helyét keresi. Ballasztiként hurcolja az MSZMP politikájának örökségét, s bár 1980-tól határozottabban képviselt egy új, bontakozó értékrendet, mára nemcsak nevét, tagságának zömét is elvesztette. *Gadányi László* ezért töprengve keresi a válaszokat:

– Az egypártrendszerű struktúrában a KISZ-nek nem volt önálló mozgáster. Az ideológiai munka, még a 80-as években is összhangban maradt a korábbiakkal. A kommunista jelző egyértelműen a marxizmus-leninizmus elveit jelentette.

– Az ifjúság akkor már az ellenzék mozgására figyel.

– Ez a társadalomban végbement változásokkal magyarázható. Leginkább azzal, hogy a pártpolitika monolit jellege miatt képtelen volt kiélegetni a gyorsan változó érdeklődést. A KISZ az események után kullogott.

– *Válasza mintha elmosná a lényegét. A marxizmus a közönséi nevelésre teszi a hangsúlyt, de ha az ember arra gondol, hogy a közösségek egy-egy brigádban vagy iskolai osztályban már adóttak, akkor a marxizmus csak a meglévő motíválhatta, s nem éppen vonzó módon.*

– Ezért indokolt elhagyni a misztifikált ideológiát. Az általunk is kárhözhatott rendszer egyik fő hibája az volt, hogy feltételezte: a munkahelyen – éppen a struktúra zártsága miatt – mindenki egy véleményen van. Az alulról jövő kezdeményezéseket éppen csak megtűrték. Ez vezetett oda, hogy tagságunk csupán végrehajtó szerepet kapott. De ez a felépitmény alkalmazhatóságából következett. Az iskolai akcióterv sem volt más, mint a központi program lebontása.

– *Egy autokrata ifjúsági vezető vagy patronáló tanár tehát valósággal kioptotta a mozgalmi munkát?*

– Igen.
– *Csak hogy a patronáló tanár mellett ott „működött” az IKB, amely elmondhatta és el is mondta a véleményét. A dolgok mégis másként történtek. Miért?*

– *Tetejében a gyerekek tudták, hogy semmibe veszik őket, mégsem tettek semmit.*

– Talán azért, mert az iskola alá-fölreendeltségi viszonya volt a meghatározó. Fontos, hogy a NADISZ közösségei markánsan különüljenek el a munkahelyi viszonyoktól.

– *Az eddigi gyakorlat alapján csak párttagok lehettek ifjúsági vezetők. Másnak fogalma sem lehet e nevelési területről?*

– Természetesen lehet. Ma, amikor az ideológiai nevelőmunka hagyományos tartalma megváltozik, változik azok köre is, akik e munkába bevonhatók.
– *A NADISZ azonban változatlanul politikai szervezet?*

– Egyértelműen. Bár, akár csak a DEMISZ, még nem képes szakítani a múlttal. Tagságunk a KISZ-ből jött, ezért nem zárható ki a kommunista kötődés sem. Mindenesetre: tiltásokat nem fogalmazunk meg, saját karakterünket keressük. Úgy tapasztalom ugyanis, hogy az alapértékek megfogalmazásával és a kedvezőtlen tendenciákkal van a legtöbb gondunk. Alapvető értékeknek mondjuk a család biztonságát, az önmegvalósítást, a szolidaritást egymással és minden magyarral, az őszinteséget, a közélet tisztaságát, a békét. Folytathatnám... Fontos, hogy őrizzük a baloldaliság értékeit: a fejlődés, a társadalmi igazságosság, a szabadság és a részvétel elvét. Ha kell, különbözünk az MSZP-től is.

– *Akkor miért ül a DEMISZ elnöke az MSZP felső vezetésében?*

– Nagy Imre kongresszusi küldöttként választó és választható volt. Személyi felelőssége, hogy mit tart magára nézve érvényesnek.

– *Igen ám, de ha az ifjúsággal kapcsolatos ajánlásokat elfogadja, és a testületi fejelem alapján azokhoz igazodik, akkor az MSZP politikáját bontja le saját szervezetében. Hol itt az önállóság?*

– Azt akarjuk, hogy az ifjúságra vonatkozó döntések a parlamentben születessenek. Parlamenti jelenlétre törekszünk. Nem zárjuk ki egy választási szövetség létrehozását sem.

– *Kikkel? Az ellenzéki pártok kijelentették, hogy nem kívánják az egykori MSZMP örökösével szövetkezni. Mégis az MSZP-t célozza ez a terv?*

– Ha a tagság úgy ítéli, igen.
– *De egy politikai koalícióban lehetőség van a kölcsönös visszalépésekre. Ha például a NADISZ az MSZP javára visszalépne, akkor érdekeit az MSZP fogja képviselni. Az ilyen önállóság fából vaskarika. Egyébként hány tagot képviselnek?*

– Jó esetben 150-200 főt. Remélem azonban, hogy ez az aktív mag sikeres választási kampányt folytathat. Mi a felnőtt társadalommal egyenlő esélyt akarunk. A mód azonban kidolgozásra vár.

A NADISZ tehát nagy ugrásra készül. Előtte a politika mély vize, lábán a múlt kolonca. Az úszni tudók serege viszont már messze jár.

Pék Pál

Filmlevél

Jancsó Miklós: Jézus Krisztus horoszkópja

Nem igazán kiérlelt alkotás. Hiányérzetünk a forgatókönyv esetlegességeiből, a szabadjára engedett fantázia realitást szürrealizmussal keverő csapongásaiból fakad. A filmnek nincs igazán szerkezete, hacsak a sajátos jancsó stílust nem tekintjük annak. De számonkérhető-e bármilyen rendező elv egy olyan alkotástól, amelynek nehezen követhető cselekménye egy darabjaira hullott, kiismerhetetlen, sajátos közép-kelet-európai milióban játszódik? A történet a krimi elemeire épül, bár inkább vízió, az eszmében, hitében csalódott, és isten által is magára hagyott emberiség drámája. Ám Budapesten játszódik, s a párhuzamot lehetetlen nem észrevennünk. A meghatározhatatlan célú, zömében értelmiségiekből álló csoportosulás összejövetelén, ahol Geyer Flórián

dalai épp úgy előjönnek, mint Sztálin, Trockij idézetei, egy méltóságában kijátszott, ideáljaitól megfosztott generáció illúzió-vesztése fogalmazódik meg. A szavak szavak maradnak, igazságtartalmukat ellopták az eszmét lejáratók. Egy negatív kor negatív lenyomatát láthatjuk. A dolgok itt megtörténnek velünk, sorsunkat ismeretlen erők irányítják.

A film főhőse – feltehetően költő – lehetne akár Kafka híres regényének visszajáró szelleme, de hihetnénk az égi hatalmak küldöttének, esetleg egy politikai szervekedés irányítójának is. A káoszban kétségbeesetten kutat valami bizonyosság, kapaszkodó után. A szétesett világban azonban nem csak személyisége hullik darabjaira, hanem a film is. Követhetetlenül, értelmetlenül történnek a dolgok. Az apokalipti-

kus látomás kevés egy jó filmhez.

A stílusban viszont felfedezhető a következetesség. A zártságot, feszültséget teremtő körkörös mozgás, a zene, a gesztusok párhuzamosossága, az ellenpontozás erősíti a film gondolatiságát. A videotechnika alkalmazása pedig túlmutat önmagán, dramaturgiai funkciója van. J. K. – az események elszenvedője, s egyben krónikása – videoján hol késlelteti, hol előre mutatja a történéseket, s az idősíkok váltásával sajátos ritmust kölcsönöz a filmnek.

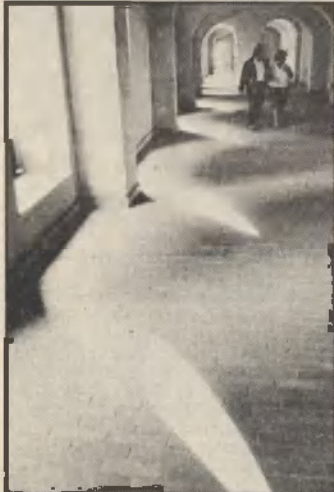
A zárójelenet után kérdések tolakszanak elő: Kik vagyunk? Milyen hatalmak játszanak velünk? Mi lesz ezután? S egy utolsó: Kedves Jancsó Miklós, az effajta filmekkel mire megyünk?

Horváth Gábor

Mal cégér

KANIZSAI KÉPEK

Árkádok ajatt
(Fotó: Szakony Attila)

„Játszom, ez a feladatom”

Medgyesi Mária és Straub Dezső a kanizsai Vigadóban

A Helyőrségi Klub hívta őket, s most itt vannak. Straub Dezső éhes, ezért vendégül látjuk. A büfé előterében azonban már körbefogják az érdeklődők.

– Járt már Kanizsán? – kérdezem.

– Többször is, és jól éreztem magam. Kellemes visszajönni.

– Más ez, mint a pesti fellépések?

– Többet kell utazni. De komolyra fordítva a szót: a vidéki közönség hálásabb, de az elismerésért jobban meg kell dolgozni, mint Pesten.

– Ön operettekben játszik...

– Nem vagyok operettszínész. Talán azért gondolják ezt, mert volt pár operett-szerepem a tv-ben. Az operett könnyen eladható műfaj, ami az értékeiből persze semmit sem von le. Az emberek odafigyelnek rá.

– Lehet személyesebb kérdésem?

– Persze, de világrengető dolgokat nem tudok mondani.

– Mit szól a művészek mai elismeréséhez? Kerényi gesztusáról, amint visszautasította a kitüntetést?

– Erről nem tudok, nem is akarok véleményt nyilvánítani. Vannak olyan művészek, akiket nem érdekel, milyen körülmények között élnek. Az anyaglakat értem. Nézze, van, aki megteheti, hogy visszaadja a díjat, s ez önkifejezésének egyik módja. Én játszom, ez a feladatom. A rántott csirkét is elfogadtam az előbb, nem?

– Éhes még?

– A közönségre. És van két gyermekem, ez sem elhanyagolható tényező.

S már indult is a színpadra. Az öltözőben aztán Medgyesi Máriával fogadott.

– A kanizsai közönség igényes – mondja Medgyesi Mária. – A taps most sem maradt el.

– Köszönöm a dicséretet. Kérem, művésznő, válaszson: miről ne kérdezzem?

– A pályakezdekről.

– Rendben. Hogyan látja az utánpótlás helyzetét?

– Ma könnyebb kezdőnek lenni. Engem Gellért Endre indított el a pályán. Kemény kézzel tanított a szakma fortélyaira. De a tehetség a legfontosabb. S mintha csökkent volna a technikai képzés rostáló szerepe.

– Sok a dilettáns?

– Sajnos. A főszereplő a pénz, a lakás, a kocsi...

(Straubbal egymásra nézünk.)

– A művésznőt bántja, ha ezekről a dolgokról beszélgetünk?

– Nem, nem, szívesen válaszolok.

– Azt mondják, a magyar színészet sokat veszített az 56-os és a 68-as kivándorlókkal. Igaz ez?

– Azt hiszem, nem. A nyelv, ami itthon adott, odakint béklyóz. Ha nem magyarul játszott a színész, képtelen helyzetbe került. A nyelvvel a nép lelkét is meg kellett szólaltatnia, s ez szinte lehetetlen. Bár itthon sem beszélünk azonos nyelven. Tudja, avval kell politizálnunk, hogy dolgozunk.

– A színházban – szól közbe Straub Dezső – kétféle színész létezik. Van, aki megformál egy figurát, önmaga is lehet, és azt kölcsönzi a szerepeinek, van, aki pillanatok alatt képes azonosulni a különböző szerepekkel. Talán ez a profi. A másik...

A két színész összenéz, s én arra gondolok: Ime, az emberré lett színészek és a színésszé lett emberek feloldhatatlan dilemmája. Ma kinek szólt a taps: a profinak vagy az embernek?

Hercz Gábor

Az Emelőgépgyártó Vállalat

felvételt hirdet

felsőfokú műszaki
végzettségű munkavállalók
részére:

Létesítmény-felelősi munkakörbe,

azonnali belépéssel.

Bérezés megegyezés szerint.

Jelentkezés:
a személyzeti vezetőnél.

Cím: Nagykanizsa,
Alkotmány u. 54.

Kulturális hírek

A Kaposvári Csiky Gergely Színház november 6-7-én Joseph Stein – Jerry Bock világhírű zenés drámáját, a Hegedűs a háztetőn-t mutatta be a HSMK színpadán. Ugyanott november 8-9-én játszotta a Hevesi Sándor Színház Molière Scapin furfangjai című vígjátékát.

A HSMK kiállítótermében november 19-ig tart nyitva Nemsics Antal festőművész tárlata.

November 5-én az Erkel Ferenc Olajipari Művelődési Házban EDDA-koncert volt. – 8-án Koncz Gábor önálló estéjére került sor.

A Helyőrségi Klub Mini Galériájában november 6-30-ig Simon Jenő amatőr festő tárlata látható.

A Stúdiómoziban november 7-8-án Gárdos Péter A hecc című filmjét vetítették.

Dr. Juhász János gyűjteménye

Mintha Bach – muzsikát hallgatna az ember. Juhász János főorvos úr beszélget valakivel az Ady Endre úton. Meg-

én fillérekért megmentetem 35-40 kötetet a megsemmisüléstől. Aztán életem során egy pár évet a Nyírségben,

Fogadó Krúdyhoz

szokott kép: türelmesen hallgatja társát, majd elindul, de pár lépés után újra megszólítja egy idősebb néni. Városunk polgárai ismerik, tisztelik Ot. Nekem is élményt nyújtott az a néhány perc, amikor otthonában hallgathattam. Szívvel, lendülettel szólt.

– Több mint 40 éves gyógyító munkám során igyekeztem mindig reális célokat kitűzni magam elé. Szabad időmet is értelmesen próbáltam eltölteni, népművelési feladatokat vállaltam. Előadásokat tartottam a TIT-ben egészségügyi témában, de egy-egy alkalommal szívesen fogadták hallgatóim diavetítéssel kísért úti élménybeszámolóimat is. Tudom, Ön az én Krúdy-gyűjteményemre kíváncsi. Nos, ez is az én nagy kalandom, a legérdekesebb „úti élményem”. Menekülési vágyból született, a mindennapi élet szürkeségét kívántam elfelejteni. Ez egy varázslatos világ. Mikor Krúdy Gyula műveit olvasom, színes virágcsokrot látok magam előtt. Mintha muzsikát hallgatna az ember, olyan finom ez a líra – romantikus és szentimentális. Szinte elbűvöli az olvasót széles körű érdeklődésével. A magyar történelem legszebb korszakai, a modern főváros furcsa figurái, a külvárosok szármalms alakjai elevenednek meg műveiben. Páratlanul tudott azonosulni a meggyötört szegényemberekkel. Krúdy szerelmei gyönyörűek! A vöröslámpás házak lányaitól a falusi udvarházakban élő kismesés kisasszonyokig megőriztem mind-egyikük emlékét.

Gyűjteményem első darabjait 1950-ben Jászberényben szereztem. Szegény könyvek bezúzásra vártak a nyomdában, s

Krúdy szülőföldjén töltöttem. Láttam azt a tájat, éreztem azt a levegőt, melyről oly nagy szeretettel írt. A nagy író halálának 10. évfordulója kapcsán megismerkedtem leányával, Krúdy Zsuzsával. Azóta is meleg, baráti kapcsolatban állunk, hetente írunk egymásnak, akkor a kiállításra könyveket kért tőlem, szívesen segítettem. Levelezek hazai és külföldi gyűjtőkkel, jó barátokkal, ismerősökkel is. Kérem őket, hogy segítsenek valamelyik művének megszerzésében. Most küzdök a Vörös postakocsi egyik francia kiadásáért, sajnos kevés eredménnyel. De sikerről is beszámolhatok: valahol egy dél-olasz kisvárosban barátom megtalálta ugyanezt a művet, s a napokban elküldte postán. Pillanatnyilag 250 kötet sorakozik Krúdy műveiből könyvespolcomon. Ugy tudom, hogy Kozocsa Sándor budapesti könyvtáros átlománya után az én gyűjteményem a legteljesebb az országban. Legrégibb az eredeti kiadású Ifjúság című elbeszéléskötet, 1889-ből. A századforduló évében adták ki a Margit története című könyvét is. Egy egész generáció növekedett fel a Szabadság csillaga, A vörös sapkások és a Nagy idők nagy tanúi című regényein. Megmutathatom azokat a történeteket is, melyek nagyapáink legkedvesebb olvasmányai voltak.

Ugye milyen csodálatos ez a könyvborító: Egy kisfiú magyar zászlót lobogtat, s közelében a dombokon pásztortüzek égnek. A nyugalom és béke hangulata tölti el az olvasót.

Juhász főorvos úr Krúdyban bízik, én az emberségében, abban az adományban, mely Kanizsán példaképpé avatta őt.

D. L.

Juhász főorvos otthonában.

A történelem sodrában (I.)

A K 509-es története

Karakay Ferenc a buchenwaldi néma iszonyatban lépett mellénk:

– Én tudom, mit jelent ez. Több, mint nyolc évet töltöttem a légerekben. Tudom tehát, igaz, nem itt, a Szovjetunióban raboskodtam.

Itthon találkoztunk újra. Akkor tudtam meg a teljes nevét, s hogy 1945. április 18-án ítélték el és 1953. november 20-án tért haza. Amit most olvasni fognak, az ő szívszorítóan igaz története.

Diákból fogoly

1945-ben a kereskedelmi iskola másodikéves tanulója voltam. Fiatal, lelkes levontként, tanáraink irányításával szívesen vállaltunk hazafias cselekedeteket. Szentül hittük, hogy magyar hazánkért, a haza boldogulásáért tesszük, amit tesszünk. Így volt ez április 8-án is, amikor a vasút építésén dolgoztunk egész nap. Este ideiglenes lakásunkra mentem, amely a háború miatt, a Fő ut egyik középületének pincéjében volt. Ede-sapám finom pogácsáját ettem volna éppen, amikor váratlan vendég érkezett. Felszólított, hogy kövessem. Ma sem tudom, milyen ize volt annak a pogácsának, bele se haraphattam, mennem kellett. Az utcán ez a Bakán nevű lengyel átadott egy fegyveres orosznak, aki a Kazinczy utca valamelyik lakóházának pincéjébe vitt. Itt talán már tizenötven voltak. Közöttük egy kékre-zöldre vert idős ember, Németh bácsi. Azt mondta:

– Jól nézz meg engem! Ha nem akarsz ilyen állapotba kerülni, ne sokat tagadj!

Intelme akkor is a fülemben csengett, amikor tizenegy óra felé felvittek. Feladtak néhány kérdést, amelynek eredménye egy tízoldalas jegyzőkönyv lett, oroszul. Azt mondták, írjam alá. Felöltött Németh bácsi képe, és aláírtam.

Erőltetett menet

Néhány nap múlva nyolc fogolytársammal együtt húsz fegyveres őrs kíséretében Sormásra hajtottak bennünket. Onnan lovaskocsival Lentibe szállítottak. Itt az iskola pincéjében napokig tartottak fogva, miközben minden éjszaka kihallgattak. Közben a foglyok száma ezer fölé nőtt, köztük németek, oroszok is voltak. Aztán elszállítottak ben-

nünket Ausztria felé. Orihodoson mindenkit kopaszra nyírtak, majd megkezdtek három napos menetelésünket. Aki a tiltás ellenére kilépett a sorból, vagy lehajolt, a rúgás keménységéből állapíthatta meg, milyen súlyosan hibázott.

A menetelés idején napi 45 deka kenyér volt az ételmünk, és valami kegyetlenül sós leves. Vízet nem kaptunk. Hogy kínzó szomjúságunkat enyhítsük, a pihenők során sedgett sóskaival tömtük meg a kabátujjunkat, és azt rágcstáltuk.

Az ítélet

Szentgotthárdon, Gleisdorfon keresztül Grácba érkezünk, ahol a szovjet katonai bíróság elé kerülünk. Az ítélet tíz év kényszermunka volt.

A poloskával teli szoba falára a többiekkel együtt én is felírtam a nevemet és az ítéletet.

Évekkel azután tudtam meg, hogy a bátyám, aki illegálisan hagyta el Magyarországot, megtalálta fálra írt üzenetemet, és szüleimmel tudatta a fájdalmas hírt.

Egy hónap utazás

1945. június 21-én 80-100 társammal együtt tehervagonokba terelték. A rádióból Karády-nóta szólt, és velünk, miután ránk zárták az ajtókat, elindult a vonat. Senki sem tudta, hova. A réseken kémlelődvé, kitaláltuk, hogy Magyarországon járunk, ezért az állomásokon próbáltunk a vasutasokkal érintkezésbe lépni. Valahol már a román határ közelében lehettünk, amikor egy vasutastól megtudtuk: a Szovjetunióba visznek. Ezért a hírléret a nyomorult ember nagy árat fizetett. Félholtra vártak.

Miután világossá vált, hogy kivisznek bennünket az országból, hozzátartozóinkat akartuk értesíteni. A nálunk lévő kevés kis pénz papírra csomagoltuk, amire ráírtuk családunk nevét, címét, és az állomásokon kidobáltuk a vagonokból. Ma is melegség önti el a szívemet, amikor arra gondolok, hogy idegenek, kockázatot vállalva továbbították ezeket az értesítéseket. Mert az én szüleim is megkapták az üzenetemet.

Horváth Mária
(Folytatása következik)

Lukács Zoltán versei**Madarak jönnek**

Madarak jönnek,
tovarepülnek,
szárnyuk alatt
gyászhírt visznek.

Károg a szél,
mérget hányna.
Hajdan fehér - -
Epersárga.

Noé-bárkám
korhad, fája
Isten jussa,
merül sárga - -

Vezessen hát
flam álma - -
Menekülők
mosolyába.

Szerelemkút

Dűnnyög a légben a
felhő,
foszlik gyászfeketéje.

Fénygömb nyakamat
nyalja,
éled a szem legelője.

Fűnek tócsa a tükre,
csendje bogarat altat,
pázsit, kedvesem ágya
testőlelő puha hajlat.

Szemérmes Napom
ma elbűjt - -
Pezsdül bennem a
véred,
gyönyörű
mandulaszemed
szerelemkútba réved.

Állapot

Álomhatárkőhöz értem
régí új sebekkel
Egyik lábam
pocsolyában
másik a semmiben
Piócák mindenütt
vannak

Szoliva János versei**Apám**

Táltos lován messze
jár már.
Felszántja a Hold
udvarát,
felhő-földbe csillagot
vet.

**In memoriam
F. N.**

Nyári este indultál a
télbe,
kihűlni örökös
éjszakákra,
koronát cserélni
legendás múmiákkal,
hogy farsangidőben
asszonyfejek
próbálgassák
felidézett maszkodat.

Ecce homo

Világ világa,
virágnak virága!
keservesen kíntatol,
vas szegekkel veretel.
(Ómagyar Mária-siralom)

Partra vetett

a koldus idő...
Csillagtestvéred
fényévnyit zuhant,
el nem érheted.
Hiába mutatod sebhelyed,
Földanyád se ismer
fogadott gyermekére,
kiátkoznak antikrisztusok,
nem értik jelbeszédedet.

Egy este a Centrál Bárban.

Talpra, ifjúság!

A ma történelmi Magyarországnak fiatalja életszínvonalbeli javulást nem tapasztal.

Nem elég számunkra az, hogy a módosított alkotmány jogszabályban rögzíti azt, hogy a Magyar Köztársaság különös gondot fordít az ifjúság létbiztonságára, oktatására és nevelésére, védelmezi az ifjúság érdekeit.

Ezt tartalmazza az ifjúsági törvény is, amely igaz, már elévült, de helyette új még nincs. Tettekre van szükség, hogy ezek mielőbb megvalósuljanak. A mai fiatalok többsége közböbs, nem látja értelmét, értékét a munkájának, életének!

Miért?

Mert eddig azt tapasztalta, hogy az egyének nem lehet önálló gondolata, véleménye. Ma már mondani sok mindent lehet, de ez nem elég, hinni kell benne, és megvalósítani.

Épp ezért itt az ideje, hogy végre kilépjünk. Elvállaljuk, nyíltan képviseljük gondjainkat.

Mi, fiatalok, fogjunk össze, mert eljött a mi időnk. Nekünk megadatott, hogy beleszóljunk a jövőnk alakításában.

A Che Guevara békeklub

Nagykanizsa, Béke út 14. (péntek – szombat 18 órától)

Koronczai Erzsébet Hit

Hit, oly kedves és őszinte szó féltve őrzött, értékes emberi tartozék, vagy felületes, elfelejtendő, eldobható gondolator. Csupasz képzelet, és nincs fantázia, saját szellemi létrehozatal, saját kinyilatkoztatott hiszem, vagy önmagunk belső, lüktető titka. Hinni valakiben, valamiben – a csillagokban, magadban, a jövőben, Istenben – ez egy tökéletesen reményteljes önámítás. De nagy – nagy nyugodt biztonság!

**A Kögáz
főlvész
számítás-
technikai
osztályára**

**PROGRAMOZÓ
MATEMATIKUS**

végzettségű
szakembert.

Jelentkezni lehet a
vállalat személyzeti
osztályán,

Nagykanizsa,
Somogyi B. u. 2.

FIATALOKRÓL

Áldozatok emlékműve

Három évvel ezelőtt – az országban elsőik között – a Hazafias Népfrent Honismereti körének ülésén *Boros Antal* és *dr. Cseke Ferenc* középiskolai tanár kezdeményezésére indult el a II. világháború és a faszizmus áldozatainak tiszteletére emelendő emlékmű tervezése és építése.

A milliós értéket képviselő alkotás minden központi anyagi támogatás nélkül, jó értesű emberek, vállalatok, intézmények és a városépítő egyesület támogatásával készült el, társadalmi munkában. *Réitalvi Sándor* szobrászművész és *Csiky György* építész alkotásának avatására október 31.-én került sor a városi temető egyik központi helyén.

Temesvári Andor, a HNF városi titkára megnyitó beszédében köszönetet mondott a mű elkészítésében kimagasló tevékenységet kifejtő személyeknek. Az önzetlen alkotók mellett többek között *dr. Tolnai Sándor* városi tűzoltóparancsnoknak lelkes szervező munkájáért, tisztelettel *dr. Schönér Alfréd* főrabbinak és *Hesvi Sándornak* a MIOK igazgatójának, akik a nagy értékű gránit oszlopot adományozták. Továbbá a *DKG*, a *Kögáz*, a *KFV*, a *Domus*, a *Magyar Hitelbank Rt.*, a *Sörgyár*, a *Bütorgyár*, a *Közúti Igazgatóság*, a *Volán Vállalat*, a *Városi Tűzoltóság*, a *Magyar Néphadsereg 4730 sz. alakulata*, a *Határőrség*, a *KIOSZ helyi szervezete*, a *MÁV pályafenntartási főnöksége*, a *Kanizsai Ruháipari Szövetkezet*, a *Dél-zalai Vízmű vállalat*, a *Városgazdálkodási Vállalat* kollektívájának és nem utolsósorban *Hege Tibor* öntömasternek, valamint még számos segítőknek.

Zsoldos Ferenc tanácselnök avató beszédében felelevenítette a múltat, a II. világháború poklában elpusztult több százezer magyar emléket – köztük több ezer kanizsai lakosét – és azokét is, akiket a háború utáni rossz politika hurcoltatott el.

Fájdalommal jegyezte meg, hogy sajnos, csak most tudunk tisztelettel fejet hajtani emléküik előtt, a azok, akik nem tudják halottaik hol pihennek, csak ezután helyezhetik el az emlékezés koszorúit és gyertyáit a Jeltelen sírokban pihenő szeretteik emlékére állított kegyeleti helynél.

A katolikus, református és evangélikus egyház képviselői imát mondtak az emlékműnél, és megáldották azt. A város, a különböző pártok és társadalmi szervezetek részéről megannyi koszorút helyeztek el az obeliszk lábánál, majd valamennyien gyertyát gyújtottak; az emlékezés gyertyáit.

Sose hűnyjon ki emléküik fénye.

Bacskey Zoltán

Bátran javasalom

Bár a lemez már tavaly megjelent, mégis idősebb, hiszen több társával egyetemben, csak most került a magyar hangmezei boltokba. Klisé késett ugyan, de már ez is figyelemre méltó eredmény. Jó hangzású, hangulatos lemez. Úgy tűnik a zenekar már teljesen kiheverte azokat a megrázkódtatásokat, amelyeket frontemberük, az azóta szép szólókarriert befutott Roger Hodgson kiválása okozott.

Rick Davis billentyűs nem jött zavarba a súlyos örökségtől, gyönyörűen énekl a régi dalokat, hiszen a lemezről nem hiányozhat a „Breakfast in America”, az „Oh, Darling” vagy a „Crime of the Century”. Az új dalok, az „It's Alright” és a „Not The Moment” is remekül szólnak. Kiforrott hangzás, igényes hangszereles jellemzi a lemezt. Bátran javasalom meghallgatásra korosztálytól és zenei elkötelezettségtől függetlenül bárkinek!

Horváth Zsolt

Pontosítok

Válasz Nóra és Szalai László írására

A Kanizsa városi hetilap 1989. október 27-i számában „Ünnepelünk? – három változatban” című írásokhoz sajnos további pontosításokat, kiegészítéseket kell tennem, mivel a beszélgetések magnófelvétele egymás után készült. Szövegszerkezetből kiragadott mondatok összeszerkesztését tartalmazza, mely további félreértéseket okoz. Az írások szerzőitől kérem, hogy a jövőben az érintetteknek is bátran mondják el véleményüket, akár személyesen is.

Konkrét kiegészítéseim (Németh Nóra és Szalai László írásához)

Kedves Nóra!

Nem a rendezvényeken jelenlétüknek kell szégyenkezniük, hanem azoknak, akik távol maradtak mind az MDF, mind a NADISZ-KADISZ által szervezett október 6-i megemlékezésekről.

Kérdezem: – „Miért kell még az ünnepeket is egymástól elhidegölve – ahány párt, annyi felé szakítva – ünnepelni?”

Véleményem szerint azért, mert igazából még nem kerültek méltó helyekre történelmünk sorsfordító évfordulóit. A többpártrendszer viszonyai között a leendő helyi önkormányzatok felelőssége lesz, hogy miként sikerül összehangolni a közös, méltó helyi megemlékezéseket. Ez ma még elmaradt. Meggyőződésem, hogy a választásokat követően ha előbb nem is – a tisztaság érdekében találkozni fognak és nem lesznek többé vált vagy változó előítéletek, a „ki-kit keressen meg” tévovásága.

– Nem a DEMISZ hirdette meg a teaházi programot (NADISZ

és KADISZ, a házigazda a Hevesi Sándor Művelődési Ház volt.) – „Türelmem vesztve veszem a kabátom” – sajnálhatod, mert a türelmese (ott maradtok) véleménye szerint szenzációs volt Andreas Georglu és Szabó Sándor gitárművészek koncertje.

Kedves Szalai László!

Senki nem várta, hogy jól írj az október 6-ai rendezvényről, különösen akkor, ha meggyőződésed szerint ez „lehetetlen”. Jó lett volna viszont, ha nemcsak saját helyzetedből elemzed rendezvényünket és nem ebből általánosítasz.

Végig sértő módon úgy tüntetted fel mintha parancsuralmi módszert alkalmaztak volna a szervezők. Ez sértő és egyben ellentmondásos, mivel Te magad cáfolod meg, amikor a szereplők számtalan igényét hallgatva megállapodtunk abban, hogy önállóan, öntevékenyen, igényeiket figyelembe véve alakítsátok ki a végleges programot. A kiválóllók szerint ez sikerült is.

Személyem – úgy érzem – annyiban került előtérbe, mint amennyire a kanizsai diákszövetség, a szereplők képtelenek voltak önállóságukkal élni.

Egyébként már előzetesen megköszöntem a szereplőknek, hogy vállalták a megemlékezésünkön a közreműködést.

Szövetségünk nevében valamennyi szereplőnek, érdeklődőnek megköszönöm részvételüket.

Nagykanizsa, 1989. október 30.

Tisztelettel:
Gadányi László
a NADISZ elnöke

Diák rockszínpad

Ha nem akarsz diák lenni, legyél színész!

Hogy hol? Sajnos, nem az iskolában. Nálunk, a Helyőrségi Klubban! Téged, de a többieket is, akik elhivatottságot érznek ez étellel szemben.

Színész akarsz lenni? Segtünk!

A Diák Rockszínpad lehetőséget ad Neked ahhoz, hogy alapokat szerezz a felvételidhez.

Ha jössz, többes számban beszélj!

Mi, színpadosok minden szombaton négy órától a Helyőrségi Klubban vagyunk. Várunk téged is!

Akik már elkezdtek

Köszönet

Cserhádi Sándor Mg.-i és Gépészeti Szakközépiskola,

Janzsó Antal
igazgató r.

Az Izraelita hitközség temetőgondnoksága nevében engedje meg, hogy köszönetünket fejezzük ki a Cserhádi Sándor Mg.-i és Gépészeti Szakközépiskola tanulóifjúságának és tanári karának azért a társadalmi munkáért amit a temetőért és a sírmelekek ápolásában kifejtettek.

Nagykanizsa, 1989. október 24.

Gaál Zoltán
gondnok

FIATALOKNAK

Gitáriskola (II.)

A C-dúr skála

Ha már behangoltuk a gitárt, esetleg megpróbáltunk néhány könnyebb dallamot is eljátszani, ideje, hogy komolyabban is megismerkedjünk a hangok világával.

Legelőször is a C-dúr skálát szeretném bemutatni, ami talán a legalapvetőbb, hiszen ez a skála képezi az európai hétfokú zene alaphangjait. Elnevezésük sorrendben: C, D, E, F, G, A, H. Ha végigértünk a skálán, a ciklus újra kezdődik (természetesen egy oktávval magasabban). A dúr skála jellegzetessége, hogy az egymást követő hangok közötti távolságok a következőképpen alakulnak: két egész, egy fél, három

egész, egy fél távolság. Hasábjainkon sajnos nincs lehetőség a zeneelmélettel behatóbban foglalkozni, viszont annak, aki többet szeretne ezekről tudni, ajánlom dr. Keszler Lőrinc „Összhangzattan” című művét (Zeneműkiadó, Budapest). A C-dúr skála és a hangok egymáshoz viszonyított távolságai az 1. ábrán láthatók.

Természetesen ezeket az alaphangokat a gitárunkon is megtalálhatjuk. A félhangtávolságnak egy bund távolság felel meg, az egész hangénak kettő. Így a gitár fogólapján az egyes hangok a 2-es ábrán látható lefogási helyekkel egyeznek meg. Az ábrán a hú-

rok, és a fogólap csak addig van ábrázolva, míg el nem érjük az adott húr alaphangjának oktávját, ami után a ciklus újra kezdődik. (Tehát a 13. bundnál lefogva az E6 húrt újra F hangot kapunk.)

A 3. ábrán az alapfevésben használatos C-dúr skálagyakorlat látható. A kotta alatti bekarikázott számok azt a húrt jelölik, amelyiket lefogunk és megpengetünk, a kotta feletti számok pedig azt az ujjunkat, amelyikkel (bal kézzel) az adott húrt lefogjuk. (1= mutató, 2= középső, 3= gyűrűs, 4= kis). Ebben az esetben a számok azt a bundot is jelzik, amelyiknél le kell fogni a húrt. Fontos figyelmet fordítanunk arra, hogy először lefelé pengessük meg a húrt, aztán a következő hang megszólaltatásakor felfelé, majd szigorúan ezt a váltakozást megtartva folytassuk a skála gyakorlását.

A váltott pengetés e gyors játék alapja, a skálagyakorlás nélkül pedig nem lehet igazi haladást elérni.

Jó gyakorlást!

Galamb Zoltán

A Rocktörténet fejezeteiből I.

Rainbow, avagy a szivárvány

Sorozatunkat egy olyan zenekarral kezdjük, amely a '70-es évek második felében egyik meghatározó hard-rock csapatának számított. Már megalakulásakor is hatalmas volt az érdeklődés, hiszen vezetőjét, a legendás Deep Purple gitárosát, Ritchie Blackmore-t a kor első számú zeneészei között tartották számon.

A gitáros szólólemezéként megjelent Ritchie Blackmore's Rainbow c. lemez többi közreműködője azonban a névtelenség homályából került a felszínre. Énekesük pedig, a névtelen kis oasz, Ronnie James Dio mindenkit meggyőzött, méltán kopogtat a világhír kapuján. A lemez annak ellenére, hogy stílusában semmi újat sem hozott, ma már a rockzene alaplemezei közé tartozik, hiszen tökéletesre csiszolta mindazt, amiért ezt a műfajt oly sokan kedvelték és kedvelik ma is.

A nyers gitárriffek, a virtuóz, sokszor klasszikus zenei megoldásokra épülő gitárszólók, az elemi erejű, mégis érzékeny ének számos kezdő együttes számára szolgál követendő példaként. A lemez minden dala igazi csemegé, míg a „Man of the Silver Mountain”, a „Catch the Rainbow” és a „Temple of the King” hosszú évekig fémjelzték a zenekar munkáját, és azok számára is kedvencé váltak, akik nem igazán rajongtak a műfajért.

Mind ezek meggyőzték Blackmore-t, érdemes folytatni. Új társak után nézett, egyedül a fantasztikus hangú énekesét tartotta meg. A dobokhoz Cozy Powell, a billentyűkhöz Tony Carey került, míg a basszust Jimmi Bain kezelte. Ezzel létrejött a zenekar történetének legerősebb felállása, és elkészült egy újabb maradandó alkotás, a Rising.

Horváth Zsolt

A Nagykanizsai Építőipari Szövetkezet

1990. évre vállal

- generálkivitelezésben
 - épületek teljes vagy részleges felújítását
 - új épületek építését
- asztalos-lakatos egyedi termékek gyártását
- önálló munkahét
 - festő-mázoló-tapétázó
 - villanyszerelő
 - víz-gáz-központifűtés-szerelő
 - parkettás munkákat.

Kérjük amennyiben igényt tartanának kivitelezésünkre, úgy keressék meg szövetkezetünket az alábbi címen:

Nagykanizsa Építőipari Szövetkezet 8801 Nagykanizsa, Úrhajós út 1. Tel: 14-480

Esti fények

Szakony Attila felvétele

Miklósán

Nem tudni, ki/mi/kit/mit/ fegyelmez: a gazdi a kutyát, vagy a hűséges eb a gazdát. Alighanem kölcsönös a dolog, s mindkét félnek hasznos.

A MEOE nagykanizsai szervezetének kezdeményezésére a helybéli kutyatulajdonosok részvételével kiképző tanfolyamot indítottak el a derék négylábúak részére.

M
E
O
E

Kutyaiskola

A különböző fajú és korú kutyák beidomítása őrző-védő feladatok ellátására nem könnyű dolog, míg az eb elér addig, hogy a kapott parancs teljesítése neki – kutyakötelessége. Nagy figyelmet, türelmet igényel a póráz mindkét felén lévő től.

A miklósfal foci pályán hetente két alkalommal készülnek föl a kutyák és gazdáik az őrző-védő vizsgára.

Szakony

Attila

képriortja

Túrázók

A 15 és 10 km-es táv megtételére indulnak a túrázók.

Látcsó

Tömegsport

„Sporttal az egészségért” őszi túra Csögör Jánosné próbázó, a Kőolajbányászati Szakközépiskola tanára, aki a családjával együtt vett részt az akcióban:

– Az ifjúsági és sportosztály ebben az évben a „Sporttal az egészségért” akció-sorozattal váltotta fel a korábbi olimpiai ötróbrát. Az őszi túrán családommal együtt – férjemmel és két fiammal – vettem részt és valamennyien szintidőn belül teljesítettük a távot. Családunk az elmúlt 6 évben rendszeres résztvevője az ilyen jellegű akcióknak. A mostani kezdeményezést jónak tartom, hisz az embereket valamilyen módszerrel rá kell szoktatni a rendszeres testedzésre. A jövőt illetően ezt az akciót még bővíteni lehetne, gondolok itt az iskolák közötti versengésre, vagy más játékos programok beiktatására. Persze azt is látom, hogy az iskoláknak a jövőben sokkal nagyobb figyelmet kell fordítani a mozgásfőlére.

Asztalitenisz

rungsram SK – Pécsi Kínzsi 5:11
Kanizsai győztesek: Beck (3), Zbórai (2)

Mikola József, a Tungsram SK asztalitenisz szakosztály vezetője, a gyár dolgozója:

– Az NB. II-es bajnokságban csapatunk jelenleg a 7. helyen áll. Mostani ellenfelünk pontvesztés nélkül vezet a

A MÁV NTE labdarúgól második féldél jó játékkal fölényes győzelmet arattak a Pápai SE ellen. Képünkön a kitűző Várit buktatják a 16-oson belül. A megítélt büntetőt Kozma I. biztosan rúgta a kapuba.

Csemege!

A sportrovat sztárvendége, a világhírű Vriesekoop

Néhány nappal ezelőtt városunkban vendégszerepelt ETTU Kupa (a volt Vásár Városok Kupája) nemzetközi női asztalitenisz kupamérkőzésen az A. S. Vittoria Ragusa együttese, amely a Bútorgyár élvonalbeli csapatával küzdött a továbbjutásért.

Az olasz, pontosabban a szicíliai proficsapatot olyan kiválóság erősítette, mint Bettina Vriesekoop, akinek döntő érdemei voltak abban, hogy az olaszok 5:2 arányban nyertek, miközben a világhírű versenyző mind a három találkozóját könnyedén megnyerte.

A kupamérkőzést követően beszélgettünk a sztárvendéggel, aki készséggel válaszolt kérdéseinkre.

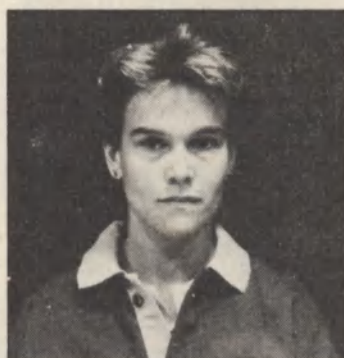
– *Mikor kezdett el pingpongozni?*

– Meglepő amit mondok, ugyanis aránylag későn álltam az asztal mellé, hiszen már elmultam 12 éves. A sport, a mozgás azonban jóval előbb kezdődött.

– *Mit tart első nagy sikerének?*

– Három évi sportági „ismerkedés” után megnyertem hazámban az ifjúsági bajnokságot.

bajnokságot, így esélyeinket szerényen mérlegelve, a döntetlenben reménykedve léptünk pályára. Sajnos elképzeléseinket nem tudtuk valóra váltani, bár Beck és Zbórai közösen ugyan ötször nyert, de a másik két játékosunk Mikola és Losonczl – ezen a találkozón nem tudott mérkőzést hozni. Az igazsághoz tartozik, hogy ha minden „összejön”, sem tudtuk volna a jó képességű pécsiakat legyőzni, a legjobb eredmény – számításaink szerint – a 8:8 lehetett volna.

– *Fejlődése töretlen volt?*

– Igen. Ezt azonban nagy-szerű edzőimnek köszönhetem, akik rengeteget követeltek tőlem, sokszor kíméletlenül megdolgoztattak. Néha nagyon haragudtam rájuk, de aztán az eredmények mindenért kárpótlottak.

– *Erősségei?*

– Hű, micsoda kérdés, hiszen láthatta, hogy elfogadható a labdabiztonságom, ravasz az adogatásom, erőteljes és „pontos” mind a fonák, mind a tenyeres. No tudom a gyengéimet is, de legyen ez az én titkom...

– *Hol él?*

– Hollandiában, pontosabban Amszterdamban.

– *Amikor nem játszik, akkor mit csinál?*

– Orvosi egyetemre járok, ahol negyedéves hallgató vagyok.

– *Hazájában milyen sikereket ért el?*

– A sok-sok eredmény közül megemlítem, hogy tízszeres felnőtt holland bajnok vagyok és eddig 125 alkalommal szerepelt a holland válogatottban.

– *Hány világ- és Európa-bajnokságon indult s mik voltak a legjobb eredményei?*

– A mintegy 15 év alatt 7 világversenyen, 8 Európa-bajnokságon szerepelttem. A vb-ken csapatban voltam bronzérmes, egyéniben a legjobb nyolcig jutottam. Az Európa-bajnokságok sorából viszont kedves emlék fűz az Önök országához, hiszen Budapesten 1982-ben megnyertem az Európa-bajnokságot egyesben és vegyespárosban is.

– *Mire a legbüszkébb?*

– Hát, talán arra, amikor a világranglistán a 12., az európai pedig a 2. helyen rangsoroltak.

– *Úgy tudjuk, hogy éveken át férfi csapatban is szerepelt. Ez mit „hozott” Önnek a játékból?*

– Igen, ez így volt. Mintegy 10 éven át a fiúk között játszottam. Ez a szerelemben nem hozott változást, hiszen

még most is hajdon vagyok, de a játékban, a fejlődésemben döntő volt.

– *Eddigi pályafutása során kik voltak nagy ellenfelei?*

– A számos versenyző közül kiemelem az angol Hammersleyt, a csehszlovák Hrachovát, a szovjet Popovát és a kitűnő magyarokat. Köztük Magos, Oláh, Bátorfy és a mostani ellenfelemet, az egykori Európa-bajnok Szabó Gabit, akikkel az elmúlt 10 évben mindig nagy csatát vívtam.

– *Miként került az olasz proficsapatba?*

– Eredményeimre felfigyeltek a kisváros asztaliteniszt kedvelői, akik „nagy” csapatot hoztak össze, hiszen rajtam kívül még kínai éljátékosok is vannak. Tisztelegesen megfizetnek, nekem pedig az eredményeket kell „szállítanom”.

– *Meddig szól a szerződése, miként ösztönzik?*

– A szicíliai csapattal egy éves szerződést kötöttem. A pénzről csak annyit, hogy valójában fizetnek. Elégedjen meg azzal, hogy megfelelő elismerésben részesítenek, többet nem mondhatok.

– *A Ragusával együtt készül a kupamérkőzésre?*

– Dehogy. Én Amszterdamban keményen edzek és csak a versenyekre utazom. Ott találkozom a többiekkel. Így volt ez most is. Küldték a repülőjegyet, én jöttem és megtettem a magamét. Egyébként nagyon kedvesek voltak a kanizsaiak, akik Ferihegyről leszállítottak, illetve Szabó Gabiékkel megyek vissza a fővárosba.

– *A rendelkezésre álló szabad időt hogy tölti el?*

– Az egyetemi tanulmányok, a sport, a verseny sok időt követel. Így aztán kevés idő jut a szenvedélyemre, a zenére, filmre.

– *Hallhatnánk-e magánéletéről?*

– Eddigi életem, szerelmem a pingpong, nekem ez mindent jelentett. Azt viszont elárulom, hogy van barátom, akivel a tanulmányaim befejezése után összeházasodunk.

– *Jövőbeni terveit, elképzeléseit?*

– Profi-szerződésemet lejártam után vissza szeretnék kerülni a holland válogatottba. Úgy tervezem, hogy 2-3 évig még szerepelek a nemzetközi küzdőtérem, majd befejezem az aktív versenyzést, de a sportágtól nem akarok megválni.

– *Köszönjük az interjút!*

– Én köszönöm az érdeklődést, a kitüntető figyelmességét.

Balogh Antal

Előzetesek

Labdarúgás

Vasárnap az NB. II Nyugati csoportjának egyik bajnokesélyesét fogadja az Olajbányász. A találkozó választ ad arra, hogy a piros-kékek folytatni tudják-e a bajnokesélyesek elleni sikerosorozatát. Mint tudjuk, eddig három olyan csapat (ZTE, Dunaújváros, Mohács) volt kénytelen pont nélkül távozni Nagykanizsáról, akik jelenleg is a tabella első felében foglalnak helyet.

Az elmúlt bajnokságban a két csapat egymás ellen mérlege 50-50 %-os volt. Az első találkón Budapesten a Volán nyert 3-0-ra, míg a visszavágón ugyanilyen arányban az Olajbányász. A pesti találkozó érdekessége volt, hogy az azóta Nb. I-ben (U. Dózsa) játszó Bácsi – miután belefejtelt Iványi arcába – kiállítás után a mérkőzés 4. percétől 10 emberrel játszott a Volán, de így sem volt vitás fölényes győzelme. A tavaszi mérkőzésen már nagyon jól játszott az Olajbányász, színvonalas, játékot produkált és a rúgott gólok tekintetében is sikerült a revans. A két csapat mostani találkozásán a piros kékek a tavaszi játék ismétlésére készülnek.

Kosárlabda

Az 1989/90. évi kosárlabda élvonal „B” csoportjában a hétvégén rendezik meg az őszi idényzárót, amelynek során a MAV NTE női együttese hazai környezetben fejezi be az „első félidőt”.

Az új szakvezető, Lázár Béla együttese a 10 csapatos „B” csoportban a középmezőnyt célozta az évad elején. A vasutasoknak a terv megvalósításához, pozíciójuk megerősítéséhez most is lesz az alkalom, akik az eddig 1 győzelmet aratott Sabária SE csapatát látják vendégül.

– A pécsi lányokkal megerősített együttesünk, a Szeged elleni kanizsai mérkőzést kivéve, hozta a várt eredményeket. Ezt a „kisiklást” egy bravúros győzelemmel kijavították, amikor a listavezető AR Építők csapatát megfosztották veretlenségüktől. Az akkor nyújtott kitűnő játék megismétlését várom, amelyen kötelező a hazai győzelem – vélekedett Mester Józsefné, a szakosztály új vezetője.

Az őszi idényzárót vasárnap a MAV NTE munkacsarnokban rendezik meg, eléggé szokatlan időben (kezdés: 11.00 óra), amiért joggal bosszankodnak a sportágat kedvelő szurkolók.

Diáksport

A Magyar Diáksport Szövetség az 1989/90. évi tanévre is meghirdette a Diákolimpia versenysorozatát. Az általános és középiskolák részére folyamatos versenylehetőséget biztosító program indítását városunkban megelőzte a városi diáksport bizottság újjászervezése. Alakuló ülésükön az iskolák képviselőitében megjelentek Nagy Istvánt választották meg elnöknek, míg a két titkár Pátkai József és Szántó Zoltán lett.

Az általános iskolák versenyprogramjának kialakításáról Pátkai József titkár a következőket mondta:

– A szervezési munkánk során a már bevált módszereket alkalmaztuk. Mivel a diákolim-

piakban az ötéveseseknél magasabb korosztályban is legyen lehetőség a játékos, mozgásra. A mostani tanévben a felmenő rendszerű versenyeken túl természetjárással, kerékpártúrával azstaltenisszel, kézilabdával és labdarúgással bővíti a programot.

A Diákolimpia eredményei:
Atlétika (ötpróba) lányok: 1. Péterfy (Pintér, Szloboda, Györfy, Lenkovics, Ölvel, Lehota) 2. Hevesi 3. Szabadság téri Fiúk: Péterfy (Kurucz, Somogyi, Iváncsics, Kálóczi, Kandár, Pusztai) 2. Zrinyi 3. Hunyadi Egyéni összetett: lány: 1. Pintér Barbara (Péterfy) 2. Szloboda Judit (Péterfy) 3. Bános Judit (Hevesi)
Fiúk: 1. Iváncsics András (Péterfy) 2. Mislai Akos (Zrinyi) 3.

Mindenki sportpályája

piak felmenő rendszerű, így a program kialakításánál a megyei versenyek időpontjait figyelembe kellett vennünk. A város és a városkörnyék részére külön versenyeket terveztünk, más-más helyszínekkel. A mindenki sportpályája belépésével jelentősen javult a rendezés-feltételrendszere, hisz valamennyi – nem termet igénylő – versenyt egy helyen sikerült lebonyolítanunk. A városkörnyéken körzeteket alakítottunk ki, majd a döntőket már a Kaán Károly utcában rendeztük.

Az őszi időszakban atlétika, kézilabda és nagypályás labdarúgás sportágakban voltak ver-

senyek. Atlétikában az ötpróba került megrendezésre, melyre a 13 városi iskola közül 11 küldte el versenyzőit. A több száz gyereket megmozgató viadalom mind a fiúk, mind a lányok mezőnyében a papírforma érvényesült – a testnevelés tagozatos Péterfy Iskola aratta le a babérokat. A városkörnyéken már minimális volt az érdeklődés, mindössze 4 iskola nevezett az ötpróba versenyére. Kézilabdába a lányok és a fiúk mezőnyében egyaránt 4-4 iskola indult, itt is Péterfy-s sikerek születtek. A foci népszerűségét jelzi, hogy a nagypályás játékokra hét városi iskola nevezett, közülük a két Rozgonyi iskola vívta a döntőt és a győzelmet tizenegyesekkel a Rozgonyi II. csapata szerezte meg.

Az őszi versenyek tapasztalatait Pátkai József így összegezte:
– Úgy látom, hogy a diákolimpia népszerűsége – a tavalyi gyengébb fogadtatás után – valamelyest nőtt. Ezt bizonyítja, hogy a megrendezett három versenyszámban megfelelő volt az érdeklődés, sőt a városi ötpróbára a vártnál is többen neveztek. Sajnos, ugyanez nem mondható el a városkörnyékre, itt az indulók száma erősen csökkent.

A tavalyi útjára indított városi alapfokú versenyrendszer tovább folytatódik. Ennek a versenyformának az a célja, hogy

Ferenc Tamás (Hunyadi)

Nagypályás labdarúgás: 1. Rozgonyi II. (Nagy, Hoffman, Tromba, Rácz, Burka, Tóth, Fodor, Szabadi, Molnár, Mészáros, Végh, Zámbo, Vörös) 2. Rozgonyi 3. Tanácsköztársaság téri

Kézilabda lány: 1. Péterfy (Skoda, Boncz, Sitti, Boda, Simonka, Kis, Szloboda, Szerdahelyi, Németh, Nagy) 2. Hunyadi 3. Rozgonyi II. Fiúk: 1. Péterfy (Kandár, Sziva, Kálóczi, Kulcsár, Horváth, Pusztai Sz., Jerausek, Somogyi, Söjtör, Pusztai Cs., Tomasics) 2. Zrinyi 3. Tanácsköztársaság téri

(kápolnás)

Rákérdeztünk

Miért esett ki az Olajbányász OSK győztes csapata?

A kézilabda utánpótlás eredményességét számos országos, területi és megyei siker jelzi. A kimagasló teljesítmények elérésében gyümölcsöző együttműködést valósított meg a Péterfy Általános Iskola és az Olajbányász. Különösen a lányok mezőnyében értek el sikereket, amit az 1988/89. évi küzdelemsorozatban megnyert Országos Serdülő Kupa is fémjel. A kupát nyert csapatban olyan kiváló játékosok szerepeltek, mint Németh Helga és Sitti Bea, akik már többszörös ifjúsági válogatottak.

Az OSK új küzdelemsorozatában a címvédő Olajbányász gyengén rajtolt és a Z. Caola elleni oda-visszavágó mérkőz-

sen nem tudott előnyt szerezni, így már a selejtezőben elbúcsúzott a további küzdelmekről.

A fiaskó hátteréről kérdeztük Baranyai István, az Olajbányász SE ügyvezető elnökét, aki a következőket mondta:

– Az eredmény csak azok számára meglepő, akik nem ismerik koncepciókat. A szakmai vezetéssel egyetértésben elemeztük az 1988/89-es bajnoki év tapasztalatait és arra a megállapításra jutottunk, hogy játékosaink erősen leterheltek. A lányok több frontos küzdelemben vettek részt, közülük többen az Nb. I/B, az Országos Ifjúsági Bajnokság, az Országos Serdülő Kupa és a középsúlyos bajnokság küzdelmeinek

mindegyikében játszottak. Ezt az óriási igénybevételt az új bajnokságban megszüntettük és úgy határoztunk, hogy játékosaink csak egy bajnoki osztályban, a jobbik így az Nb. I/B-ben szerepelnek. Ezzel a lépéssel a gyerekek túlterheltségét kívántuk csökkenteni. Így a mostani bajnokságban egy teljesen új OSK csapat indult, amely jobbra úttörő korcsoportú játékosokra épül. Így történhetett meg, hogy az OSK győztes csapatunk elbúcsúzott az idei küzdelmekről, de biztos vagyok abban, hogy a mostani gárda rövidesen az elődök nyomdokaiba lép.

(bg)

Kanizsa – várospolitikai hetilap, megjelenik minden pénteken. Felelős szerkesztő: Mihovics József és Takács Sándor. Tervező szerkesztő: Ferencz Győző. Szerkesztőség: 8801 Pf.: 74. Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Telefon: 11-150. A szerkesztő bizottság tagjai: Horváth Tamás (elnök, a várospolitikai rovat gazdája), Kápolnás Zoltán (sport), Pék Pál (művelődéspolitikai), Szakonyi Attila (fotó), Tiszai Szilárd (ifjúsági) és Z. Tamás István (gazdasáspolitikai). Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Jakab Vilmos. Computertechnika: SZÜV, Zalaegerszeg. Nyomtatás: Zalai Nyomda. ISSN: 0865-3879. Nytsz: B/PHF/266/Z/1989. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105, félévre 210, egy évre 420 forint. Előfizethető a postahivatalokban és a kézbesítőknél.

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

I. évfolyam 4. szám

1989. november 17

Ára 9,60 Ft.

Megjelenik
minden

pénteken

Fejtő Ferenc köszöntése

Fejtő Ferenc, a filozófiai hajlandóságú író, a Szép Szó egykori szerkesztője, a progresszív irodalom szellemi támasza, a népi demokráciák igaz szavú kritikus, Neully remetéje „érzelmes utazásának” nyolcvanadik mérföldéhez érkezett.

A legnagyobb szabadság birtokosa ő: függetlenül gondolhatja, amit gondol, láthatja, amit lát és tévedhet is. Isten éltesse sokáig!

Kanizsa gratulál születésének polgármesterünk nyári szép szavával, s most frissiben alapított újságjának nyomdaiállásával, nyomdászok, lapkiadók elhíresült utódjának. Hisszük, hogy ő – ahogyan kívánta – mára megtalálta munkája nyugalalmát. Köszönjük a városnak írt levelét, köszönjük, hogy publikálhatjuk.

Ki a szegény, ki a gazdag?

Csak
„grófgyerekek?”

A tanítványaim azt mondták: Az a gazdag gyerek, akinek márkás pólója, cipője, dzsekije van, aki csak úgy odaajándékozza a 100 forintos tollát, mondván: „Nekem egy csomó ilyen vacak tollam van.”

Írásunk a 9. oldalon

Fakanál és kapanyél

„Nálunk a nyáron átadták az új önkiszolgáló vegyesboltot. Az örömünk mégsem teljes, mert tőkehúst nem kap a bolt. Sok nyugdíjas és gyesen lévő kismama éi itt. Egy-két szelet húsért fel kell öltöznünk, s be kell buszoznunk a városban. Most ez még nagyobb gondot okoz, mert novemberből ápriliséig ritkítják a buszjáratokat.”

Írásunk a 7. oldalon

Mi az, ami nőttön fogy?

Körkérdés Kanizsán

„Valaha, nem is olyan régen volt egy elnök és két helyettes. Aztán maradt egy elnök és egy helyettes, most pedig csupán egy elnök áll a városi tanács élén. Vajon melyik változat a helyes és melyik lenne a legjobb megoldás? Minthogy a téma pillanatnyilag igencsak időszerű – hiszen Nagykanizsa éppen a kérdés megoldása előtt áll – összegyűjtöttünk és közzéteszünk néhány véleményyt.”

Írásunk a 2-3. oldalon

Politikai pezsgés

Mozgalmas hétvége zajlott le városunkban november 10-én, 11-én. Két politikai csoportosulás is.

Országos tanácskozás

Az MSZMP reformkörü szárnya országos értekezletet tartott, mert keveselli mindazt, ami eddig történt az MSZMP jogutódjában. Már maga a meghívó és a lapunkban is közölt célmegjelölés is olyan ultimátumszerű kitételeket tartalmazott, hogy viharos tanácskozásra volt kilátás.

Hogy milyen lett valójában? Erről szól tudósításunk.

Fűr Lajos városunkban

Az egykoron Lakitelten Pozsgay Imre (is) megalapította Magyar Demokrata Fórum vezéralakja és köztársasági elnökjelöltje, Fűr Lajos történész, egyetemi tanár városunkat is fölkereste és gyűlésen fejtette ki az MDF kongresszus utáni álláspontját.

Tudósításunk erről szól

Néhány adalék a kanizsai sajtó múltjához

*Hári Sándor Rózsa Ferenc-díjas
újságró hozzászólása cikkünkhöz
a 2-3 oldalon olvasható*

A lengető Barac

A labdarugó UEFA Kupa II. fordulójában magyar bírói hármast dirigálta a Žalgiris Vilnius – Crvena Zvezda találkozót. A visszavágót a Litván fővárosban rendezték meg, ahova a jugoszláv „plávik” 4:1-es győzelemmel érkeztek.

A három „feketeruhás” egyike volt a nagykanizsai, 44 éves Kovács I. László, a „Barac”, a hazai élvonalbeli bírók egyik legmarkánsabb képviselője. A korábbi FIFA smpmester ezúttal Hartmannak „lengetett”.

Hozzászólás

Néhány adalék

Tisztelt Szerkesztőség!

Nagy örömmel vettem kezembe és forgattam a Kanizsa első számait. Zsoldos Ferenc városi tanácselnökhöz hasonlóan magam is meghatottan vettem tudomásul, hogy végre ismét saját lapja van szülővárosomnak. Tudom, hogy a város lakóiban az elmúlt négy évtized során a mindig is élt egy önálló városi újság igénye, sőt mint városlakók, méltóságukon esett csorbaként hordozták magunkban a városi napilap megszüntetését: azt, hogy a Zala, a város napilapja 1949-ben megyei lappá alakult át, szerkesztése és kinyomtatása is elköltözött Nagykanizsáról. Osztozom azoknak a reményében, akik az új hetilapot nagy lé-

pésnek tekintik azon az úton, amelyen végül is odáig jut el a város, hogy gazdag sajtótörténeti múltjához méltóan, ismét saját napilapja lesz.

Az önálló, független nagykanizsai városi lap megjelenése az örömmön és meghatottságon kívül nosztalgiaikat is ébreszt bennem. Arra emlékeztet, hogy az 1945 után megjelent Zala című nagykanizsai városi lapnál ismerkedtem meg az újságírói munkával. Itt kezdtem 1947 decemberében meglehetősen viszontagságos pályámat, amelyet végül, hivatalosan, mint a Zalai Hírlap főszerkesztő helyettese fejeztem be. Ezért talán megbocsátható, ha különös érzékenységgel fogadom a

Zala történetére vonatkozó adatokat és szeretném helyesbíteni, némileg kiegészíteni a Kanizsa első számában *A Nagykanizsa sajtó történetéből* címmel megjelent cikket. Zsoldos Ferenc tanácselnök beköszöntő szavaiból ítélve, a Kanizsa „elődei szellemét, hitvallását, a város érdekeinek képviselőjét

a Kanizsa kitagadja elődei sorából a *Zalai Világosságot*, amely 1947. június 1-től 1948. ápriliséig, a két munkaspárt egyesüléséig, mint a Magyarországi Szociáldemokrata Párt megyei napilapja jelent meg, Nagykanizsán. Az újságot *Dombay János* országgyűlési képviselő jegyezte felelős szerkesztőként,

a kanizsai sajtó múltjához

és szolgálatát vállalja.” Legyen szabad ebből a megállapításból arra következtetni, hogy a Kanizsa elődjének tekinti az 1945. április 7-én megjelent Zalát, amely április 20-ig dr. *Soltész Imre*, majd ez időtől kezdve *Bencze Jenő* szerkesztésében, mint a *Nagykanizsai Nemzeti Bizottság hivatalos lapja*, később mint *demokratikus politikai napilap* jelent meg, mindvégig a *Közgazdasági RT* kiadásában. Arra sincs semmi ok, hogy

szerkesztője Zsitvay Imre volt, kiadója ugyan csak a Közgazdasági RT. Az idézett cikk tehát, amely a felszabadulás után Zala első számát 1945. októberére datálja, s „a nagykanizsai egyesült baloldali front hivatalos lapja”-ként jelöli meg, ezekben az adatokban nyilvánvalóan téves.

Itt szeretném megjegyezni, hogy a felszabadulás utáni Zala mindvégig a Magyar Kommunista Párt befolyása alatt

Nőttön fogy?

aki az általános tanácselnök-helyettes eddigi tevékenységét különösebb törés nélkül át tudja venni. Ugyanekkor nagyobb hatáskört, fokozottabb önállóságot kellene adni a szakigazgatási szervek vezetőinek, amely saját szakterületük felelős, még pregnansabb képviselőjét jelentené. Azt illúzióknak tartom, hogy társadalmi munkában legyen valaki polgármester, még az önkormányzati törvény megalkotása után is. A tanácsi tevékenység fokozatosan felértékelődik, már

lyükben megfelelően tudják képviselni. A népképviselői és önkormányzati szerep – eddigi jogosítványok híján – szinte csak látszólagos volt, ám jelentősége minden bizonytalansággal erősödni fog. Ezt a két tennivalót mindenképpen egy embernek – nevezük elnöknek vagy polgármesternek – kell ellátnia, képviselnie. Ha mint államolgárnak betekintésem lenne a jelenlegi titkárság „üzemmenetébe”, akkor meg tudnám mondani, hogy ez megfelelő háttérrel jelen-e az elnök sokirányú feladatainak megsegítéséhez. Ameny-

Szükséges-e elnökhelyettes, s ha igen, milyen?

Valaha, nem is olyan régen, volt egy elnök és két helyettes. Aztán maradt egy elnök és egy helyettes, most pedig csupán egy elnök áll a nagykanizsai városi tanács élén. Vajon melyik változat a helyes, mi lenne a legjobb megoldás? Mivel a téma pillanatnyilag igencsak időszerű, hiszen Nagykanizsa éppen e kérdés megoldása előtt áll, összegyűjtöttünk és közzéteszünk néhány véleményt. Külső, ám a közélet iránt fogékony személyeket éppen úgy megkérdeztünk, mint a tanácsi osztályvezetőket, s legilletékesebbként magát a tanácselnököt. Ime:

Papp Ferenc.

A HSMK igazgatója. A tanácsok munkájára iránti érdeklődés az elkövetkező időszakban növekedni fog. A többpártrendszer már városunkban is jelen van. Egy ilyen településen mint Nagykanizsa, a tanácselnök mellett szükség van egy függetlenített helyettesre, valamint továbbra is vb titkár. Ha – mint ezen esetben – az elnök humán beállítottságú, akkor a helyettesnek olyan gazdaságpolitikai, településfejlesztési és pénzügyi ismeretekkel rendelkező, köztisztviselőként álló szakértőnek kell lennie,

csak azért is, mert a tervek szerint a megyei tanácsok szerepe, jelentősége csökkenni fog.

Dr. Tolnai Sándor

városi tüzoltóparancsnok. Bármilyen szervezeti formában lehet dolgozni, ugyanakkor azt is példaként lehetne bizonyítani, hogy a bonyolultabb és az egyszerűbb vezetési forma is akadozhat. Nagyon fontos az, hogy milyen képességű, személyiségű, lendületű személy látja el az adott feladatokat. A tanácsnak hármasszerepe van. Az államigazgatási feladatokat az osztályvezetők szemé-

nyiben az elnök az érintett személyekre bizottsággal támaszkodhat, abban az esetben nem szükséges külön elnökhelyettes alkalmazása. En az egyszemélyes vezetésre voksolok, alárendelt, szakképzett, dinamikus segítők közreműködése mellett.

Dr. Nemesvári Márta,
az egészségügyi osztály vezetője

Nem érzem hiányát az elnökhelyettesnek! Egyrészt azért, mert az osztály felügyeletét korábban ellátó személy ma a tanácselnök másrészt, mert a korábnál sokkal nagyobb önállósággal dolgozhatunk. Ehhez

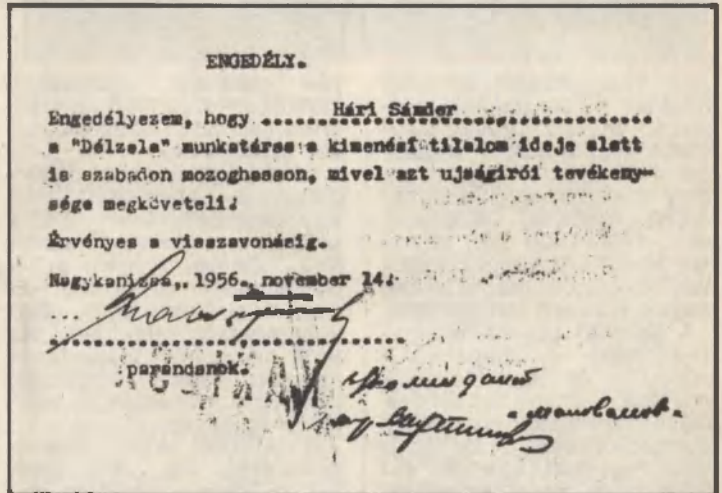
állt, Bencze Jenő, a jó tollú publicista a kommunista párt tagja volt. A lap egyértelműen baloldali, munkáspárti álláspontot foglalt el. Az 1947-es választásokat követően, amikor a szocialdemokraták elsőbbséget szereztek a városban, a Zala átmenetileg megszűnt. Majd néhány hónapi szünet után újra indult, feltehetőleg immár kifejezetten a Magyar Kommunista Párt anyagi segítségével. A két lap közötti együttműködés és verseny számomra, aki ebben az időben keztem, pártönkívüli fiatalemberként a pályát, életre szóló tanulságot adott a plurális viszonyok értékeiről, újságíró-szakmai érdekességéről. Nagy szeretettel emlékszem ebből az időből kollégáimra: *Hársfai Istvánra* és *Szabó Imrére* a Zalától. Az előbbi a pécsi Dunántúli Naplónál, az utóbbi egy budapesti üzemi lapnál folytatta a szakmát. *András Lászlóra* és *Molnár Károlyra*, a Zalai Világosságtól. Az előbbi az

egyesült Zalánál, majd a Vas Népénél, a Pest megyei Hírlapnál folytatta munkáját haláláig, az utóbbi a Magyar Rádió munkatársa volt, jelenleg az Új Tükörben publikál, Bencze Jenő akinek, harcos, szókimondó publicisztikáját szívesen tekintem számomra példadadónak, 1949. január 3-ig jegyezte a lapot, aztán Budapestre költözött, ahol az olajipari tröszt lapjának, az Olajmunkásnak lett felelős szerkesztője. 1949. január 4-től *Szántó Jenő* vette át a lap irányítását. Később, amikor a Zala magába olvasztotta a zalaegerszegi Új Zalát, és Keszthelyi Újságot s mint az MDP megyei lapja, szerkesztését, nyomását Szombathelyre költöztették, a Vas Népe és a Zala együttes felelős szerkesztője lett. 1956 óta a Népszabadság vezető munkatársa, jelenleg is ott publikál.

Talán nem szerénytelenség, ha a Kanizsa elődjeként ajánlom elfogadni a *Délzalat*, amely

1956. november 4-e után, az MSZMP ideiglenes városi intézőbizottsága lapjaként, az én szerkesztésében jelent meg, és időszakos lapként, kilenc megjelenést ért meg 1956. decemberéig. Létrehozására még

délye kellett. Megjelentetésében a múlt századi technikai színvonalon megrekedt kanizsai nyomda dolgozói igazán áldozatos munkával voltak segítségemre, hiszen nem kis részt kézzel-déssel állították elő a la-

a Városi Nemzeti Bizottság hozott határozatot és megbízást október végén, de az első szám megjelenéséhez már a szovjet katonai parancsnokság, személyesen Sapovalov őrnagy enge-

pot. A Délzalánál ismerkedett meg a szakmával két katonatiszt: Tímár Ede és Vékony Gyula, akik később a Zalai Hírlap munkatársai lettek.

Hári Sándor

Körkérdés Kanizsán

természetesen felelősség is társul. A szakigazgatási szervek közelebb kerültek egymáshoz, mi osztályvezetők véleményét fűzünk egymás munkájához, összefüggésben látjuk a tanácsai munkát. Most már valóban vezetői kollektívának érezzük magunkat. Tény viszont, hogy a tanácselnök roppant túlterhelt. Emberileg érthető, ha igénye helyett, aki fehermentesít, akivel ésszerű munkamegosztásban dolgozhatnának. Am az ágazatok önállóságának mindenképpen meg kell maradnia!

Kovács Zoltán,
a termelés-ellátásfelügyeleti osztály vezetője

A tanácsai munka jelentősen megváltozott az utóbbi években. Míg korábban a tanácsai apparátus többségében hatósági feladatokat látott el, ma egyre jobban előtérbe kerül a gazdálkodás. Az ilyen jellegű tevékenység következtében megnőtt az osztályok közötti együttműködés jelentősége. Ugyanakkor él még az a szemlélet, hogy minden osztály a saját érdekeit tartja legfontosabbnak, képtelen azt alárendelni a többiekének. Az összehangoláshoz, az eredményes együtt-

működéshez kellene egy olyan személy – nevezhetjük tanácselnök-helyettesnek –, aki a munkát koordinálná. Hogy erre ott az elnök? Nem, neki más a feladata: A protokoll-jellegű és diplomáciai feladatokat kell ellátnia, magasabb szintű tárgyalásokon kell részt vennie, képviselve a várost, és a nagyobb horderejű gazdasági feladatokat kell kézben tartania. Mindezek mellett az ő vállán nyugszik a többpártrendszerből fakadó politikai terhelés is. A helyettesnek viszont olyan menedzser típusú személynek kell lennie, aki jártas a tanácsai munkában, közgazdasági ismeretekkel rendelkezik, aki szakmailag képes átlatni a gazdálkodási tevékenységben résztvevő osztályok munkáját. Az osztályvezetőknek nem az a gondjuk, hogy saját területüket nem tudják elnökhelyettes nélkül ellátni – szép is lenne! Itt másról van szó! Arról, hogy most, amikor már nem csupán egy meglévő pénzügyi összeg értelmes felhasználásáról kell gondoskodni, hanem a szükséges fedezet megteremtéséről, akkor legyen egy megbecsült és kö-

zéleti ember, aki ebben hatékony segítséget tud nyújtani, elsődlegesen a város pénzügyi és gazdasági feladataira koncentrálván egyeztetni az osztályok munkáját és segíti a tanácselnök tevékenységét.

Zsoldos Ferenc
tanácselnök:

A közigazgatásban különböző vezető posztokon szerzett tapasztalataim alapján számomra nem kétséges, hogy elnökhelyettesre szükség van. Meggyőződésem, hogy a tanácsok önkormányzati jellegének valódi tartalommal történő felruházása, betöltése érdekében már a közeljövőben újra kell fogalmazni a tisztviselők jogállását, feladat- és hatáskörét, felelősségét. Ugy vélem, radikális hatáskör-tisztogatást kell végrehajtani. Mindenekelőtt ezzel is ki kell szűrni, melyek a valós és melyek a formális feladatok, hatáskörök. Sőt tanácsai szintekre vonatkoztatva egyértelműen rögzíteni kell az önkormányzati- és az államigazgatási (vagyis a kormányzati célkitűzéseket közvetítő) feladatokat, hatásköröket és felelősséget. Ennek kapcsán tekintettel kell lenni a többpártrendszer működéséből adódó vonzatokra is. Véleményem szerint mindez nem képzelhető el a jelen-

leg hatályos tanács törvény keretei között és ezért átfogó jogszabálymódosítás szükséges. Csak utalni szeretnék arra, hogy a többpártrendszer keretei között az önkormányzatokban a testületek normális élettevékenységeként szükségképpen megjelenik az, aminek eddig is jelen kellett volna lennie; a különféle érdekorientációk, közösségi programok, pártörekvések versengésének. Ez a fajta érdekösszehangolás a tanácselnök tevételes közreműködését tételezi fel, akinek az önkormányzati testületekhez való kötődése egyértelmű és nyilvánvaló. Ugyanakkor elsősorban a tanácsai gazdálkodás napi operatív irányítása, szervezése és összehangolása a jelenleg hatályos tanács törvény rendelkezéseivel is összhangban – a felkészült és megbízható osztályvezetők mellett is – a tanácselnök akadályoztatása esetén csakis másik felelős tisztviselővel oldható meg. Mindezek mellett a vb.-titkár jogszabályi feladatainál fogva elnökhelyettesi tiszttel nem tölthet be, s ebből is adódóan a már említett indokokra is tekintettel szükségesnek tartom, hogy a tanács testület elnökhelyettesét válasszon.

P. É.

Válasz a kihívásra

DKG:

Több a tőkés a piacra

45 évvel ezelőtt olajipari kutatási- és beruházási eszközök, berendezések gyártására alapították a Dunántúli Kőolajipari Gépgyárat, mely a város egyik meghatározó gépipari üzemévé vált. 1700-1800 fő, zömében kvalifikált dolgozójának nyújtott biztos megélhetést, magas kereseti lehetőséget.

A gyár fő profilja olajipari kutatási- és beruházási eszközök és berendezések gyártása, ezen túlmenően szállít beruházási javakat az atomerőművek, hőerőművek, vegyipari üzemek részére is. A termékek zömében belföldi igényeket elégítenek ki, a nem dollár elszámolású export az összes termelési értéken belül 8-10 %. Országosan a beruházások erősen visszafogottak. A belföldi beruházási piac élénkülésével reálisan nem számolnak.

A pénzügyi kormányzat eddig nem tudott szabadulni a restriktív törekvésektől, attól, hogy a mindenkor gazdasági év újratermelődő deficitjét további szigorításokkal igyekezzen mérsékelni. Ehhez járul hozzá, hogy a belső infláció minden hatása a végtermékgyártóknál csapódik le, eredményüket rontja, piaci pozícióikat nehezíti. Az alapanyagok, energiahordozók áremelkedése miatt a késztermégyártókra nehezedő prés tovább szorult.

A belföldi felvevőpiacot a pénzüke jellemzi, a szocialista piac ellehetetlenül, a tőkés pedig nem ismeri el az áremelési próbálkozásokat. A vállalat számára nem marad más lehetőség, mint a tőkés export, melynek fokozására már az elmúlt években határozott intézkedéseket tettek.

Három országban – India, Ausztria, Kanada – vegyevállalatot hoztak létre, Tunéziában közös értékesítési irodát alapítottak. Hatásuk már éreződik, mivel a korábbi évekenél sokkal több számú ajánlatkérés érkezett a gyárhoz.

A tendereken elért dobogós helyezések azonban még nem jelent automatikus megrendelést is, mivel az új vásárlók egy része próbaszállításoktól, eredményes üzemi próbáktól teszi függő-

vé vásárlási szándékát. Mindezekkel együtt e területen jelentős előbbrelépéssel számolnak.

A vállalatnak tehát stratégiáját a hosszabb távú együttműködésre, szorosabb kényszerkapcsolatokra kell építenie. Ilyenek: a saját telephelyen történő vegyesvállalat(ok), vagy részvenytársaság alakítása. Az erre irányuló tárgyalások folynak több lehetséges partnerrel, de végleges döntés még nincs.

A külföldi tőke óvatos, csak akkor lép, ha a tervezett működési területen stabil politikai-gazdasági helyzetet talál, a számára is elfogadható anyagi érdekeltség mellett.

Talán ellentmondásnak tűnhet, de a vállalat helyzetét a termékszerkezet-váltásban, az új termékszerkezet kialakításában nehezítik az évtizedek alatt kialakult, lényegében pozitív körülmények. Nevezetesen a kvalifikált szakembergárda, az ennek megfelelő magas keresetek, a korszerű géppark.

A gyártó profil-, illetve struktúraváltás tehát egyértelműen csak az úgynevezett húzóágazatok irányába történhet, melyhez jelentős saját vagy külföldi tőkére van szükség. Az ezirányú vállalati törekvések gátja a magyar hitelpolitika, illetve az állami források teljes hiánya (pl.: gépkocsigyártási együttműködés).

A Dunántúli Kőolajipari Gépgyár vezetésének tehát az eddigieknél jóval nagyobb erőfeszítésekre van szüksége ahhoz, hogy e jól képzett, ma korszerűnek mondható eszközökkel ellátott gyárat a fenti gondok ellenére hosszútávon feladatokkal, munkával ellássa.

Az 1989-es gazdasági év céljainak eredményes megvalósításával számolnak. A jövő kép alakítása azonban a gyári erőfeszítések mellett feltétlenül szükségeli az ország politikai-gazdasági helyzetének konszolidálását és a határozott piactermőt, élénkítő gazdaságpolitika elindítását.

Tombor Istvánné

A VÁROSCÍMER HISTÓRIÁJA (I.)

Majdnem három évszázaddal ezelőtt, 1690-ben szabadult fel Nagykanizsa a kilenc évtizedes török uralom alól, és megkezdődhetett a törökdúlás utáni reorganizáció jelentős munkája. Még 1690-ben egy háromtagú királyi bizottság érkezett a felzabadiott városba, hogy „a várat a várossal és határával együtt újra a magyar szent korona birtokába vegye” – írja a város monográfusa, Barbarits Lajos.

Canisa – ahogy a korabeli források említik a dél-zalai város nevét – 1705-ig a bécsi udvari kamara kirendeltségének kezelése, felügyelete alatt állt, ez a hivatal szedte be az adót, gyakorolta a földesúri jogokat. Ez a tény rányomta bélyegét az ismét felállított önkormányzati testületre, ennek működésére, sőt az egész város társadalmára. Lényeges változás történt 1690 után a lakosság összetételében is – a németek javára. A város vezetése teljesen német nyelvű lett, következőképp a városi adminisztráció nyelvvel együtt; a városi tanács jegyzőkönyveit 1755-ig németül vezették.

Köszönhetően a fejlett igazgatási struktúrával és komoly iratkezeléssel bíró kamarának, Kanizsán röviddel a városi magisztrátus újjáalakulása után jelentős írásbeli fejlődés mutatkozik. Ez a fejlődés viszont magával hozta azt az alapkövetelményt, hogy kiadmányait a hitelesítés eszközével, a testület, a város pecsétjével lássák el.

Nincs nyoma annak, hogy Kanizsa magisztrátusa a város 1600-as eleste előtt használt-e pecsétet. Valószínűleg nem, hiszen a Zala vármegyei mezővárosok pecséthasználata az 1600-as évek második felére alakul ki, akkor, amikor Kanizsa még török uralom alatt állt. Így a XVII. század végén a hivatalszervezeti fejlettség olyan fokon történt meg a városi adminisztráció megszervezése, amikor a pecsét használata már általános követelmény volt.

Ebben az időben – talán éppen a kamarai fennhatóság miatt – Canisa polgáraiban – és valószínűleg német magisztrátusában – az az illúzió élt, hogy megkapják a „szabad királyi város” rangját, ami rendkívüli előnyöket jelentett volna, de amiről természetesen szó sem volt. Hogy ezt a folyamatot „elősegítse” Nagykanizsa 1695-ben úgy vésette meg pecsétjét, hogy azon a „CIVITAS” szó szerepelt, ami egyértelműen a szabad királyi városra utal. Az elkövetkező évtizedekben aztán a mezőváros megvésette azt a pecsétjét, amelyet több évszázadon át használt, s melynek körirata: SIGILLUM PRIVILEGIATI OPPIDI CANI-

SAE 1695, vagyis KANIZSA KIVÁLTSÁGOS MEZŐVÁROS PECSÉTJE 1695. (1. ábra)

Ezen a pecséten fejét jobbra fordító, csőrében olajágot tartó, kiterjesztett szárnyú sas látunk, mely jobb karmában a fogyó holdat, bal karmában gabonakalászt tart. A sas feje felett stilizált osztrák császári korona lebeg.

Amikor 1903-ban Nagykanizsa városa a községek törzskönyvezése során kérte címerének elismertetését, a felterjesztésben megemlítette a polgármester, hogy „1700-ban dühöngött tűz a városházát elhamvasztotta, midőn a város levéltára elpusztult...” Valószínű tehát, hogy az 1690 után megvésett pecsét akkor pusztulhatott el, továbbá „A Herczegi uradalom a pecsétet is sokszor elkobozta, ezért eredeti pecsétünk nincs is, a város tanácsa azonban mindig újakat csináltatott, melyekre a régi 1695 keletet reá vészték.” – folytatódik a polgármester felterjesztése.

Ellenkezőjét bizonyító adatok hiányában ezt az érvelést el kell fogadnunk, miután nem ritka a címeradomány nélkül önjogúlag felvett címerek esetében az új pecsét véresekor a régi ábrához ragaszkodni; ezzel is tradíciót teremtvé, a régihez ragaszkodni.

Nincs okunk feltételezni, hogy a több mint két évszázadon át használt címerábra jelentősen változott volna az újrávesések során, a sas pedig címeralakként az egyik leggyakrabban előforduló természetes alak, családi és testületi címereknél egyaránt, mely előkelőséget, hatalmat, erőt sugallt. Uralkodói családok – gondoljunk csak pl. a Habsburgokra vagy a Romanovokra – is előszeretettel alkalmazták; és előfordul a sas napjainkban különböző államok címereiben (többek között Albánia, Amerikai Egyesült Államok, Ausztria, Lengyelország, Liechtenstein, Német Szövetségi Köztársaság címereiben) is. Feltehető, hogy ezek az akkori közgondolkodásban nem kis szerepet játszó kérdések nagyban motiválták a címeralak megválasztását.

Dr. Halász Imre

(Folytatjuk)

Reformkörös egyezség

MEGLEHETŐSEN
NAGY volt a bizonytalanság a kongresszust követően a reformkörök háza táján. E mozgalom komoly erőt képviselt az MSZMP-n belül. Szerepük volt abban, hogy a kongresszust egyáltalán összehívták, októberben és megindulhatott a mindenható állampárt lebontása. E legfelsőbb pártfórumon a reformkörök tagjai nem megszokott szervezeti formájukban, hanem egy heterogénebb nézeteket valló, úgynevezett Reformszövetségbe olvastva szerepeltek. Ez is oka lehet, hogy a mozgalom egy részében tanácsstalanságot okozott a kongresszus egynemű döntése. Ilyen volt a munkahelyi szerveződések kérdése, az egyedüli jogutódlás ügye, valamint a munkásörög fel nem oszlatása. De ide sorolható még a pártvagyonnal kapcsolatos tisztázatlan kérdések halmaza is. Az sem csökkentette a reformkörökön belüli megosztottságot, hogy sem a kongresszuson, sem pedig azt követően még nem esett szó arról, mi legyen a jövőben a körök sorsa.

A TISZTAZÁS SZÁNDÉKA volt hát az, ami a kanizsai reformkör tagjait arra ösztönözte: szervezzenek Szeged és Budapest után országos tanácskozást Nagykanizsán. Választékot is kínáltak. **Dr. Izsák Attila** – a kongresszus eredményeit keveselve – egy hitelesebb, Radikális Szocialista Párt életre hívása mellett érvelt. **Kelemen Z. Pál** az MSZP európai szocialista programjára és a demokratikus alapszabályára hivatkozva azt szorgalmazta, hogy túllépve a meglévő nézetkülönbségeken a reformkörösök teljes erővel szálljanak be az MSZP szervezésébe, hiszen e párt olyan lehet, amilyen formájú. **Juhász László** egy pártoktól független baloldali mozgalom megszervezésében látta volna a kívánatos jövőt. E mozgalom helyi kérdésekre összpontosíthatna, s ezzel jelezhetné baloldali jellegét.

Am szavazásra végül is nem került sor és elmaradt az új párt látva-

Elmaradt a pártalapítás Nagykanizsán

nyos megalakítása is. Mindennek oka, hogy a országosan mintegy 150 reformkörös többsége az MSZP szervezése mellett foglalt állást a hosszú, nem egyszer szenvedélyes vitában. Innentől már csak az volt a kérdés, mi legyen azokkal – országosan mindeddig a reformkörösök 60 százaléka lépett be az MSZP-be – akik nem kívánnak az MSZP tagjai lenni? Eltűnik-e emiatt a mozgalom szerveztségével, hagyományaival együtt? Javaslatok sorát vetették el a tanácskozáson, míg **Keserű Imre** szentesi tanár indítványára megszületett a kompromisszumos megoldás. Maradjanak meg tehát a reformkörök, de tagjai maguk döntsek el, belépnek az MSZP-be. Akik igen, azok szervezzék a szocialista pártot, maguk mögött tudva a reformkörök támogatását is, hiszen abban a tanácskozáson mindenki egyetértett, hogy szükség van egy erős baloldali pártra. Akik nem kívánnak belépni az MSZP-be – s akár más pártok baloldali szárnyának tagjai – a reformkörökben is fejtesen ki tevékenységét.

Új párt nem alakult

hát, csak a reformkörök égítse alatt kialakult egy köztös mozgalom. E csoportosulás hívei vélik – okkal, joggal-e az kérdéses – hogy a hazai élet palettáján csak kevesen vannak ma ott, ahol lenniük kellene. Egy-egy ma működő pártha zárva, egymástól meglehetősen távoli nézeteket valló szárnyak is léteznek, amiket csak a választásokra készülődés láza tart össze. Am egy új kormányalakítás után a programok megvalósítása során könnyen kiderülhet, az időleges ki egyezés nem bírja ki a gyakorlat próbáját. Néhány hónap múlva újrendeződhetnek a politikai kaleidoszkóp mozaikjai, s akkor fog kiderülni kik vallanak baloldali nézeteket.

Egyezés született tehát szombaton Nagykanizsán, ami a többségnek és a kisebbségben maradtaknak is tartalmaz előnyöket. Hogy igaza lesz-e az egyik budapesti hozzászólónak, miszerint a reformkörök voltak és nem lesznek, vagy e működési forma működésüknek bizonyul-e a jövő dönti el.

Rikil Ferenc

Tolmács voltam...

Rózsás János színes, érdekes egyénisége a Nagykanizsai Sörgyár kollektívájának. Udvariassága, és határozottsága, a munka iránti szeretete csélekedeteinek mozgatórugója. Tizenöt éve tölt be tolmácsi feladatokat a sörgyárban. Munkaköze ma fellelőderőre így emlékszik:

– A Kanizsa Bútorgyárban dolgoztam 13 évig. A bélső ellenőri munka mellett német-országi tolmács voltam. Mindkét nyelvből felsőfokú államvizsgám van. Országból külön tolmács vizsgám. Az élet úgy hozta, hogy mindkét nyelvet széles körben tudtam életem során alkalmazni, a hadifogság jó tanulóiskola volt...!? A kanizsai sörgyárral még a bútorgyári munkaviszonyom alkalmával sikerült a kontaktus megteremtése. Az első időszakban vállalati rendezvényeken, a külföldiek gyári látogatásakor segítették a soripari vezetők az eligazodásban. A tempo 1984 őszén gyorsult fel, amikor a gyári rekonstrukció új szakaszába lépett. Akkor már nyugdíjasként dolgoztam a sörs csapat állományában. Tolmácsoltam a bolgároknak oroszul, az NDK-soknak németül. A Holsten céggel kötött szerződésnek kapcsán vált folyamatosra a „munkám”. A gyár fejlesztésével parhuzamosan a Holsten a Krone, a H. Kappert, az Alfa-Laval és a Linde céggel váltak folyamatosra a társaságok. A sorból a Steinecker cég sem maradt ki. Intenzív a tevékenységem ezt alapította meg a német partner is. Sok a telex, a levél, a fordítás. Havi átlagban a 100-120 műszaki fordítás is beletartozik a „müsoridőbe”. Jaj, majdnem elfelejtettem, hogy ehhez jön még a havi rendkívüli fordításra váró anyag. A szóbeli tolmácsolás havi átlagban eléri az 50-60 órát.

– Hogy jutja a tejlődést 15 év távlatából?

– Dinamikus fejlődésnek lehettem tanúja. A szerződések a vállalat számára előnyösek. A jövő a minőségi sörök széles skálájának a megteremtéséé. Mindéz a sorozatos műszaki fejlesztések eredménye. Hamarosan átadom a stafétát egy fiatal kollégának, de pár hónapon keresztül még segítém a beilleszkedését.

Bödör Béla

Levél az olvasókhöz

Ma a tagadás korát éljük, hiszen tagadni egyszerűbb. Újat létrehozni nehezebb. Helykeresésünkben a dolgok felvállalása, a személyes részvétél csak ideig-óráig kerülhető ki, valahová tartoznunk kell.

A politikából kiábrándultunk, szenzációkra figyelünk. Néha úgy tűnik, belefáradtunk a hirtelen jött változásokba, értékelésükhöz sem időnk sem kedvünk nincsen. Megértem, de el nem fogadhatom a „nem érdekel”, a „nagyjából békén” magatartást, mert a helyzet megítélése helyett maga a helyzet érdekel.

Te optimista vagy? – szegezik nekem a kérdést a gyermekeim. Lehetek? Szabad-e kiskorú, ám néha meglepően érett gyermekeimet gondoljaimmal terhelni? Mennyit kell tudnia egy gyermeknek ahhoz, hogy tisztán lássa a szülő emberfeletti küzdelmét a mindennapiért? Sokat emlegetett életszínvonalunk megőrzésének látzata sem őrizhető, különböző lehetőségeink egyre nyilvánvalóbbak. Ha valaki, a gyerek veszi legkorábban észre, s teszt szöve a maga természetes, néha szemtelensé módján. De bár-hogy fogalmaz is, a mondandó igaza a szülő mindig szívén űti.

Az eszmék vagy eltűntek, vagy felerősödtek, a politikus utak pedig mára programokká realizálódtak. Mégis úgy tűnik, igazából kevesen politizálnak. Az emberek érdeklődése, saját helyzetük miatt, a védekező reflexként Nagykanizsán is, önmaguk felé fordult.

Az eligazodás igénye elemi érdekként is él.

Az ehhez szükséges tájékozódáshoz új forrást kínál városunk önálló lapja, de ez csak akkor lesz a miénk, ha a napi gondokkal küzködő kanizsaiak is így akarják. Nélkülük bármely szerkesztőség légtüres térben mozogna. Lapunk első száma több évtizedes hiányt pótol. Kéréssettsége azt bizonyítja, hogy a város polgárai várták ezt az újságot. Még sincs helye az illúzióknak.

Az első lapszámok után már tudjuk, hogy elevenebb, színesebb, informatívabb hétilapot kell szerkesztenünk. Ehhez kérjük olvasóink javaslatait, ötleteit és bírálatát. Szerkesztőségünk nyitottsága azt jelenti, hogy örömmel vesszük minden segítő szándékot, amely a valóság hitelesebb megjelenítésére buzdít. Erre vállalkoztunk.

Kérjük hát a kanizsaiakat, írjanak a szerkesztőségbe, telefonáljanak! Hívjanak a színhelyre és mi megyünk. Vállaljuk a keményebb, érdekesebb hangot is, ha a nyilatkozó igaza hitelesíti. Mert ez a lap még nem jó újság. Csak az utca emberének segítségével formálható az-za.

Nem vagyunk hivatásos újságírók, szándékunk azonban egyértelmű: Nagykanizsáról akarunk írni a nagykanizsaiaknak. Hívjuk, várjuk Önöket!

A nyilvánosság erejére alapozva az egyes ember gondoljaiból az általánost felvillantva gondolkodtatni, cselekvésre inspirálón – közös érdekünk.

Horváth Tamás

Az eladó lány érzése

Előljáróban csak annyit: tisztelem Für Lajost, mert olyanra vállalkozott, melyre az ezt megelőző negyven évben senki.

Mi eddig ahhoz szoktunk, hogy egy frissen megválasztott, kinevezett politikusról funkcióba kerülése után rövid, semmitmondó minléletrajzot közöltek az újságok, személyiségének egyéb jegyei már valahol a pletykák, bizalmas hírek körébe tartoztak. Für Lajost köztársasági elnöknek javasolta az MDF, s mert a megpályázott cím a legmagasabb közjogi méltóság, úgy illendő, hogy lehetőség szerint az ország minden pontján megismerjék a jelöltet. Körbejárja tehát a megyéket, nagyobb megyéket, nagyobb városokat. Papokkal, az állami, és gazdasági és kulturális élet helyi vezetőivel konzultál, nagygyűléseken találkozik a leendő választókkal. A választók pedig – négy évtizeden keresztül ezt sem nagyon lehetett – nemcsak lelkesednek, hanem véleményét is nyilvánítanak a látottakról, hallottakról.

Kora délután magát megnevezni nem kívánó hölgy hívja fel telefonon a szerkesztőséget. Kiabál, fel van háborodva, magyarázatot követel. Magyarázatot arra, hogy vajon az a városzéali nemzetiszínű-zászlós fogadtatás, melyben Für Lajos részesült, mennyiben különbözik attól, hogy évtizedeken keresztül várták a megye és város határoiban az MSZMP-állam vezetőit? Nincs idő megmagyarázni, hogy Für Lajos elé az MDF-esek vélhetően önként, belső indíttatásból mentek ki, míg a korábbi évtizedekre ez korán sem biztos, hogy igaz. Mindezt elmondani nincs idő, mert a névtelen telefonáló lecsapja a kagylót.

Kérdés a gazdasági vezetőkkel folytatott eszmecserén: Für Lajosnak mi a véleménye a jelenlegi közigazgatási rendszerről, a megye rendszer esetleges megszüntetéséről? Ha a köztársasági elnökjelölt tudta volna, hogy Zalának ebben a részében erre a kérdésre adott logikus, indo-

Csak hogy mi a fontosabb? A pillanatnyi – néha csak látszat – egységet őrizni,

zásával, hanem saját érdekeik, értékeik, lehetőségeik hangsúlyozásával jussanak célba. A tisztességtelen hangnemre hallottunk egy példát is: van olyan baranyai falu, ahol az MDF-eket lefasisztázták. Jogos a felháborodás a Fórum részéről, de ...

A kanizsai nagygyűlésen Csengey Dénes elmondta, hogy amíg más párt elnökjelöltje Londonban, Amerikában, Kanadában, Finnországban korteskedik pártja és maga mellett, addig az MDF jelöltje ezt itthon teszi. Kár, hogy a nagygyűlésen nem Für Lajos szóalt fel először. A tisztességes politizálásáról szóló eszmefuttatása után Csengey Dénes talán eltekint az előbbi összehasonlítástól.

Für Lajos bemutatkozó

Für Lajost a város határában fogadják.

Kérdőjelek egy bemutatkozó látogatás kapcsán

kkal megerősített válasszal választókat lehet nyerni, másként reagál. Kanizsán nem a politikus, hanem a történész foglalt állást, hogy kár lenne az idestova 1100 éves, Szent István által kialakított gyergyrendszerért. Hogy ez egy közigazgatási reform során nem érv? Persze, hogy nem az. Ezért sajnálom, hogy nem adta át a választadás jogát jól felkészült szakértőnek, akiknek minden bizonnyal szakszerűbb gondolatmenetük van a kérdésre.

A Kanizsán töltött nap során jónéhányan megkérdezték Für Lajostól, mi a véleménye a köztársasági elnökválasztás körül kialakult helyzetről, a népszavazás körüli huzavonáról? A válaszból egyértelműen kiderült, hogy az MDF Országos Elnöksége elképzelésének nem kedvezett az aláírásgyűjtés. A köztársasági elnök, illetve az új parlament megválasztásával kapcsolatos MDF vélemény logikus, sokak által elfogadható. Kérdés, hogy ez a vélemény miért nem látott akkor széles körben napvilágot, amikor az SZDSZ gyűjtötte az aláírásokat? Igaz, egy ilyen akció ártott volna az ellenzék egységének.

vagy a hosszú távú célokért dolgozni? Ha az MDF – tudatában saját erejének – időben szól, akkor lehet, hogy november végén nem négy kérdésről, hanem csak egyről szavazna a nép. Arról, hogy ki legyen az ország első embere.

Örülök, hogy Für Lajos a HSMK-beli nagygyűlésen szóba hozta a tisztességes politizálást. Rettenetesen nagy szükség lenne arra, hogy a következő hetekben, hónapokban a különböző pártok ne egymás besáro-

körűtjával megadta az elnökválasztás előtti kortes-hadjárat alaphangját. Újabb jelöltek várhatók tehát a következő hetekben, akiknek szintén fontos lesz, hogy bemutakozzanak a Pesten kívüli Magyarországnak, a kanizsaiaknak is.

Úgy érzem magam, mint az eladó sorban lévő leány, aki több kérő közül választhat. Még nem tudom, ki lesz az igazi, de egy biztos: nem adom magam könnyen.

-molnár-

Az elnökjelölt felszólalása közben.

(Szakonyi Attila felvételei)

Fakanál és kapanyél

Messze van-e a várostól – a város? Mert például Sánc a város része. Mindenben? Ellátásban?

Sáncban a kaposvári úton Hajdu Józsefné ivott unokáját és annak kis barátnőjét kísérelte ki a kapun. Szombat délután, kora őszi napfény novemberben. Alkalmas idő a beszélgetésre.

– Hogy mit tudok a várospolitikáról? – kérdezte elgondolkodva, közben a versenykerékpárra ülő lányoknak integetett. – Ott-hon egész éjjel videóz-

beteges, a kerti munka csak rám vár. A nyugdíjunktól félre tudok tenni egy keveset az unokáknak cipőre, ruhára. Muszáj segíteni őket. Nem csodálom, ha nem akarnak 2-3 gyereket szülni a mai fiatalok!

A családi ház előtti virágos kertben a krizantém és a róza mellett ezekben a napokban kivirágzott az ibolya is. A virágok elrendezésén látni, hogy hozzáértő, gondos kéz ápolja a kert növényeit.

Családi körben

tak eljöttek hozzám egy kis almás pitét enni, s elaludtak. Hát ilyenek a gyerekek. Az ember elégedetten veszi tudomásul, hogy épül, szépül a város. Sorra magasodnak itt, Sáncban is az emeletes családi házak, – annak ellenére, hogy hír szerint az embereknek nincs pénze.

– Épül az egyén. És a közösség?

– Nálunk a nyáron átadták ezt az új önkiszolgáló vegyesboltot. Az örömnök mégsem teljes, mert tökehúst nem kap a bolt. Sok nyugdíjas, gyereken lévő kismama él itt. Egy-két szelet húsért fel kell öltöznünk, s be kell buszoznunk a városba. Most ez még nagyobb gondot okoz, mert novemberből ápriliséig ritkítják a buszjáratokat.

– Eta néni mióta nyugdíjas?

– En a nyártól vonultam véglegesen nyugdíjba, a szociális foglalkoztatótól, 64 éves vagyok. A saját munkaeszközöim, – a fakanál és a kapanyél –, egész napos elfoglaltságot adnak így is. Szüleim idősek, a férjem

– Pihenést, kikapcsolódást hol talál magának ezen a környéken egy nyugdíjas?

– Nekem, de azt hiszem másoknak is, a tv-nézésen kívül a Csónakázó tó adja az egyetlen kikapcsolódást. Erdész volt az édesapám. Télen nyáron kijárak az erdőre, a tópartra. Lehet, hogy hazabeszélek, de az a környék Kanizsa egyetlen gyöngyszeme, s ezt a természeti adottságot jobban ki kellene aknázni! A város apraja-nagya kijár ide hétvégeken. A Tó vendéglőt tavaly bezárták, mert nem volt nyereséges. A fiatalság pedig ki tudna használni itt egy menedékházat, sőt az átutazó külföldiek sem kerülnék el. Duruzsoló kandallóval, forró teával, pirított kenyérral lehetne fogadni a szánkozó, síelő gyerekeket s felnőtteket.

– Magányos a mai ember?

– Nem szabad mindenben a hasznót, a nyereséget nézni? De mondok egy ellenpéldát is! Ugy látom, a magyar nép vár valamire. Egyik tárgyalás

a másikat követi, s azután jön a hosszú várakozás! Rokonszenves fiatalember a Németh Miklós miniszterelnök, ahogy elnézem a tv-ben. Amit egyszer a fejébe vesz, azt véghez is viszi. Nem akar ő rosszat. Azt akarja, hogy minél több legyen a munkába lendülő kéz. Meg kell nézni a város túlsó felén a sáskákat. Ok évtizedek óta furfangos ész-

járással dolgoznak. Amikor nem fogyott a piacon a zöldség, rögtön más növény termelésébe kezdtek, de sosem hagyták gazdátlanul, parlagon a földjüket.

– Húha! – kiáltott fel Etus néni, amint véletlenül órára néztem. – Már megint elbeszélgettem az időt. A pörköltöm biztosan odaégett!

Bakonyi Erzsébet

Felnőttünk az önállósághoz

November 4-én rendkívüli közgyűlést tartott a Mozgássérültek Zala Megyei Egyesületének Nagykanizsai csoportja.

Az alakulásuk óta eltelt több mint 8 év alatt megerősödött sorstársi közösségük, s mivel a megyei szervezettel való viszonyuk az utóbbi időben nem volt felhőtlen, egyhangúlag úgy döntöttek, hogy jogi, cselekvési és gazdasági önállósággal rendelkező városi egyesületet hoznak létre és a megyei helyett az Országos Szövetséghez csatlakoznak.

– Milyen tervekkel, elképzelésekkel vágnak neki az önálló életnek – kérdeztem a közgyűlés után a régi-új elnököt Debreczeni Attilát.

– Megnyugvással tölt el, hogy a 220 fős tagság egyhangúlag támogatta a vezetőség elgondolásait.

Az elfogadott alapszabályban rögzítettük a szervezeti és gazdálkodási tevékenységünket, a jövőben nekünk ennek szellemében kell élnünk és dolgoznunk.

Továbbra is fő feladatunk lesz, hogy tagjainkat társadalmi környezetbe helyezzük, am a társadalmi kapcsolatok rendszerét újra kell gondolni, még nyitottabbá kell tenni szervezetünket.

Központi támogatásra a mai helyzetben nemigen számíthatunk, ezért minden lehetőséget megragadunk. hogy rentábilis egyesület legyünk. A tagsági díjat felemeltük évi 200.- Ft-ra, a pártoló tagsági díj 300.- Ft lesz. Bevezetjük a jogi tagságot, illetve tagdíjat, s várjuk intézmények, vállalatok jelentkezését, támogatását. A gazdasági és jogi önállósággal élve tervezzük vállalkozói tevékenység beindítását. Olyan egyesületet szeretnénk, ahol a közösségi szellem az uralkodó, igényes szintű érdekvédelem folyik, ahol a tagság önművelődését, kulturált szabadidő eltöltését megtalálja, de egymás gondjaiban is osztozik és annak megoldásához segítséget nyújt.

– A MEOSZ vezetése hogyan fogadta a kanizsaiak lépését és milyen segítséget tud nyújtani – kérdeztem a közgyűlésen is megjelent dr. Gádó Pált, a MEOSZ főtitkárát.

– Az országos vezetés eleinte aggodalommal figyelte a helyi csoportok önállósodási törekvéseit. – Tudniillik nem Nagykanizsán történt ez először – ma már nagyobb szimpátiával fordul a helyi kezdeményezések felé.

Ezek a helyi csoportok régebben is gazdag klubéletet éltek, kirándulásokat szerveztek. Ez fontos és reméljük a továbbiakban is meglesz. A mozgássérültek társadalmi beilleszkedésének esélyeit ennél nagyobb szabású programokkal tudjuk csak biztosítani, és az a kérdés, hogy a kis egységeknek lesz-e ereje, bátorsága munkatársi gárdája, hogy nagyobb feladatokat is felvállaljon.

Nem akarok hízelegni a kanizsaiaknak, de ők nagyon jól állnak, jó szakembereik, aktív társadalmi munkásaik vannak, és látjuk a kibontakozás lehetőségét. Az erkölcsi, szakmai segítségen kívül igyekszünk anyagi segítséget is adni, ennek mértékét még nem tudjuk, várjuk betérjesztésünkre a kormányzat választát.

Bacskey Zoltán

Egész Kanizsa az otthonában!

**LEGYEN ÖN IS ELŐFIZETŐJE A
KANIZSA VÁROSI HETILAPNAK!**

A Magyar Posta, a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat, valamint a KANIZSA Szerkesztősége a nagy érdeklődésre való tekintettel lehetővé teszi a KANIZSA előfizetését.

Aki szeretné, hogy minden pénteken otthonába vigyék a lapot, az a postahivatalban vagy a kézbesítőknél jelezze előfizetési szándékát.

A lap előfizetési díja egy hónapra 35.- Ft, negyedévre 105.- Ft, fél évre 210.- Ft, egy évre 420.- Ft.

Várjuk Önt is a KANIZSA előfizetői táborába.

HIRDESSEN A KANIZSÁBAN!

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a KANIZSA című hetilap szerkesztősége és kiadója bővíti hirdetési szolgáltatását, lehetővé teszi lakossági apróhirdetések megjelentetését is.

Hirdetéseket a KANIZSA Szerkesztőségében Nagykanizsa, Ady út 1. II. emelet, valamint Ady út 26. szám alatt vesszük fel.

Lakossági apróhirdetések

díja 20 szóig 100 Ft.

Közületi hirdetések

díja: egy oldal 20.000.- Ft

fél oldal 10.000.- Ft

negyed oldal 5.000.- Ft

*Várjuk szíves megrendelőinket
hirdetésfelvevő helyeinken.*

KANIZSA Szerkesztősége

Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em.

Tel.: 11-150

*Zala Megyei Lap és Könyvkiadó
Vállalat*

Január elsejével induló nagykanizsai

MAGYAR-NÉMET IPARI VEGYESVÁLLALAT

négyszáz fős kollektívájába hív

gyakorlott kreatív

munkaerőket:

– GAZDASÁGI VEZETŐT

(közgazdasági egyetemi vagy főiskolai végzettséggel),

– KERESKEDELMI UTAZÓT,

– SZÁMÍTÓGÉPES PROGRAMOZÓT.

Érdeklődés, felvilágosítás:

a 93/14-447 sz. telefonon, teljes diszkrécióval.

A P I É R T – P A P Í R B O L T B A N

(Nagykanizsa, Béke u. 4. szám alatt)
nagyon szép, olcsó, import

K A R Á C S O N Y F A D Í S Z E K

k a p h a t ó k .

Ajánlunk még R O B O T R O N
elektronikus

írógépet

6120

6125

6130 minőségben.

**V á r j u k k e d v e s
v á s á r l ó i n k a t .**

Ki a szegény, ki a gazdag?

Csak „grófgyerekek?”

A tanítványaim azt mondták: Az a gazdag gyerek, akinek márkás pólója, cipője, dzsekije van, aki csak úgy odaajándékozza a 100 forintos tollát, mondván: „Nekem egy csomó ilyen vacak toltam van.”

– Ilyen nincs – vágtam szét a lelkesült szóáradatot. Szó szót követett azonban, s még különbeket is hallhat-

Nemrég szégyenlősen

Az igazgatóhelyettes már túl van az év eleji szociálpolitikai pénzek elosztásán. Százrezres nagyságrendű az az összeg, amit a vonatkozó rendelet nyomán füzetekre, tankönyvekre, étkezésre szétosztanak. Növekszik az igénylők száma! Azoké, akik néhány éve még szégyenlősen kopogtattak be az iskolába segélyért, s ma már a jogosultak listáján szerepelnek.

– Az iskolában nincs szegény gyerek – mondja a konyhai dolgozó. – Ide csak „grófgyereke” jár.

– Nocsak! Miért? – hitetlenkedem.

– Miért? Ha sok lenne a szegény, megennék az izletes ebédet. Ez a sok alma, bukta, az egész sült csirkecombok nem tömnék meg a moslékos vödöröket.

Kovács-anyuka csak két dologról nem akar beszélni: a párttagságáról és a sze-

Pótcselekvés az ingyen

A gyermeki lelkületet nem az iskolaköpeny és az olcsó tornafelszerelés előírása nyomorítja meg, hanem az engedékeny, felemás iskolai házirend! Pótcselekvés az a szociálpolitikai intézkedés, amelyik válogatás nélkül ad ingyen tankönyvet szegénynek, gazdagnak! Elfogadhatatlan az a szülői kivagyiság, amely számolatlanul juttatja zsebpénzhez a tanulót, véltve: ez a nevelés alapja. A jelles húsz forint, a négyes tíz...?

tam.

Az osztályfőnök azt mondja: – Ne a ruháról, a lakásról ítélj! A drágább holmit, – látva a másikat, – kikényszerítik a gyerekek, de a kopott bútort, olcsó szőnyeget, vagy az anya tizenöt éves kabátját eltakarni nem lehet. Inkább az OTP-nek tartozzon a család, csak a kirándulás díját befizethessék. Ha a szülők sohasem jutnak el moziba, – seba! A gyerek bérletére azért összekaparják a pénzt.

génységről. Az elsőt értem. De a másikat? A kétszobás lakótelepi lakásban négyen élnek, a Trabant is elviszi akárhova a családot, s a két szakképzett szülő csak megkeresi a kenyerüket.

– Azt igen – mondja –, a kenyér meg a ruha megvan, aztán semmi más. Évek óta nem nyaraltunk, külföldön soha nem voltunk, a lakás meg a bútorrészlet elviszi a fizetés zömét.

Ki a szegény, ki a gazdag? Ez a két fogalom néhány éve történelmi kategória volt, ma sokáig leplezett, tolatkodó tény, devianciák forrása.

Engem viszont a probléma pedagógiai vetülete érdekelt.

Miért érzi a márkás „cuccban” járó gyerek, hogy különb a többinél? Miért fontosabb a félrehajigált olvasmányok helyett a pad alatt suttymban körbejáró százforintos magazin, vagy az elektronikus játékok?

Tudom, a bérből élők helyzete egyre rosszabb. A többség vergődik. A probléma azonban megfordítható: a szerzésvágy szinte ráno a világra. Pedig ijesztő, ha a „mid van” kiszorítja az emberszabású álmokat. A számítógép vagy a video csak eszköz, hogy a gyermekemberből – a család és az iskola egységes követelményei alapján – kiművelt emberfő lenessen. A jövő nevében kérdelem: ki a szegény és ki a gazdag?

Levelek M-nek

= Kettő =

Veszezsünk, Magdal Anatóma bélyegét ütjük itt a MÄSra, tisztaságot követelünk, rendet egy „kompország”-világban, hol a „meg-nem-gondolt gondolat belezabál” mit kifőztünk, hol leleplezés és vizzály ékesít vitékat, hol a kiegyezés bölcsesége szégyellni való holmi – –

Igy leszünk egy kiszorító játékok figurái, pedig kinyújtott kézbe fogózkodhatnánk, százba!

Csoóri – alig múlt egy hó tán – elszededt szavait indult összeszedni, mert nem normális ország, hol író politizál, tudta!

Körülöttünk, mégis, jóra érdemesből hány van, ki utolsó fullasztó igéit kiköpve egyetlen igazát, igazunkat kiáltja a Holdba, mert ördögi rendszer kényszeríti szólni, s fontoskodó fapofák, félállású senkik, egy diktatúra kreatúrái robbantják dühét, bár szelíd volt és csöndes, és hiit az emberi szóban, de körülvették a szürkesség lovagjai, a tanácsban ülő tanácsstálanok, a Kárpát alji szömocsárba veszve, azt se tudta, Názere hol van!

A politikus ember legyen, Magda, hisz purifikátori gesztusa, ma semmi. Mert nem a hit, mi nemesít egy pártot, a köztért vállalt tett az.

De egy nemzet kiürült kemencéjében ki akarhat friss kenyeret sütni? Hisz a feddhetetlenek veszezszenek újra. Ezer nyi hittel áldott, százezernyi könnyű. Harminchárom párt, harminchárom semmi.

Múltat ígér minden. Az értelmiség álarcait vetkezi csak sorra, s én borzadok, hogy nincs mögöttünk távlat. Forradalmunk évnapiján is leközölt eszme hányszor emelt hordószónok senkit! Pedig a létezőkről kellene csak tudni.

Hallgatni a csöndet, a várokozás csöndjét, a földből támadó morajt. S útközben is az egész célját tudni.

Mert erkölcs és politikai érték hiánya egy nép magaslatai alatt nehezít a sárba.

1989. november 17-én

Pék Pál

Fejtő Ferenc levele

François Fejtő
49 Bd. Victor Hugo
92200 Neuilly/Seine.

1989 szeptember 8.

Tisztelt Uram,

Nagyon meglepett kedves, augusztus 31-i levele. Juniusi látogatásom alkalmával néhány órát – sajnos csak néhány órát – Nagykanizsán töltöttem és nem volt alkalom Önt felkeresni, csak ép körülsétáltam, megkerestem édesapám és anyám üzletének helyét a Főútcán, lakásunkat a volt Csengery és Sugár utcákban és a régi idők emlékeztető – nehéz idők voltak, de fiatal voltam! – sétáltattam a Felső Templom körül s örömmel konstatáltam, hogy a város szépült, élénk, nyugodt; remélem legközelebbi utam alkalmával több időt tölthetek majd Nagykanizsán és arra is lesz időm, hogy felkeressem nagyapám, Fischer Fülöp, a "Zala" alapítójának sírját a Dnnél is tisztelgjek.

Addig is, kérem fogadja köszönetemet leveléért és adja át munkatársainak is szívélyes üdvözlőmet.

Zsoltos Ferencnek
városi tanácselnök,
Nagykanizsa (Zala m.)

Fejtő Ferenc

– Nagyon szeretem a vándortáborait
– Oriási túsák, közös főzések...

– Mindig elmegyek! A hangulat, az élmény fantasztikus! Nem lehet kihagyni!

– Remekül érzem magam, eszem ágában sincs abbahagyni!

Mindezt a tanítvánnyal mondták Lengyák Istvánról, a nagykanizsai Hevesi Útcai Általános Iskola tanárától, aki az elmúlt tanév végén megkapta a gyerekek által adományozott „A gyerekek mosolyáért” kitüntetését.

Meglett férfiként, diplomás könyvtárosként kezdett újra tanulni, hogy technika-rajz szakos tanár lehessen.

– Valóban, elég kacskaringós volt az utam az iskoláig – mondja – de bármennyire is közhelynek számít, én mindig pedagógus akartam lenni. Akárhogyan dolgoztam, mindig csak a gyerekek között éreztem igazán jól magam. Családom anyai ágán nem egy pedagógus volt. Am az igazi példaképem nagyapám, aki kántortanító, afféle polihisztor volt... Amióta csak az eszemet tudom, hozzá akartam hasonlítani. Aztán a nevelőotthoni éveim, tanárain is ösztönzően hatottak rám.

– Nevelőotthoni élmények? Ugy hittem, azokat feledni akarják a volt növendékek!

– Nekem szerencsém volt. Az Erdészeti Főigazgatóság Nagykovácsi Nevelőotthona kellemes emlék. Ugy emlékszem rá, mint a Zsolnay-féle képességfejlesztő iskola egyik előtutárára. Olyan nevelőtanáraink voltak, mint dr. Szabolcsi József, Barócs László. Mellettük szinte valamennyi képességünket kipróbálhattuk, fejleszthettük.

– Mégsem pedagógusképző főiskolán folytatta tanulmányait.

– Nem ám! Mert nem vettem fel! Így aztán nagyapám unszolására esztergályos, majd hivatásos gépkocsivezető lettem. Utána könyvtáros Nagyrécsén, és a MÁV-nál, majd 1973-ban a HSMK-ba kerültem művészeti előadónak. Itt már volt kapcsolatom a gyerekekkel. Elkezdtük a ma is élő játszótér szervezését a „Gyere kapsz egy bohót” sorozatot, majd megalakítottuk az övönökből álló bábcsoportunkat. Ezek a rendezvények mind a gyerekekhez szóltak.

– Városi gyermekkönyvtárosként már nemcsak Kanizsán ismerték. Az óvodás

A gyerekek mosolyáért

korban elkezdett könyvtári foglalkozásokról megbeszélte beszéltek. Ezért a tevékenységéért nívódíjat kapott. Mégis eljött a könyvtárból.

– Harmincöt évesen nem volt nehéz a váltás?

– Nem kínlódtam. Napközis nevelőként – először az voltam – a népművelőkönyvtáros ismereteim átse-

gítettek sok mindenen. Fél év múlva már bemutató foglalkozás tartására kértek fel. Ugy érzem, hamar vettem a gyerekek hullámhosszát.

– Közben technika szakos tanár lett. S idén rajzból is diplomát szerez. Az iskolában bábszakkört vezet, a Hevesi DSE-ben megterisztikai szakosztályt. A

bábosokkal rendszeresen szerepel megyeszerte, évente legalább két vándortábor szervez. Es ott vannak még a játszótérházak. Hogyan lehet ennyi mindent csinálni?

– Elvezem valamennyit, ezért nem fáraszt. Még Sopronba, Szolnokra is elmegyek foglalkozást tartani. Ugyanis amióta megjelent az „Ollóvágta” című füzet-sorozatam, sokfelől kapok meghívást.

Lengyák István keze nyoma az iskolán is meglát-szik. Az udvarra játékokat készített, a Hevesi Napok tiszteletére emlékoszlopot faragott. Most éppen padok-at készít, hogy tovább szépítse a gyerekek környezetét.

– Valaki kitalálta – mondja. – Jó ötletnek tartottam, az iskola vezetőjétől támogatást kaptam, hát megcsinálom. Biztos, örülni fognak a gyerekek! Tudja, azt akarom, hogy ne csaldójon bennem az a kis lurkó, aki egyszer megfogta a köpenyem sarkát, és azt mondta: „Pista bácsi, ugye te nem leszel sohasem igazi felnőtt!”

H.M.

A történelem sodrában

Pontosan egy hónappal a bevonulkozás után, 1945. július 21-én szálltunk ki a vonatból, Odesszában. Egy félig lebombázott börtön jakói lettünk. A betonpadlójú egyetlen hodályban kétszázán lehettünk. Éjjel-nappal fekvőnk kellett. Szalmazsákunkon, párnánk, takarónk nem volt. Olyan sokan voltunk, hogy csak oldalunkon fekehtünk, és vezényszóra fordultunk. Hogy WC-re se keljen kimennünk, a sarokba beállítottak egy bádog hordót, ezt használtuk mindannyian. Társaságában fogyasztottuk el 35 deka fekete kenyérből, és teának nevezett löttyből álló reggelinket és ebédünket, a sós levest.

Egy hónap múlva a betonon fekvéstől, a csípőmről lejött a bőr. Később csúnyán kisebesedett, a hús róthadni kezdett. Fájó sebemre kenőcsöt kértem, kaptam is, de nem gyógyultam tőle. Nem csoda, a száraz, kemény kenőcsben még üvegdarabok is voltak. Hogy kínzó fájdalomamat enyhítsem, magam lettem a magam orvosa. A vizeletemmel mosogattam egyre mélyülő sebeimet. Igazából sosem gyógyultam meg. A mai napig csak bőr börtöje a csípőcsontomat.

Végre ágyon

Három hónap múlva a IV. számú láger lakója lettem. A börtönből a lágerig az utat az ülepemen csúszva

A K 509-es története, 2. rész

Az odesszai börtönben

tettem meg, mert menni már nem tudtam. Igaz, dolgozni sem. Mellhártyagyulladás kaptam. Így aztán megváltás volt, hogy december 6-án, na félholtan is, kórházban kerültem. Végre ágyon fekdtem! Az a kórház nekem a megváltást jelentette.

Volt ott egy lengyel származású doktor nő; ma sem tudok meghatottság nélkül gondolni rá. Olyan áldozatkészen, olyan gondosan ápolott, hogy lassan felépültem.

Persze nap mint nap tapasztaltam, hogy fogoly vagyok. Egyszer három napig nem kaptam enni, mert gyarlóságomban két beteg-társam babkonzervét is megettem a magaméval együtt. A kórházban sok volt a halott. Amint meghalt valaki, a lábára kötöttek egy fadarabot, amelyre ráírták a nevét, az ítéletét, s beletették az egyetlen koporsóba. Kivitték az épületből nem messzi, aztán bele a hóba. A koporsót visszahozták, mert kellett a következő hullának. Akit kint hagytak, nem sokáig

maradt a hó tetején, jöttek a farkasok...

Lágerből lágerbe

A Zala megyényi területen harminc láger volt. Egyben körülbelül ötezer ember lakott, külön a nők, külön a férfiak. A táborokhoz tartozó üzemekben dolgoztattak bennünket. 1946. április 8-án elbocsátottak a kórházból, és egy ilyen lágerbe kerültem. 1953-ig a IV-es, az V-ös, a VI-os és a XIV-es láger lakója voltam. Mindegyikben más munkát kellett végezni. Az egyikben a halászháló kötését tanulhattam meg, és gyakorolhattam reggel hatótól este hatig. A napi norma 3500 csomó volt. A hetesben megtanultam a sakkfigurák készítését, egy másikban erdőt irtottam, vasutat építettem. Nem tudom, hol volt rosszabb, hol meg rosszabb az életünk. Napok, hónapok, évek teltek, mi pedig egyre keserűbben végeztük a ránk szabott munkát. Minden talpáért egy magyar adta életét.

H.M.

Kulturális hírek

November 8-tól tart nyitva a Városi Képtárban a „Dél-Zala népművészete” című kiállítás, mely a magyar címer hatását mutatja be vidékünk népművészetére.

November 17-én nyílik az Erkel Ferenc Művelődési Házban Bálits Kálmán vásárlással egybekötött kiállítása.

November 18-án a Helyőrségi Klubban ifjúsági nap lesz, fórummal a város politikai szervezeteinek képviselőivel, Gerendás Péter és a Ladánybene 27 nevű zenekar fellépésével.

A Stúdiómozi Francia új hullám-sorozatának következő előadása november 20-án Truffaut Jules és Jim című filmje.

Nagy Zoltán

versei

Golgotai álom

*Gyémánt tört fénye
játszik arcomon és
lángba borul a part-
talan rét a telt ka-
lászos búzatábla s amint forró anyaggá ol-
vad a gáttalan-perzselő láva vagy acéllá
pendül az elhagyott folyam úgy lesz fehér
ingemen törvény a
csizmatalpak nyoma
s hátamon a krisz-
tusi kereszt ahogy
anyaóvatossággal visz
le a hegyről Pilátus
elé míg a mosolygó
arcokról rozsdá pattog
rám újra*

In memoriam T. T.

*A szerelem fény-ereklyéjét tartom kezemben
Markomból kihullnak az éjszakák – –*

*Párnák csöndjén mindenüres magányunk vesztegel
az örök pillanat vetkező trónusán*

Látomásaimat próbáltam megfesteni

Látogatás Ludvig Zoltán festőművésznél

Festményeiről sejtelmes világ tárul elénk. Az élet születésének pillanatát, a teremtés rejtelmét vitte vászonra. A lágy, érdekes formák szinte lüktetnek, érezzük növekedésüket, terjeszkedésüket a fantasztikus környezetben.

– Az élet keletkezése emberben, a tengerek mélyén, a kozmoszban... gyermekkorom óta foglalkoztattak ezek a rejtelmek – mondja Ludvig Zoltán. Képzetelem szüleményeit, látomásaimat próbáltam megfesteni. Sok kísérletezés után így szület-

tek meg ezek a formák. Hosszú időbe telt, amíg a formához megtaláltam a jó technikát. Ebben segítségemre volt a szakmám is. Kiváló mesterségbeli képzést kaptam a pécsi művészeti gimnáziumban. Ott végeztem, reklámgrafika szakon. Munkahelyemen pedig, – a Béke Moziban dekoratorként dolgozom tizenöt éve – rengeteget rajzolok. Ez remek edzés számomra, így

otthon könnyedebben alkotok. Ma már a körülményeim is jobbak, néhány hónapja önálló műtermem van. Aze-lőtt lakótelepi lakásunk nap-pali szobájának egyik sarká-ban dolgoztam, ott bizony, elég kicsi volt a hely..

– Harmincöt éves korára országszerte keresik képeit, s kiállításai sok látogatót vonzanak.

– Tizenöt önálló kiállítá-som volt Magyarországon és külföldön, Budapesten, Deb-recenben, Kaposváron, Gle-isdorfban, Zalaegerszegen. Ebben az évben áprilisban Lendván, júliusban Körmen-den mutatkoztam be. Most készítettem elő harminc ké-pet egy nagyatádi kiállításra.

A fogadtatás, a kiállítások visszhangja mindenütt kel-lemes volt. Úgy tapasztalom, festményeim iránt a fiatalok érdeklődnek, de idős gyűjtő is vásárolt már tőlem.

Ludvig Zoltán tudatos, érett, művészetében kitelje-sedett festő. 1984 óta a Mű-vészeti Alap tagja.

H. M.

Gondolatok a színházban

HSMK – Hevesi béret. „Alalomhoz illő ruhába” öltözött középiskolások. Civilben 14 – 18 éves színház- és egyéb bérettulajdonosok. Kihasznlalom a szünetet, és két jól megszokott csemetes között – kérjük ne asszociáljon – érdeklődni kezdtek. Ugyanis egyáltalán nem biztos, hogy mindenki azért van itt, amiért én. S hogy én miért vagyok itt? Kiderül a válaszokból:

– En azért járok, mert a többiek is ide járnak. (színház)

– En azért járok, mert irodalomból akarok továbbtanulni.

– En azért járok, mert sok lány van, és érdemes őket megnézni. (Ez egy fiú volt.)

– En azért járok, mert itt végre együtt lehetek a barátommal.

– En azért járok, mert imádom a Kulkát, Koltait, Pogányt, satöbbi.

– En azért járok, mert formálja a jellemem. Hozzászoktat az öltönyt.

– Hihíhi: ne engem kérdezz! Hihíhi: mit mondd? Hihíhi: itt a barátom, majd ő válaszol. Hihíhi... stb.

Milyen fontos, érdekesítően izgalmas, jellemformáló, magasztos dolgok ezek! Most kezdem sajnálni azokat, akik nem járnak színházba. Nem is tudák, hogy mit mulasztanak. Most már tudom, hogy én miért vagyok itt. Te például jársz színházba?

(Kedves olvasó, az előadásról majd valamelyik következő számunkban olvashat?)

Szalai László

A CIPŐMÉRT

Nem azért, hogy valaki megsajnáljon, hisz a huszadik században élünk. Fizetést kapok, és más is fizetést kap – annyit amennyit, mindegy. Tudom, hogy sokan hasonló lábbeliben járnak, bár nekem elég nagy lábam van, viszont nem ezen élek.

Bocsánat, én nem humorizálni akarok: nekem tényleg nincs cipőm. Van barátnőm, van barátom, van munkahelyem, és 44-es lábam. Itt közlöm, ha valaki azt mondaná: talpra magyar! Én miben álljak talpra? Hisz nincs alapom, múltam, jövőm és cipőm.

Kölcsönt nem fogadok el. Az én cipőm legyen a sajátom. Lehet bárholonnan való, bármilyen, de értsen velem egyet – legálább számozásban.

Nem 56-os lábam van, mégcsak nem is 68-as, tehát eleve nem törhet. Hogy mennyire általános a problémám: nem tudom. Ön hanyas?

Nem mindig volt ekkora lábam. Istenem – megnőtt. És vele együtt nőtt a felelősségem – nemcsak a lábam iránt.

Egy szép nap reggelén arra ébredtem, hogy választópolgár vagyok. Ha valakit érdekel, ez egy tavaszi reggelen volt. Most ősz van, és a választások közelednek. Nehéz idők jönnek.

En a cipőre szavazok.

(Szerkesztő Úr, Ön mennyit szavaz nekem?)

Hercz Gábor

FIATALOKRÓL

Kedves Olvasó!

Elnézést a hangnemért

Lapunk első számában „Szökött katonák között” címmel nagy vihart kavarányog jelént meg Hercz Gábor tollából. Az írást szerkesztés előtt csak én (Tiszai Szilárd) láttam, javítottam, ajánlottam közlésre, ebből következően mindenfajta tévedésért vállalnom kell, és vállalom is a felelősséget.

Persze – mondhatja bárki – ez így leírva nagyon jól hangzik, de az írás már megjelent, és vérig sértett egy idős embert.

Valóban. Mélyen és lazzán sajnálom, hogy hibámból ez megtörténhetett. Nincs mit mentegőznöm, nem is lehet – a szerző és jómagam nem vettük figyelembe, hogy az írás illymódon is értelmezhető. Bocsánatot kérünk Szalai Józseftől, a sánci kultúrhas igazgatójától a hangnemért, s a megfogalmazás módjáért, valamint Zsoldos Ferenc tanácselnöktől, mert kritika nélkül adtunk helyet egy vele kapcsolatos, megalapozatlanul személyeskedő, sértő állításnak.

Vannak azonban nyitva hagyott kérdések, amelyekre nem érkezett válasz, s ezek közül legfontosabb az, amely a sánci fiatalok további helyzetére vonatko-

zik. Mert a cikk kemény, sértő és morbid, de a problémafelvetés alaptalanságát nem fogadhatjuk el. Azért ugyanis, hogy egy idős és beteg ember ilyen lehetetlen helyzetbe kerüljön, nemcsak Hercz Gábor és én vagyunk a felelősek, hanem azok is, akik hagyták a dolgokat idáig fajlulni.

Nehéz dolog olyasfajta szókimondást a nagy nyilvánosság előtt egy ifjúsági rovatnak felvállalni, amelyet más, idősebb korosztálynak kellene, kellett volna. Azt hiszem, a tény, hogy ez a hálátlan feladat ránk maradt, nem minket, hanem a körülményeket, a körülményeket jellemzi.

Elkötelezettség?

Nekünk nincs, és nem is igazán lehet jól kialakult, minden oldalról megtámadhatatlan véleményünk a világról, MI CSAK KERDEZUNK. Es azt ígérjük, hogy látásmódunkkal – mely néha kedvesen, néha bántóan, de naiv – színesítjük azt a palettát, amelyből ez az újság is festeg. Vállaltuk, hogy megpróbáljuk alakítani sorsunkat, ötleteinket és tévedéseinket is felvállalva nyitlan befolyásolni a körülményeinket.

Olyan embereket kerestem hát, akiknek a tehetségükön kívül még némi bátorságuk is akad ahhoz, hogy identitást és kontinuitást keressenek ebben a városban. Nem rombolni, építeni jöttünk.

Arra kérem a kedves Olvasót, hogy a szándék tisztaságát lássa, és ne legyen elnéző a hibákkal szemben, de segítsen bennünket ezeken túllépni, viszont tudja, és fogadja el, hogy ilyen hibák néha becsúszhatnak. Mi a legjobb tudásunkkal és szívünkkel azon leszünk, hogy ne csússzanak be többé.

Rovatunk – mint ahogy bármely rovat, lap, ill. újság – nem kívánhatja az „Egész” ifjúságot képviselni. Akik azonban ezekre az oldalakra írnak, a teljes nevéket adják minden egyes szóhoz, és nyitottak vagyunk bárki előtt, aki ezt a szabályt hajlandó elfogadni.

16 – 20 éves fejjel és tiszta szívvel nem lehet, és nem is szabad 50 évesként érezni és gondolkodni. Ha néha fogytán a türelmünk, az éppen a nem túl rózsás helyzetünknek köszönhető. Annak a helyzetnek, amit – bár nem mi teremtettünk – vállalunk, és jobbitani próbálunk.

Ezt a jogot a lehetőséget kérjük, semmi többet. A szávaink igazak.

Tiszai Szilárd
az Ifjúsági Rovat gazdája

Könyv top-lista

Csaplár Vilmos:

Kurva vagyok

Moldova György:

Lopni tudni kell

Mit szeret a cica?

Lőrincz L. László:

Gyilkos járt a

kastélyomban

Kisgergely József:

Éjjeli pillangók között

Süteményeskönyv

366 és tucat mese

Európa

Szabó György:

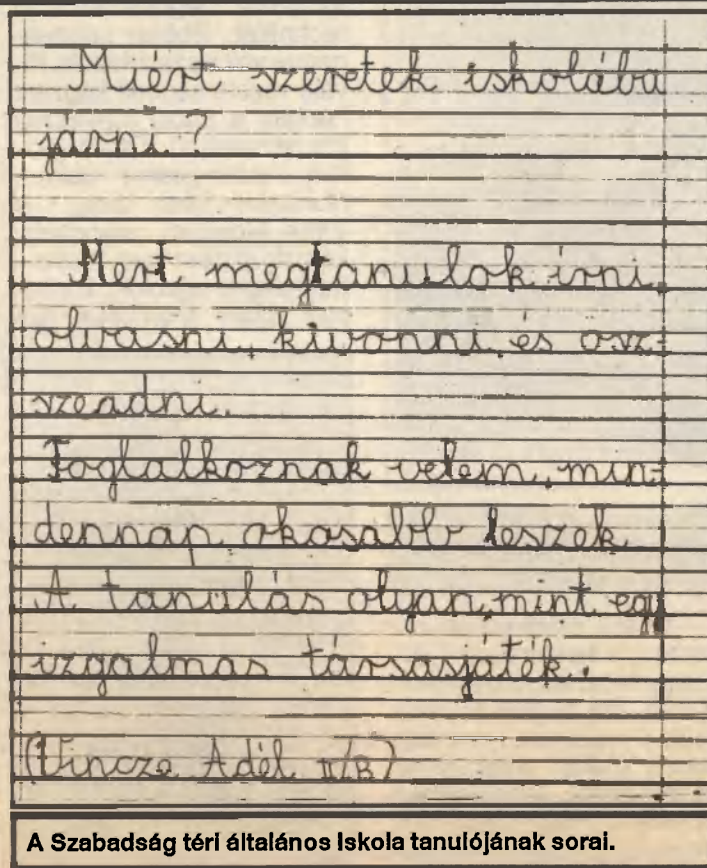
Tanácsadó a nők

elcsábításához

Li Jü:

A szerelem imaszönyege

Stróbl Gábor

A Szabadság téri általános Iskola tanulójának sorai.

FIATALOKNAK

JEAAAAAH!

Itt vagyok. Miért? Mit keresek én itt?

A hír hallatán – hogy jönnek – feltörő ujjongó érzés mostanra elcsitult bennem. Örülök, de néha valami furcsa szorongás is hatalmába merít.

Kik vagyunk mi? Ez a szakadt, mámoros tömeg. A társadalom negatív mellékterméke – mondod te. De én érzem és hiszem, hogy valami több más.

És ki az a Nagy Feró?! Egy műveletlen, útszéli őrült, aki 40 éves korára végre megkomolyodhatna, beilleszkedhetne az igaz, becsületesebb emberek társadalmába?

Nekem, nekünk több, más. Ő az, aki kimondja a szót, amire szükséged van, bevallja, ha nem tud mit mondani, nincs mellébeszélés. De nem hős, csak egy ember, és mint ilyen, téved is.

Itt vagyok hát. Áhitattal bámulok a színpadra. Végre! Zene. Fütty. Sikongatás. Elindul a tömeg, a fal mellé kerülök. Most valahogy egészen kívülállónak érzem magam, s furcsának, értelmetlennek a helyzetet.

„Az őszinte szó kevés, az őszinte szó nehéz” – énekel-

li, s vele együtt a tömeg. A zenekar tagjai buzgón ugrálnak, Feró is bedobja magát. A hatás nem marad el. Megbabonázva nézem a dal ütemére előttem hullámozó sokaságot. A zenekar csak karmester. Ők játszanak a hangszerelken. Egy emberként érzik a zenét, ez az, ami összeköti őket. Ebben rejlik az erejük.

Ők azok, akik felvállalják, hogy megveszik a csillagást, hogy ők a társadalom szélére szorult réteg, közősek a gondjaik, s ha kell, akkor együtt vannak. Mert igenis összetartoznak, más-képp gondolkodnak, mint az átlag.

Milyen furcsa. Itt állok a falnál, figyelem őket. A mosolyukat, a szemük sarkában bujkáló cinkosságot, az összetartozásukat. S hirtelen belém hasít valami. Hisszen én is közéjük tartozom! És elindulok feléjük, bele a tömegbe. Most már én is része vagyok az egésznek. Ha csak néhány percre is, de meggyógyulok, s velük együtt énekelem:

„Hidd el, engem a legjobb szándék vezet, de az értetlenség fala körbevesz...”

– Somogyi Nóra –

IFJÚSÁGI NAP A helyőrségi klubban

Mindenféle ellenkező híreszteléssel ellentétben: ingyenes! November 18-án szombaton délután fél háromtól éjfélig! Programok: 14.30-tól filmvetítés a színházteremben, 16.30-tól a kanizsai IGRICEK együttes műsora a presszóban. 18 órakor a színházteremben a mikrofonnál: Gerendás Péter. Este fél nyolctól egy különlegesen jó csemege a SKA zenét játszó LADÁNYBENE 27 zenekar koncertje, és táncestje. Egész nap büfé, video, teaház, folyóiratolvasó, és sok apró program vár mindenkit.

Belépőjegy, bármikor érkezel: 00.00 forint!

A szervezők
HEK
NADISZ

Sokunknak voltak kedvencei a tavasz óta a csónakázótóra telepített hatyúk. Ám most mégis elmentek. Csak reménykedhetünk, hogy tavasszal ismét visszajönnek.

(Fotó: Szakonyi Attila)

Megváltó Béres csepp LENNI, VAGY NEM LENNI

Az általános regenerálódás jegyében –balladába gondoltam veszek magamba bőres cseppeket, mert rozszant vagyok. Így tettem 1989 novemberében, egy félbe forduló, tavaszias délelőtt, a tónóknál tudta nélkül, mindegy. Állok, mert az élet így hozta, hatást akarok elérni, ki kell várni tehát az ehhez illo alkalmat.

Mosolyog a Nap, autók húznak el mellett, felettem felirat: GYÓGYNÖVÉNY. Egyszer csak valaki karon ragad.

- Na nézd, egy régi ismerős!
- Nocsak – nyitom tégra a szemem – a Városi Könyvtári Hát Te hogy kerülsz ide?
- Ez nem kérdés. Az a kérdés, hogy mióta! – feleli, és nem boldog. – Nézz rám, hogy nézek ki... Az általános regenerálódás jegyében – de hisz te is tudod – talán ezek a cseppek rajtam is segítenek...
- Szó, mi szó, Rád fér... de nem akartalak megbántani. Viszont úgy tudom, tataroznak Téged már ezek nélkül is.
- Látsz te ennek valami jelét?

- ...
- Tehát maradnak a cseppek.
- Fogy a sor, nő a sor. Csak az összetétel változik. Egyszer csak valaki jó bokán rúg.

- Hogy az a ... szörvusz Zsinagóga! Te is?
- Na tessék. Az újságrót bokán kell rúgni, hogy észrevegyen. Nem szégyenled magad? Egyél béresit!

- Ne haragudj, el voltam mélyülve, kedves Zsinagóga.
- Micsoda? Ki nem mondod megegyeszer, hogy zsinagóga! Múzeumraktár lettem kedvesen a világnak csőfőrá!

- Nem szabad ennyire türelmetlennek lenni. Készülnek a tervek, hamarosan hangversenyterem lesz. Próbáld meg annak örülni, ami van. Az udvarodat hamarosan rendezik, Téged is felújítanak...
- Csak nehogy már késő legyen. Kezdek lassan megbomolni... ezért is álltam be a sorba.

- Száll a délelőtt, mint valami madár, mikor egy manószínű objektum határolja el magát a járdától.
- Jáé, a Helyőrségi Klub! Hát Te miért vagy ilyen zöld?
- Mert valaki okos kitalálta, hogy a katonai művelődéshez a kihajli szőn a legmegfelelőbb.

- És? Nem tiltakoztál?
- Mikor? Kinek? Hol? Hozták az ecsetet, aztán nesze! Adjunk neki! A város központjában. 1989-ben.

- Állítólag működik valami városnépítő egyesület...
- Tudod mit? Add át nekik őszinte jókívánásaimat.
- Átadom.

- Vajon még kiivel hoz össze ma a sors? Na nézd, Zsidó Temető. A kibontott sírkövelvel, meg a HSMK előtti parkoló... menekülni kezdek, de a piac elűlja az utam.
- Hova futsz? – szemtelen, mint a legyél.
- Csak esztálgatok így egyhelyben...

- Előttem az Ifjúsági Centrum áll. Megszólítottam:
- Te is?
- Na állj. Engem te nem szólíthatasz meg, legfeljebb az unokáid, mert én még nem is vagyok.

- Akkor ezek szerint akár előd is állhatnék a sorban...
- Nem! Ha egy létező dolognak használ a Béres csepp, akkor nekem, aki nem létezem, miért nem használhatna? Talán segít a kifejlődésben...

- Teljesen össze voltam törve ezek után. Úgy kell ide a megváltó Béres csepp, mint egy fiatal kenyér.

- Ekkor azonban a tömeg hirtelen, valami Isteni sugallat hatására az osztlás útjára lépett. Most vagy az ebédidő ért véget, vagy a Kanizsa újság jelent meg, és mindenki rohan megvenni. Így aztán végre én is odajutottam az ajtóhoz.

- Most már mindent értek. Tudom már, hogy ennek a városnak miért nincs könyvtára, zsinagógája, zsidó temetője, vasútállomása, ifjúsági centruma, normális színű és nem bugyililla házai.

- Kanizsán egyértelműen bebizonyították, és ezt néhány kirakatban jól láthatóan írásban is deklarálták:

Tiszai Szilárd

Olvasói levelek

Bedobom a törülkőzt...

Somogyi László, nagykanizsai lakos írásában az utas szemszögéből veti fel a helyi vasútállomáson a vonatra történő ki és beszállás kényelmetlenségeit, aminek oka a vonatlépcső és a talaj közti irdatlan távolság. Ennek leküzdése – mint írja – valóságos kinszenvedés és tornamutatvány, főleg az idősebb emberek számára.

A befejező sorokat szó szerint közreadjuk:

„...Mindezek után tisztelettel bejelentem, hogy „feladom”. A súlycsoportok annyira eltolódtak, hogy nincs más hátra; „bedobom a törülkőzt”. Jól tudom, hogy a városi tanács végrehajtó bizottságának már évek óta visszatérő témája a peronok helyzete, a város országgyűlési képviselője pedig már-már törzsvendégnek számít a közlekedési minisztérium illetékes főosztályán, a város és környékének több tízezer fős rászorultja nevében mégis arra kérem a város vezetőségét, hogy folytassa tovább az azonnali jobbtételt eredményező intézkedésért vívott szívalomharcot. Talán hasznát veheti a készthelyi példának, hogy elérheti azt, hogy a legfontosabb vonatok (mint valamikor) az emelt peron első vágányára érkezzenek és onnan induljanak.

Esetleg maradt még valamennyi pénz a biztonságos közlekedés I. díjával járó egy millió forintból és a tanács is beszállna a költségekbe, hiszen ez a téma is a biztonságosabb közlekedést szolgálja.

Mostanság talán az sem elhanyagolható szempont, hogy a több tízezer ember lehet öreg, sánta vagy kövér, egy dologban azonban mindnyájan megegyeznek; valamennyien választópolgárok.”

Egy fafaragó kezdeményezése

Rorböch Jenő kanizsai fafaragó segítségünket kérve kereste meg szerkesztőségünket. Mondandójának lényegét – hozzájárulásával – az alábbiakban FELHÍVÁSKÉNT tesszük közzé.

„Az utóbbi évtizedekben a köz- és játszótéreket díszítő vagy praktikus célokat szolgáló alkotásokban a fa természetes anyagként került előtérbe. Megyénk több városa dicsékedhet olyan játszótérekkel, amelyek egy-egy faragó alkotóközösség munkája eredményeként jöttek létre. Esztétikusak, s ami a fő, funkciójukban jobban megfelelnek a játék lehetőségeit kereső gyerekek igényeinek.

A város vezetését, a városzépítő egyesületet is foglalkoztatja köz- és játszótérek állapota. Jobbító szándékuk támogatásaként, szívesen részt vennék a város szépítésében, fafaragó társaimmal együtt, de ebből a körből nem ismerhetek mindenkét. Gyanítom, többen vannak mint ahányról nekem közvetlenül tudomásom van. Jó lenne összehívni őket abból a célból, hogy közös erővel maradandót alkothassunk a köz, a gyerekek javára. Ehhez a munkához – ha létrejöhet – a Fabik Károly Úttörőház készséges partnerként máris felajánlotta a műhelyét, otthont kínálva a fafaragóknak.

Az intézmény címére (Zrínyi M. u. 18/a.) kérem azoknak a

fafaragóknak, fűrni-faragni szerető embereknek a jelentkezését névvel és pontos lakcímmel, akik szívesen részt vennének a tervezett alkotói munkafolyamatban. Bízom abban, hogy ebben a kezdeményezésben társakra találók.”

Rorböch Jenő

Egy kanizsai lakos véleménye az előbbiekre:

„Közel tíz évig a Keleti városrészben laktam, nyílt rálátással a szemben lévő játszótérre, amely különböző alakzatú fémépítményeivel, ritkán cserélt homokjával, gyorsan tönkretett pingpongasztalaival szolgálta a szabad idejüket itt töltő gyerekeket. Szolgálja ma is. De hogyan?

A magam részéről örülök a felhívásnak, kíváncsian várom az eredményt.

(Cím a szerkesztőségben)

Virslit, füstölt áru szilveszterre

A Zalahús Nagykanizsai Gyára 1989. évi tervét időarányosan 112 %-ra teljesítette. Plusz ötezer tonna húspárat terméket állítottunk elő, tájékoztatott bennünket Horváth Sándor gyárigazgató.

– Az év hátralévő részében készülünk a karácsonyi és a szilveszteri ellátásra, ezen belül 100 tonna virslit és 60 tonna füstölt áru elkészítése is szerepel a programunkban. Szombati és vasárnapi műszakok beiktatásával végezzük feladatunkat. Az alapanyagellátás folyamatos. Termékeinket Budapesten, Baranya, Somogy és Zala megyék területén hozzuk forgalomba.

Ülősztrájk – lakásért

A lakásprobléma gyakorlatilag minden családot érint Magyarországon. Azt is, akinek van lakása, mert vagy másmit szeretne, vagy már a gyerekének is kéne. Az ezt megelőző riportomban az OTP-lakáshoz jutás esélyeit boncolgattam, most a tanácsi bérlakásról essék néhány szó. Kik is igényelnek tanácsi bérlakást? A kispénzű, vagyontalan emberek, vagy az egyedülálló, akiknek a szűkös anyagi helyzete egyáltalán nem teszi lehetővé, hogy saját tulajdonú lakása legyen. Bárhol is vesszük, vagyontárgynak számít az állami tulajdonban lévő bérlakás is, hiszen meghatározott pénzértéke van, arról nem is beszélve, milyen mérhetetlen anyagi előnyt jelent, ha egy fiatal ember valamilyen lakás főbérlőjeként kezdheti meg önálló életét, s nem évtizedekre szóló eladósodás árán képes lakást szerezni.

– Tanácsi bérlakásra jogosult az az állampolgár, aki lakással, értékesíthető ingatlannal nem rendelkezik, valamint a nettó átlagbére a 3000-3500 forintot nem haladja meg. Dolgozunk a tanácsrendelet módosításán és a mindenkori bérminimumot fogjuk javasolni – mondja Osváth Sándorné, a városi tanács igazgatási osztályának főelőadója.

– Hány lakásigénylőt tartanak nyilván? Evente hány kérelmezőt képesek kielégíteni?

– Jelenleg háromszáznál több olyan lakásnélküli igénylő van, aki tanácsi bérlakásra vár. Az elmúlt évben 404 lakást osztottunk el, ebből 365 családnak, illetve egyedülállónak volt kérelme. Tanácsi bérlakáshoz 155-en, tanácsi értékesítésű OTP-hez 249-en jutottak hozzá.

– Milyen hosszú idő telik el a kérelem beadásától a tanácsi bérlakáshoz jutásig?

– Ez változó. Ha fiatal házaspár átmeneti elhelyezést kérnek, 1-2 éven belül jutnak lakáshoz, ha végleges megoldásként gondolják, minimum 3 évet kell várni. A nyugdíjasoknál is ugyanez a helyzet. Dr. Lukácsa Erzsébet, az igazgatási osztály vezetője a há-

rom hete lakásproblémája miatt ülősztrájkot folytató néni esetét részletezi:

– Az egyedülálló, mozgásában korlátozott nyugdíjas néni lakását hét évvel ezelőtt szanálta a malomipari vállalat. A városi tanács igazgatási osztálya lakáspótlási kötelezettséget ír elő abban az esetben, ha vállalat, állami cég nem lakás céljára vesz igénybe helyiséget. A malomipari vállalat eleget is tett a kötelezettségének, így a néni kérésére az akkor felújított és átalakított Ady u. 5. szám alatti házban biztosítottak egyszobás komfortos lakást, ami az igényeinek akkor meg is felelt. A néni közben meggondolta magát, így az egyszobás helyett kétszobásat követelt. Bíróságra került az ügy, a néni elveszítette a pert I. és II. fokon is. A nyugdíjas néni azonban több mindent követelt: saját tulajdonú lakást, amely belvárosi és földszinten legyen. Arra való tekintettel, hogy mozgáskorlátozott, megígérték neki, hogy ha a közeljövőben ilyen lakást adnak le, mi ezt biztosítjuk csere útján. O erre azt válaszolta, hogy három lakás közül akar választani és addig el nem megy, amíg ezeket meg nem tekintheti.

– Milyen a tanácsi bérlakás-helyzet városunkban?

– Közel sem rózsás – mondja dr. Lukácsa Erzsébet, majd így folytatja: Jelenleg 5 ezer körül mozog a tanácsi bérlakások száma. Utoljára 1987-ben épültek, a Városkapu köruton adtuk át két, hatvanégy lakásos épületet. A VII. ötéves tervidőszak végéig még 34 tanácsi bérlakás épül a Péterfay utcában.

– A szociológusok megállapították, hogy mi, magyarok, nehezen mozdulunk eredeti lakásunkból, szakszerű műszóval élve, nem jellemző ránk a mobilitás. Milyen intézkedések serkentik jelenleg a lakáscsere-t?

– Ha a bérlő anyagi helyzete időközben lehetővé teszi, hogy nagyobb szobaszámú OTP lakást vásároljon, vagy családi házat építsen, a hozzánk leadott tanácsi bérlakásért a használatba vételi díj hatszorosát fizetjük ki. Tavaly 102 lakást adtak le összesen, idén ez a szám 60-70 körül mozog. Vagyis a hatszoros térítési díj sem ösztönöz. Jogszabály lehetővé teszi, ha a bérlő nagyobb lakásért a későbbiek során kisebbet igényel, a korábbinál lényegesen előnyösebb helyzetbe kerül, a használatba vételi díj hatszorosát kapja és egyszerűsített fizeti – mondja befejezésül Osváth Sándorné.

Dónay Nóra

Futószalagon

Megkezdődött az 1989. évi városi nyílt sakk egyéni bajnokság, amelyet Nádasi Tamás, a városi sakk-szövetség elnöke nyitott meg.

A svájci rendszerű, 9 fordulós és mintegy 10 ezer forint összdíjazású bajnokságon 26 fő rajtolt, akik az I-II. fordulóban a következő eredményeket érték el:

I. forduló: Marosvölgyi (Tungsram) – Bellán (Tungsram) 0:1, Domsa Valéria (Tungsram) – Vlasics (MÁV NTE) 0:1, Földesi (Tungsram) – Hegedüs F. (Tungsram) döntetlen, Szomjas (Tungsram) – Németh (Landler) 1:0, Borsfai (egyesületen kívüli) – Molnár (MÁV NTE) 1:0, Hegedüs Zs. (ek) – Varga (ek) 0:1, Óry (MÁV NTE) – Palsovics (MÁV NTE) 1:0, Takács (Tungsram) – Balogh (Tungsram) döntetlen.

II. forduló: Vellák (Tungsram) – Kerckmarics (Tungsram) döntetlen, Kassai (Tungsram) – Takács 1:0, Papp (Tungsram) – Simon (Tungsram) döntetlen, Balogh – Földesi 1:0, Hegedüs F. – Óry 1:0, Sipos (MÁV NTE) – Lenkey (Tungsram) 0:1.

A Magyar Ifjúság Centrum Kupa országos versenyének megyei előselejtezőit városunk bonyolította le. A Mindenki Sportpályáján és az Olajbányász pályán serdülő, ifjúsági és felnőtt korcsoportban mérköztek egymással a kispályás foci kedvelői. A serdülők között Letenye volt a legjobb, míg az ifjúságiaknál kanizsai siker született, a Cserháti Szakközépiskola jutott tovább. A felnőttek mezőnyében a kanizsai TIP-TOP-Bútor csapata veretlenül lett első, így a másik két korosztály győztesével együtt továbbjutóként indulhat a megyei döntőn.

Vilnusi füttyös

A labdarúgó UEFA Kupa II. fordulóján magyar bírót három dirigálta a Zalgiris Vilnius – Crvena Zvezda találkozó. A visszavágót a litván fővárosban rendezték meg, ahova a jugoszláv „plávik” 4:1-es győzelemmel érkeztek.

A három „fekete ruhás” egyike volt a nagykanizsai, 44 éves Kovács I. László, a

színhelyén már előző nap megjelentünk, ahova a Budapest – Moszkva, majd a

A lengető Barac

„Barac”, a hazai élvonalbeli bírók egyik legmarkánsabb képviselője. A korábbi FIFA-Sipmester ezúttal Hartmannak „lengetett”.

– Az UEFA vezérkarától kaptuk a küldést, s ez név szerinti volt. A találkozó

Moszkva – Vilnius repülőjáratával utaztunk.

– Milyen körülmények között került sor a találkozóra?

– Szakadt az eső egész nap, de a találkozó kezdetére megállt. Így aztán telt ház, mintegy 45 ezer néző fogad-

Az Olajbányász-Volán mérkőzésen Skublics a közlekedési védők gyűrűjében.

(Soproni Tibor felvétele)

Visszapillantó

Üvegyár – Z. Tungsram SE 6:2(2432:2319)

Legjobb kanizsai dobók: Németh S. 451, Tóth J. 412, Zömbök 400, Kránicz 396

Az NB II. Nyugati csoportjában szereplő újonc teke kanizsai együttes biztosan nyerte a zalai rangadót, amelynek tapasztalatait így összegezte Tóth Ferenc csapatvezető:

– Az NB II.-ben való eddigi helyállásunk egy kissé elmarad a várakozástól. Így aztán szorongva készültünk az egerszegi fiúk elleni derbiére, akik az előkelő 5. he-

lyen tanyáznak. Az első három pár után még az egerszegiek vezettek, azt követően viszont ugrásszerűen feljavult a fiúk teljesítménye, akik a hallatlanul lelkes és sportszerű közönség támogatásával ledolgozták hátrányukat. A végén pedig a rutinos versenyzőink tettek fel az „I”-re a pontot, sorozatban döntögették a bábukat. Ezúttal minden bejött a csapatnak, amely bravúros és fölényes győzelmet aratott.

(Bh)

ta a pályára lépő csapatokat. A kissé mély talaj ugyan zavarta a játékot, de így is kitűnő 90 percet produkált a két csapat.

– Hogyan viselkedtek a játékosok és a közönség?

– A két csapat játékosai úriemberek voltak. Keményen küzdöttek, óriási hajtást produkáltak és fegyelmezetten vették tudomásul az egyébként jól bírásokodó Hartmann ítéleteit. Nem színeszkedtek, nem fetrengtek. A közönség úzte-hajtotta a hazaiakat, végig sportszerűek voltak, semmi rendbontás nem történt. Az 1:0-ás vendégsikerrel végetért mérkőzés végén nagy tapssal „értékeltek”, s erre valójában mindenki rászolgált. Egyébként az ezerfejű Cézár nem mozdult, igaz ebben az is közrejátszhatott, hogy a találkozót követően Lada Samarat sorsoltak.

– Volt „munka” a pálya szélén?

– Nagy volt az iram, lükettő a játék s így aztán állandó munkában voltam. Az első 45 percben a litván csatársornál gyakran kellett jeleznem, mert a jugók remekül alkalmazták a les taktikát. „Éreztem” a játékot, Hartmannak egyszer sem kellett felülbírálni. A II. félidőben már könnyebb feladatom volt, mivel a vendégek taktikusan játszottak, nem rohangáltak. Így aztán én is élveztem a kitűnő Stojkovic és Prosinecski játékát. A 35. külföldi szereplésem volt.

– Megítélése szerint külföldön vagy itthon könnyebb bírászkodni?

– Természetesen ott, ahol színvonalas a bajnokság s így a játékosok a játékra koncentrálnak. Ez pedig sajnos nem a hazai élvonalra jellemző. Idehaza „szerved” a labda, s bizony nekünk is sokkal nehezebb a dolgunk, de reménykedünk a javulásban.

Balogh Antal

Előzetesek

Vívás

Megalakulásának 30. évfordulóját ünneplő MÁV NTE vívó szakosztálya, a jubileumi rendezvénysorozat keretében holnap és vasárnap rendezi meg a II. osztályú csapatbajnokság döntőjét.

– Mindkét fegyvernemben indítunk csapatot de az erőviszonyokat ismerve, vérmes reményeink nem lehetnek. A fiatal kardcsapatról jó helyezést, míg a párbajtőrözőktől tisztes helytállást várak – vélekedett Kiss György, a vasutas-vívók szakvezetője.

A kétnapos bajnokságot a Rózsa úti vívó-csarnokban rendezik. Holnap a párbajtőrözők, míg vasárnap a kardozók lépnek pástra.

Teremfoci

A szabadtéri kispályás bajnokságban szereplő 50 csapat közül 36 nevezett a 19-én induló városi teremlabdarúgó bajnokságra. A szervezők a nevezett csapatokat három 12 fős csoportba sorolták, akik egyfordulós bajnokságban játszanak egymás ellen. A csoporton belüli mérkőzések lejátszása után a helyosztókkal további játéklehetőséget kapnak a csapatok. Összesen 254 mérkőzés szükséges ahhoz, hogy kialakuljon a végső sorrend. A bajnokság színhelye: a MÁV NTE munkacsarnoka. Játéknapok: november 19, 25. december 10, 1990. január 6, 7, 13, 14, 21. február 4, 11, 25. március 4.

Kiss Ernő, a városi labdarúgó szövetség titkára a szervezés tapasztalatait így összegezte:

– Hagyomány, hogy a szabadtéri bajnokságot követően minden évben lehetőséget kínálunk a teremben való játékra. Sajnos a nevezési díjat fel kellett emelnünk, de örömmel ez sem vette kedvét a csapatoknak, így a tavalyi indulók száma nem csökkent. Változtattunk a csoportbeosztás rendszerén is, a csapatok kérésére az erőviszonyokat csak részben vettük figyelembe. A vasárnap induló bajnokság tulajdonképpen egész télen át lehetőséget ad a rendszeres testmozgásra.

Jó tanulók – jó sportolók

Évek óta lehetőség van arra, hogy elismerjék azok munkáját, akik a tanulásban és a sportolásban egyaránt élen járnak. Így

volt ez a napokban is, amikor a megyei tanácson az iskolák által eljuttatott javaslatok alapján kihirdették az 1988/89-es tanévben kimagasló teljesítményt nyújtó jó tanulók – jó sportolók névsorát. A díjazottak között négy kanizsai fiatal is találunk, akik közül Gajcsi Réka (Hevesi Iskola) az általános iskolások között az első, Baj Anikó (Mező Gimnázium) a gimnáziumi tanulóknál a második, Jassó Anikó (Mező Gimnázium) az első és Bogyai András (Landler Gimnázium) a harmadik helyen lett díjazva.

A kanizsai tornasport egyik legtehetségesebb tagja Gajcsi Réka, a Hevesi Általános Iskola 5. osztályos tanulója.

– Öt éves korom óta tornászom és idén januárban már a válogatott keret munkájában is részt vettem. Ötször szerepeltem az ifjúsági válogatottban, míg ez évben a sportakrobatika felnőtt magyar bajnokságon második lettem – mutatkozik be a sportakrobatika kanizsai kiválósága.

– A hazai szereplés mellett számos külföldi meghívásod is volt.

– Igen, az idén Lengyelországban, Szovjetunióban, Bulgáriában és Ausztráliában is versenyeztem.

– A sportolásban elért nagyszerű eredményeid mellett a tanulásban is jeleskedsz.

– Mindössze egy tantárgybol volt négyesem, a többi mind ötös. Egyébként a kedvenc tan-

Kanizsai reménységek

tárgyam a matematika és természetesen a testnevelés.

– Mennyi időt töltesz a tornateremben?

– Heti nyolc edzésem van, három reggel, négy délután, egy pedig vasárnap délelőtt. Nagyon sokat kell dolgozni ahhoz, hogy a gyakorlataink olyan pontszámot kapjanak, amellyel eredményt lehet elérni.

– A tornán kívül mivel szerezsz még foglalkozni?

– Szenvedélyes bélyegyűjtő vagyok és van még egy hobbym. Amikor külföldön vagyunk, más ország jellegzetes babáit és kabaláit hozom haza magammal. Ezenkívül minden olyan dolog érdekel, ami a hozám hasonló korúakat.

Baj Anikó, a negyedik osztályos „mezős”, jelenleg a Bútorgyár asztalitenisz szakosztályának tagja, aki több NB I-es mérkőzésen szerepelt már.

– A tanulásban elég jó eredményt értem el, a tavalyi átlagom 4,8 volt. Ez amellet, hogy sportolok elfogadható eredmény, ami pedig a sportágot illeti, ifjúsági korosztályban második alkalommal is megszereztem az aranyjelvényt.

– Ilyen magas szinten hogy tudod összeegyeztetni a sportot a tanulással?

– Elég nehezen. A sportolás és a tanuláson kívül nem sok mindenre jut időm, bár nagyon szeretek én is moziba, színházba járni és olvasni.

– Az azonos korú fiataloktól nem „maradsz” le valamiről?

– Dehogyanisnem. Sokszor vagyok úgy, hogy amikor az osztálytársaim, barátaim moziba mennek vagy szórakozni, én is szívesen mennék velük, de helyette edzés szerepel a napi programomban. Edzés után pedig este tanulás következik. Persze nem panaszkodom, én akartam, hogy így legyen.

– Kedvenc tantárgyaid?

– Főként a reál tantárgyak, azok közül is a matek és a fizika.

– Jelenleg is tagja vagy a Bútorgyár szakosztályának, de nem játszol a csapatban. Mi ennek az oka?

– Szerettem volna a Z. Spartacus-hoz igazolni, de a Bútorgyár nem járult hozzá a kiadástomhoz. Most olyan helyzet alakult ki, hogy edzek, de versenyre nemigen járok.

– Milyen terveid vannak a jövőt illetően?

– Ami a tanulást illeti, Szegedre szeretnék menni egyetemre. Nagyon reménykedem, hogy sikerülni fog. Természetesen a játékot is folytatni szeretném. Szegeden van egy NB II-es csapat, remélem számíthatok a játékomra.

(Következő számunkban Jassó Anikóval és Bogyai Andrásal készült beszélgetésünket adjuk közre).

– kápolnás –

Előzetes Teremfoci

Szombaton hatodik alkalommal rendezik meg a KIOSZ Kupa nemzetközi tornát, amelyre a MÁV NTE munkacsarnokban kerül sor.

A többszakaszos rendszerű teremtornán 9 csapat szerepel, köztük 3 jugoszláv, 1 fővárosi és 5 zalai-nagykanizsai együttes. A küzdelmek reggel 8 órakor kezdődnek.

Kanizsa – várospolitikai hetilap, megjelenik minden pénteken. Felelős szerkesztő: Mihovics József és Takáts Sándor. Tervező szerkesztő: Ferencz Győző. Szerkesztőség: 8801 Pf.: 74. Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Telefon: 11-150. A szerkesztő bizottság tagjai: Horváth Tamás (elnök, a várospolitikai rovat gazdájá), Kápolnás Zoltán (sport), Pék Pál (művelődésszervező), Szakonyi Attila (fotó), Tiszai Szilárd (ifjúság) és Z. Tamás István (gazdaságpolitika). Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Jakab Vilmos. Computertechnika: SZÜV, Zalaegerszeg. Nyomtatás: Zalai Nyomda. ISSN: 0865-3879. Nytsz: B/PHF/266/Z/1989. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105, félévre 210, egy évre 420 forint. Előfizethető a postahivatalokban és a kézbesítőknél.

I. évfolyam 5. szám

1989. november 24.

Ára: 9,60 Ft.

Megjelenik
minden

pénteken

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

„Kifosztanak bennünket
a jugók”
2. oldal

Mint oldott
kéve
Gondolatok
az egységről
7. oldal

Tele a kosár
liszttel

Felfalja a boltokat,
uralja az utcát

9. oldal

Az
elátkozott

holló

5. oldal

Vívás,
kosárlabda,
foci

előzetes

15. oldal

Peterman Károly aktképei

6. oldal

Kifosztanak bennünket a jugók

Nem szeretek mostanában vásárolni. Attól meg egyenesen iktórom, ha arra gondolok, hogy mindez szombatra marad. Egyébként is unom a sorbanállást, idegesít a lökdösődés, de hogy kivétel nélkül mindenütt ezt tapasztaljam, az már fölöt-tébb bosszant.

Megszálltak bennünket a jugoszláv turisták. Visznek mindent, ami mozdítható. Hango-sak, erőszakosak, tapintatlanok. Még a benzinkútnál sincs nyugtom tőlük, kannaszámra hordják az üzemanyagot. Természetes mozdulattal fizetnek, nem értik, mi kifogásom lehet ellenük, hálás lehetek, amiért valutát hoznak az országnak. Erre pedig rá vagyunk szorul-va, úgy látszik, teljesen mind-egy, milyen áron jutunk hozzá.

Jó, jó, volt idő, amikor mi mentünk hozzájuk. Akkor mi vittük helyükbe a kávé, a saj-tot, a dióbelet. Mindezt azért, hogy legyen elég pénzünk cipő-re, sporteszközre, italra, aranyra. Akárhogyis nézünk, ezek nem alapvető szükségleti cikkek. Ettől biztos, hogy nem lettek szegényebbek a jugo-szlávok. Mert felőlem aztán vi-hetnék ők is a 4500 forintos csizmát, a 3200 forintos puló-vert, a 180 forintos női alsóne-műt, a 270 forintos harisnyát és a bevásárlás okozta izgal-mak után felhőrpíntethetnének 15 forintért egy teát. De nem tes-zik – lehet, hogy ezek még nekik is épp olyan drágák, mint nekünk – hanem az élelmi-szereket vásárolják fel. Ha megrohamoznak egy-egy bol-tot, pillanatok alatt lecsupasztják a polcokat. A munkaidő le-járta után a háziasszony már csak ezekkel nézhet farkas-szemet. A nagy semmit meg nem viheti haza vacsorára.

Persze, nem felejttem el azt sem, amikor mi szálltuk meg Ausztriát. Mennyi bosszúságot okoztunk az ottlakóknak. De ez leginkább a kulturálatlan visel-kedésünkből, mint a hirtelen rá-juk zúduló áruhiányból fakadt. Ezzel korántsem védem ma-gunkat, de ha már sorra kiáru-sítjuk az országot, legalább le-gyen meg a mindennapi bete-vőnk. Itthon és nem másutt.

Miután jól kidühöngtem ma-gam, közreadom azt, amit üz-letvezetőktől hallottam.

Szabó Lászlóné, a Dél-Zalai Áruház élelmiszer osztályának vezető helyettese:

– Közel három hónapja tart a jugoszláv invázió. Azelőtt át-lagosan 600 ezer forint körül mozgott a napi bevétel, most már 1 milliónál tartunk. Külön-ösen a tejtermékeket, így a saj-tot, a margarint, valamint húst, fűszer-, vegyiárut, olajat, mé-zet, kávé, kávé, kávé vásárolnak. A cuk-rot, lisztet zsákszámba hordják. Ha kirakunk ezer üveg étolajat, egy órán belül elviszik. Szom-

Nagyobb a forgalom a boltokban, mint tavaly karácsonykor

batonként 15 mázsa sajtot tá-rolunk a hűtőpultokban, ez a mennyiség a reggel 6 órai nyit-ás után 10 órára elfogy. A pénztárban többen hagynak itt 5-6 ezer forintot. Az is előfor-dult már nemegyszer, hogy el-felejtettek fizetni. Ha figyelme-ztetjük őket, hogy ne a táská-ba, hanem a kosárba tegyék az árut, úgy csinálnak, mintha nem értenék, amit mondunk. A szombati rohamokat már egyre kevésbé bírják az eladók és a magyar vásárlók. Reggel 8 óra-kor már elfogy a kosár, így be-zárjuk az ajtót. Jelen pillanat-ban nincs étolaj, cukor, sajt, a hentesáruból is alig akad vá-laszték. A mostani napi forgal-

munk megegyezik a kará-csonyival.

Kozári Géza, a Húsáruház vezetője:

– Nálunk körülbelül egy hó-napja tart a jugoszláv invázió. Vevőink hatvan százaléka jugo-szláv turista. Az átlagos havi forgalmunk 6 millió forint, jelen-leg már 10 milliónál tartunk. Csak összehasonlításképp: tavaly karácsony előtt, tehát decem-berben 7 millió forintnak meg-felelően árultunk. A peccsenye-sütő részlegen eddig 6 ezer for-int volt a napi bevétel, most eléri a 11 ezret is. Tőlünk a füstölt húst, a sajtot, a disznó-húst viszik a jugoszlávok és ha mindez elfogy, azt vásárolják,

ami marad. A tumultust úgy próbáljuk kivédeni, hogy az üz-letben átlagosan ötven ember vásárolhat egyszerre. Egy el-adó áll az ajtóban, aki kifeje-zetten erre ügyel. Szombaton-ként végelethetetlen sorok kí-gyóznak az üzlet előtt, a ma-gyar vevőket előrehívjuk és igyekszünk őket minél előbb ki-szolgálni. Az eladók rengeteget túlóráznak, a délelőtti műszak 13 óra helyett 16 órákor hagy-ja abba a munkát. A szabad-szombatot már nem ismerik a dolgozók, múlt héten is ötven ajánlották fel, hogy feláldozzák szabadnapjukat.

Egykori tanárom a Münnich Társaság titkára

Érdekes az a pillanat, amikor a volt tanítvány találkozik a ta-nárával. Kölcsönösen érdeklőd-nek egymás felől és, kiderül, hogy a volt tanár már más sze-repkörben tevékenykedik és a találkozás óta nagyobb átalaku-láson megy át, mint maga a ta-nítvány. Dr. Halász György, az Államigazgatási Főiskola volt adjunktusa A tanácsok szerve-zete és működése című tárgyat oktatta nekem. Elmondhatatlanul meglepődtem azon, hogy jelenleg aktívan politizál. Tulaj-donképpen nem magán a poli-tizálás tényén lepődtem meg – hiszen ma majdnem mindenki közvetett vagy közvetlen módon ezt teszi –, hanem azon, hogy a Münnich Ferenc Társaság ügyvezető titkára lett. Első kér-désemben természetesen erről érdeklődtem.

– *Hogyan került kapcsolatba a társasággal?*

– Értékeltem önmagamban a múlt év őszén-telén lezajló poli-tikai folyamatokat. A végső in-díttatást az a bizonyos Pozsgay-beszéd adta, amelyben a politikus értékelte az 56-os ese-ményeket, eltérően az MSZMP akkori állásfoglalásától. Az or-szágból igen kiélezett politikai küzdőlelem zajlott, ezzel kapcsolatban nekem is megvolt a sa-ját véleményem. Kerestem azo-kat, akik hozzám hasonlóan gondolkoznak, ez pedig a Mün-nich Ferenc Társaság volt.

– *Mikor jött létre és melyek a célkitűzései a társaságnak?*

– Múlt év novemberében hív-ták életre a társaságot. Azzal a céllal, hogy a szocializmus mellett álló politikai erőket tö-mörítse, összefogja. A szerve-

zet baloldali erőket tömörít, tag-jai pártállástól függetlenek.

– *Önkről az a hír járja, hogy erősen szélső baloldali beállítottságúak.*

– Tartalmilag az információ nem helytálló. Az más kérdés, hogy nem vagyunk a sajtó ked-

megy végbe, az átlag életkor 50 év. Társaságunk inkább azokat az idősebb korosztályo-kat tömöríti, akik a 45-56 utá-ni időszakot átérték. Termé-szetesen szeretnénk fiatalodni. Zala megyei szervezetségünk országos szinten a legrosz-zabb.

Együttműködnek az MSZMP-vel

vencei, legtöbbször szélsőséges-en állítanak be bennünket. Ra-dikális baloldali szervezet a mi-énk, de tárgyalni akaró, válto-zást igénylő, legfeljebb a válto-zás irányát vitató szervezet. Nem vitatom, sok erő akarja a változás tényét, de a megőrzést már kevesen. Én is részt vet-tem a politikai egyeztető tárgya-lásokon, az alkotmány témakö-rében. Társaságunk kötelező-nek tartja az új alkotmány sza-bályait, de nem titkolom, hogy igen erősen ellenállunk bizo-nyos részletszabályok kialakulá-sában.

– *Mégpedig?*

– Így például nem értettünk egyet a szocialista jelleg elve-tésében, a népköztársaság és a társadalmi tulajdoni formák meghatározó jellegének elveté-sében. Ahogy az eredmény mu-tatja, túlnyomó többségben nem a mi elképzelésünk érvényesült.

– *Hány tagot tömörít jelenleg a társaság?*

– Tízezer fő körül becsülöm a tagság létszámát. A tagok so-rában egy lassú átrétegződés

– *Mi a véleménye az MSZMP újjászervezéséről?*

– Szükségesnek tartom ezt a folyamatot. Az MSZMP mai ve-zetői is többször elismerték, hogy egy erős baloldali pártnak létezni kell. Célunk az, hogy az újjáalakuló MSZMP-vel szoros szövetségben működjünk, ami nem zárja ki azt, hogy adott esetben más politikai szervező-désekkel is: így például az MSZP-vel ne lépjen szövetség-be.

– *Mi a véleménye a többpárt-rendszerrel?*

– Miért mondjak erre a kér-désre mást, mint azt, amit az alkotmányjogi füzetekben erről írtam. Én mindaddig, amíg le-hetett, ennek szükségszerűségét megkérdőjeleztem és vita-tam, most, mivel a jogrendünk része, elfogadom és az új struktúrájának megfelelően poli-tizálok.

– *Ha nem titok, miként fog szavazni november 26-án?*

– Négy nemmel.

Dónay Nóra frásai

Nem biztos a szükségessége

Szommer Béla a szepetneki tsz elnöke, a megyei agrárreformkörök ideiglenes választmányának elnöke, több fórumon és több esetben kifejtette a szervezet és a saját álláspontját a magyar mezőgazdaság helyzetéről, a lehetséges és szükséges változtatásokról. Most arra kértük, hogy az agrárreformkör az ország egész mezőgazdaságra vonatkozó elveit és elképzeléseit a városkörnyékre vonatkoztatva mondja el.

- Azzal kezdeném, hogy a megyét és a városkörnyékét nem lehet kiszakítani az ország egészéből, elszigetelten vizs-

ban, mint például a zöldségtermelés, a kisgazdaság lesz előnyben, ez a jövő útja. Néhány jól gépesíthető, nagy tömegben előállítható és eladható termék szempontjából a nagyüzem a rentábilis. A mindenároni földosztás követelése elsősorban agglomerációs körzetekben tapasztalható, ahol a földnek nem mint mezőgazdasági területnek van értéke, hanem a telekkialakítás és eladás szempontjából értékes. Ha majd a Nyírségben vagy Zalában is követelik vissza a földeket, akkor érdemes lesz elgondolkodni ezen. De maradjunk a szepetneki példánál. A terme-

sodtak, de a gazdálkodás egészéhez kevésbé. A farmgazdaságokban gazdálkodni kell, s ennek csak része a termelés. Mondhatom tovább. A gazdaság elindításához és folyamatos működtetéséhez tőkére van szükség. Ez ma nem áll azok rendelkezésére, akik fő és egyetlen munkaterületként a mezőgazdasággal kívánnának foglalkozni. Lehet bankkölcsönt adni és felvenni, ez igaz.

Döntsön a földtulajdonos

Ez viszont röghözkötést, gazdasági kényszert okoz. A gazdálkodó, de talán még a gyermekei is azért művelik a földet, hogy a kölcsönt és annak kamatait vissza tudják fizetni.

Tsz-föld felosztás?

Beszélgetés Szommer Bélával a szepetneki tsz elnökével

gálni, hiszen ugyanazok a hatások érik a mezőgazdaságot Zalában is, mint Somogyban vagy Békésben - mondta a tsz elnök. - Az egész országra, s így a városkörnyékre is vonatkozik, hogy rehabilitálni kell a leértékelődött paraszti munkát. Nehéz megbarátkozni azzal, hogy egy jól dolgozó traktoros bére kevesebb mint mondjuk a DKG portásáé, de általában a hasonló képesítésű dolgozó a mezőgazdaságban hozzávetőleg 1000 forinttal keres kevesebbet, mint az iparban. Ugyanígy nem tudjuk elfogadni, hogy a szepetneki vagy eszteregnyei vásárló, aki másik oldalról előállítja az élelmiszereket 10 óra előtt nem jut friss kenyérhez, vagy az iparcikkek nagy részéért Kanizsára kell utaznia.

- A környéken elég kevés az egyénileg gazdálkodó földműves. Napjainkban egyre többet hallani a termelőszövetkezetek művelésében lévő földek felosztásáról. Véleménye szerint, mi történne például akkor, ha a szepetneki tsz földjeit felosztanák?

Döntsön a verseny

- Az a véleményem, s ezzel nem állok egyedül, hogy egyáltalán nem biztos a termelőszövetkezetek felosztásának szükségessége. Az egyenlő feltételek megteremtése után a szövetkezetek és az egyéni gazdaságok közötti verseny majd eldönti az életképességet. Valószínű, hogy egyes ágazatok-

lőszövetkezet mintegy kétezer hektár szántóföldön gazdálkodik, és több mint 200 család tagja a szövetkezetnek.

Legalább 50 hektár

Úgy gondolom, hogy életképes farmgazdaság kialakításához, ahol a munkából már meg is lehet élni, legalább 50 hektárnyi terület kell. Így tehát felosztás esetén mintegy 40 család juthatna megfelelő nagyságú földterülethez. Mi lesz akkor a többivel? De van más aggályom is. Mi és majdnem minden szövetkezet szakmunkásokkal dolgozik, akik a gazdaság egy-egy ágazatához kiválóan értenek, erre szako-

Félreértés ne essék, nekem is az a véleményem, hogy a földtulajdonjogát rendezni kell, de ennek nem az egyetlen lehetséges módja az új földosztás. Egy másik lehetőség az igazi földjáradék fizetése, bár ez is problémákat vet fel. Jelenleg a földjáradék nincs beépítve a termékek árába. Ha beépítik, akkor ez jelentős áremelkedéshez vezet, amely tovább fokozza az amúgy is meglévő belső feszültséget. Egy biztos, a föld sorsáról a földtulajdonosnak kell döntenie, egyik lehetőséget sem szabad az emberekre felülről ráerőltetni.

Z.T.I.

Olvassa a Kanizsát!

Egész

Kanizsa az otthonában!

A Magyar Posta, a Zala Megyei Lap-és Könyvkiadó Vállalat valamint a Kanizsa szerkesztősége a növekvő érdeklődésre való tekintettel lehetővé teszi a Kanizsa újság előfizetését.

Aki szeretné, hogy minden pénteken otthonába vigyék a lapot, az a postahivatalban, vagy a kézbesítőnél jelezze előfizetési szándékát.

A lap előfizetési díja 1 hónapra 35 forint, negyedévre 105 forint, fél évre 210 forint, 1 évre 420 forint.

Szeretnénk Önt is a Kanizsa előfizetőinek táborában üdvözölni.

Együttal arról is tájékoztatjuk kedves Olvasóinkat, hogy a Kanizsa szerkesztősége és kiadója bővíti hirdetési szolgáltatásait, lehetővé teszi lakossági apróhirdetések megjelenését is, amint ebben a számunkban már meg is győződhetnek róla kedves Olvasóink.

Virágom, virágom...

Ahogy nyomon követtem az alakuló, újjáalakuló, és átalakuló pártok, szervezetek kongresszusait, örömmel tapasztaltam, hogy az új szimbólumok között megjelentek, vagy mint régi jelképek visszatértek a virágok. Az MSZP a vörös szegfűt, az MSZDP a vörös rózsát és a kalapácsos munkás egybefonódó rajzát választotta. Kimondottan örülök ennek a virág-divatnak, hiszen a virág, mint a természet egyik legszebb ékessége közel áll az emberhez, érzelmeket ébreszt, s talán még arra is ösztönöz, hogy viselője visszafogja indulatait.

Ettől a gondolattól meglódukt a képzeletem, s bár erre egyetlen párt vagy szervezet se kért fel, szívesen adok néhány ötletet virág-jelképekhez, ezzel is segítve a pártok és csoportok közötti békés virág-párbeszéd kibontakozását. A Magyar Néppártnak feltétlenül az árvácskát ajánlanám, legalábbis addig, amíg az ország állapotában jelentős javulás be nem következik. A kisgazdáknak mindenképpen

pompázó búzavirág, s ennek az a nagy előnye is megvan, hogy ha ezt összegyűjtik a gomblyukukba, máris kevesebb marad belőle a búzatáblákon. A Fidesznek a nefelejcs állna legjobban, no nem a kis virág szerény külseje miatt, hanem mert ők azok, akik leginkább nem akarnak semmit sem felejtetni. Az SZDSZ helyében én a kardvirágot választanám (no nem feltétlenül a vöröset), mert ha le is fegyverezték a munkásországot, nem árt azért résen lenni. Némi töprengés után az MDF részére a nagyon kedves és sokszínű hajnalok tudnám elképzelni, már csak azért is, mert ők ébredtek legkorábban öntudatra, no meg az sem baj, ha időnként egy kicsit összecsucodnak. A DEMISZ jelképe lehetne egy szép nagy lótuuszvirág, közepében „kisz” - lakással, s ez folytonosan emlékeztetné a körülöttek élőket arra, hogy legégetőbb gondjukat eddig kik és mennyire segítették megoldani.

- Lőrincz -

Az 1903–1949 között használt városcímer, melynek visszaállítását folyamatban van.

A múlt század végén Nagykanizsa még ezt a sasmotívumos, önjogúlag felveit címert használja, melyet az utódok a szokás-jog alapján vésettek újra. A Thury György Múzeumban található városcímeres pecsétek is döntően XIX. századiak, az egyik még 1881-es dátummal is el van látva, ami biztos támpontunk lehet a várostörténet egyes korszakaiban használatos címerek meghatározásánál.

Századunk elején megváltozik Nagykanizsa címere. Éppen a már idézett beadvány kapcsán módosították – körültekintő szakmai vizsgálat után – a város címerét. Ezt a címert (ami egyébként e folyóirat címlapján is látható) a következőképpen írták le (1. ábra):

Ezüsttel és vörössel vágott barokkos, kerek talpú pajzs felső ezüst mezőjében jobbra fordított fején koronát viselő kiterjesztett szárnyú fekete sas, csőrében olajággal, bal karmában ezüst félholdat, jobb karmában ezüst pallost tart, míg a címerpajzs alsó, vörös mezőjében zöld alapon ezüst (vár) kapubástya. A várkapu jobb szárnya zárva, bal szárnya nyitva van. (A címerpajzsot mindig viselője oldaláról kellett nézni, tehát mintha karon lenne a pajzs.) A pajzs közepén arany koronás rostélyos sisak látható, a jobb oldali sisaktakaró kék, a baloldali vörös színű.

A nagykanizsai címer példát mutatott, hogyan kell az évszázados címertani hagyományok szerint címeret – a város történetében oly jelentős súllyal bíró várral – bővíteni, nem sértve ezzel olyan szabályokat, melyek a heraldika hőskorában alakultak ki, s amelyeket a hetvenes években olyan szívesen rúgtak fel egyes városcímer-tervezők.

Ezt a szakemberek által elfogadott városcímet bel-

ügyminiszteri határozat emelte törvényerőre, így ezt tekinthetjük a város – ha nem is első, és legrégebb – de mindenképpen első rendelettel megállapított és pontosan szabályozott címerének, amit Nagykanizsa 1949-ig használt, mikor belügyminiszteri rendelet tiltotta be használatát valamenyny város és megyecímerrel együtt – mondván, hogy a reakciós régi rendszerre emlékeztetnek, s nem méltók a szocializmust építő, modern városokhoz...

1949 után majdnem húsz évig szünetelt a városcímer használatát Magyaror-

rös-ezüst alapszíneket, mert a kék – a kis vonal a bástykapu alatt – egyáltalán nem domináns szín a pajzsban) de együtt szerepeltet ezüstöt és fehéret, valamint egy politikai irányzatra jellemző, de Nagykanizsára egyáltalán nem specifikus vörös csillagot, hiszen ez a városcímerek többségébe belekerült, tehát egyedileg egyikre sem jellemző. (2. ábra)

Nem véletlen, hogy a nyolcvanas évek végén városaink egymás után állítják vissza régi címereiket. Csak néhány példa: Szentendre, Baja, Debrecen,

néhány földesúr címerének motívuma fellelhető a városcímerben. Ennek legjobb példáját Keszthely, ahol a Festetics-család címerének egyik eleme (a darumadár) megtalálható a városcímerben. Ezt az eljárást – mely nem egyszer előfordul – a heraldika oltalomcímernek nevezi.

Nagykanizsán azonban szó sincs erről. A sisakon látható korona gyakran előfordul ilyen leveles oromdísszel, az ún. „ranacím nélküli nemesi koronás” ábrázolásnál. Előkelőségre utaló díszítőelem – semmi több. A grófi – általában nem leveles koronaként ábrázolt – nyílt koronán kilenc látható oromdísz van. Ha ilyen lenne a sisakon, az jelenthetne utalást a grófi családra, így azonban semmiképpen. Ugyanakkor a címerábrára kell, hogy meghatározó legyen és nem sisakdísz. Miután ezt elvetjük, kizárhatjuk a Batthyány-Strattman családra való utalást is.

Nagykanizsa tehát visszaköveteli régi, tradicionális címerét, színeit és zászlaját, jelentős állomásaként annak a városvédő, hagyományápoló folyamatnak, mely egyre jobban kiteljesedik abban a városban, mely a történelmi Zala vármegyében elsőnek nyerte el 1871-ben a rendezett tanácsú város – tehát a modern értelemben vett város – jogállását.

Dr. Halász Imre

Az 1970-től használt városcímer.

A városcímer története

(II.)

szágon. Az 1960-as évek kezdeményei után 1970-ben, majd 1974-ben minisztertanácsi határozat engedélyezte a városok számára, hogy a történelmi múltira és a mai jellegzetességeire egyaránt utaló helyi címert alkossanak ami azonban nem helyettesítheti az államcímet.

Nagykanizsa 1970-ben alkotta meg tanácsrendeletét a város címeréről és címerhasználati szabályzatáról. Az ekkor megalkotott címeréről a Magyar Városok címeri című könyvben a következőket olvashatjuk: „A város címerében a bástykapu arra emlékeztet, hogy a település évszázadokig a délnyugati országrész legjelentősebb erődítménye, végvára volt. A város gazdag munkásmozgalmát, szocialista jelenét és jövőjét szimbolizálja a vörös csillag. A címer megjeleníti a város történelmi hagyományú színeit, a kéket és a fehéret is.” Nem beszélve arról, hogy a város tradicionális színei – a pajzs alapszínei – a vörös és ezüst (fehér), a városcímer a heraldika (címertan) évszázados szabályait súlyosan megsérti, amikor egyszerre szerepelteti a vörös kapubástya nyitott kapuszárnyai mögötti fehér és a pajzstalp alsó részének ezüst mezőjét. A heraldika szabályai szerint egy címert két fémből (arany, ezüst) és négy mázból (vörös, kék, zöld, fekete) kell megkomponálni úgy, hogy féme nem, mázra máz nem kerülhet. Tény, hogy a címer átvesz elemeket a régi városcímerből (négyfokos vár- bástya nyitott kapuval; vö-

Pécs, Szentes, s megyénkben elsőnek Keszthely.

A Nagykanizsai városvédő Egyesület 1989. június 13-án tartott éves közgyűlésén kezdeményezte a régi városcímer visszaállítását. Övék tehát az érdem, hogy ez a folyamat – találkozva a pártok és a tanács elképzelésével – elindult, s városcímer és a zászló kérdése az október 5-i tanácsülésen is szóba került. A tanácsülés állást foglalt az 1903-as címer visszaállításával mellett, megbízva a tanács illetékes szerveit a megfelelő lépések megtételére. A tanácsülésen két kérdés vetődött fel. Az egyik, hogy miért nem a legrégebb címert szándékozik a város visszaállítani, hiszen a címer annál nemezebb, minél régebb. Nem vitatkozva ez utóbbi, egyébként helyes megállapítással, ismét felhívást kell arra, hogy a legrégebb címert, (a sasos) önjogúlag felvett címer, s miután a városnak korábbi datálású címeradomány leveléről nincs tudomásunk, az 1903-as, belügyminiszteri rendelettel megállapított kell az első hivatalos címernek tekinteni. (Több város is így jár el, melynek szintén nincs korábbi adománylevele.)

Másik kifogás a címerpajzs fölött látható aranykoronás rostélyos sisakkal kapcsolatos, mondván ez a Batthyány-Strattman családra, Kanizsa egykori földesurára utalna, kik nem segítettek elő a város fejlődését. Megint nem vitázva ez utóbbi megállapítás helyességével, a félelem valószínű onnan származik, hogy

Pártosodunk (?)

Tagtoborzás a kanizsai pártoknál (I.)

Ki gondolta volna, hogy Magyarország belpolitikai állóvize negyven évnél tetszalottság után – leszámítva 1956 sorsfordító napjait – közel harminc féle szellemiségű és érdektagságú politikai pártok, mozgalmak és szövetségek csoportjait veti a felszínre? Ugy hiszem senki. Még a szamizdatokat olvasók szűk köre sem remélte, hogy ilyen sokszínű „ellenzék” kerekedik ki egy maroknyi másképp gondolkodó szellemi műhelyből. Azt meg végképp nem sejtette senki, hogy a negyedik köztársaság első választásaihoz egy olyan baloldali áll fől, amely a változásokban teljesen felülről, kongresszusán lebontotta önmagát. Így azután nem csak az teszi érdekessé a volt baloldali szerveződését, hogy több évtizedes proletárdiktatúra után paradox módon az MSZP és az Új MSZMP a legfiatalabb párt ma Magyarországon, hanem az is, hogy a jövő évi általam támogatások megszervezése normatív úton történik. Azaz nem az ideológiát támogatják, hanem a regisztrált taglétszámot. Hol tartanak hát?

Magyar Szocialista Párt

A beszélgetőtársat, Szabó Józsefet az MSZP Nagykanizsai Ideiglenes Szervező Bizottságának elnökét még a volt pártzökház épületében találom. Főbb titulusa már társadalmi munkát takar, hiszen fölmondólevele útban van. Ami miatt még itt van, az az, hogy intézze az épület és felszereléseinek a Városi Tanácsnak való átadását. Kérdésem ebből is adódhatna, de inkább arra a találgatásra keresem a választ, vajon miért módosult az október 31-i dátum december 31-ére? Talán a szűk egy hónap alatt túl kevesen igazoltak át az MSZP-be?

– Valóban kevesebben léptek be eddig, mint amire számítottunk – hangzik a válasz. – De hangsúlyozni kívánom, hogy az a körülbelül kétszáz fő, aki átigazolt, a szerveződési időt tekintve megfelelő. Márcsak azért is, mert sokan vannak azok közül, akiket szívesen vártunk és most is szívesen látunk sorainkban. Annak is örülünk, hogy – igaz csak tízes nagyságrendben – beléptek olyanok is, akik eddig semmilyen pártnak nem voltak tagjai. A szerveződésben két kategória emelhető ki. Az egyik azoknak a volt körzeti alapszervezeteknek a nyugdíjesei, akik ezt a pártot választották. A másik egy fiatal értelmiségiekből álló csoport, akik már néhány figyelemre méltó kezdeményezést is elindítottak.

Közüdt, hogy Szabó József is azon százhat szavazó között volt, aki a párt munkahelyről való kivonulása mellett voksolt. Sőt a városban már a

kongresszust megelőzően is voltak próbálkozások a lakóterületre való kivonulásra. A parlamenti döntés után ezen a téren hogyan haladnak?

– Valóban akkor a leszavazott kisebbséghez tartoztam. Kísérleteink is voltak, de gyakorlatilag ez csak most jelentkezik új vonásként. Említhetem a Zrínyi u. 20. számot, ahol egy nyolc fős, egymást többé-kevésbé jól ismerő ember alakított alapszervezetet, de sorolhatnám az északi vagy a keleti városrészen alakuló alapszervezeteinket, hiszen ezek száma már tíz fölött van. De alakulhatnak még máshol is ezekhez hasonló lakóterületi alapszervezet-csírák.

– Mennyiben igaz az a feltételezés, hogy a volt alapszervezetek megkérdésekor döntő szerepe van annak, hogy a vezető belép vagy sem? Gondolok itt az OTP-re, ahol Polai József nemet mondott, így senki sem lépett be.

– Ezt sem igazolni, sem cá-

folni nem tudom. Tény azonban, hogy eddig az intézmények, vállalatok vezetőinek kilencvenöt százaléka nem kötelezte el magát. Nekem meggyőződésem, hogy nem is baj, ha egy részük nem ezt a pártot választja. Hiszen egyesek személye és személyisége már az MSZMP-s múltban is tisztította az embereket. A nagyobb gondot ott látom, ahol a dolgozók elismerését, bizalmát kivívó, a vezetést sikeresen ellátó igazgatók helyezkednek nem elutasító, de várakozó álláspontra. Mintegy nem észrevéve azt, hogy ezzel jelentős mértékben negatív hatást gyakorolnak azokra, akik elvi meggyőződésből vagy kialakuló szimpátiából már közelednének ehhez az új párhoz. Ezért a vezetői példamutatást – nem a régi nyájszellem értelmében használva – fontosnak tartom, mert az előbbiekre ellentédként tudom mondani a Vízműt, ahol a vezetők egy részének belépése pozí-

tívan hatott az egész kollektívára.

– A mai helyzetben még egy-két hétre előre is nehéz megmondani, hogy mi fog történni. Ez a párt akkorra fog fölállni, mikor a legnehezebb megmértetések kezdődnek. Gondolok itt a parlamenti és helyhatósági választásokra. Mivel lehetne elégedett a Magyar Szocialista Párt?

– Nekem meggyőződésem, hogy ebben a városban az MSZP lesz a legnagyobb létszámú párt. Azt is vallom, hogy a diktatórikus, sztálinista vonásokat levetkőzve sokkal több szimpatizánsra teszünk szert, mint tehetett volna az MSZMP. Mindezek ellenére a választások nem az új párt sikerét hozzák. Nem az MSZP alakít majd kormányt, nem az MSZP alakítja ki majd a helyi önkormányzatot, de nagyon remélem, hogy nem is az MSZP nélkül!

(Befejező rész a következő lapszámban)

Az elátkozott holló

„GYORS, PONTOS, MEGBÍZHATÓ.” Valamikor, a két világháború között állítólag mindhárom jelző elmondható volt a Magyar Postáról. Vajon ma van-e Magyarországon olyan ember, aki tiszta lelkiismerettel akár csak egyiket is használni merné e furcsa birodalom kapcsán? Vajon van-e ember Magyarországon, aki ne tudna legalább egy példát hozni személyes tapasztalatai alapján arra, hogy jelenleg milyen működési zavarokkal küzd ez az óriás hivatal?

Böf Györgynek, a kanizsai posta vezetőjének a Fogyasztók Városi Tanácsa legutóbbi ülésén elmondott tájékoztatójából is az derült ki, hogy már inkább az ott dolgozók lelkiismerete tartja össze e hosszú évekig „szent tehenet”, nem pedig a szervezettség, az átgondolt, racionális irányítás.

Persze itt is volt az elmúlt időszakban átszervezés, ésszerűsítés, de hogy milyen eredménnyel, azt döntse el az olvasó a következő példákban.

VALAMIKOR A NYOLCVANAS évek elejéig az volt a szokás, hogy az újságokat vonatkoztatva Budapestre Kanizsára. Aztán elkészült Balatonszentgyörgyön egy nagy küldemény gyűjtő-szétosztó központ. Azóta az a módi, hogy a vonatok csak Balatonszentgyörgyig szállítják a fővárosból a lapokat. Onnantól már gépkocsi hozza Kanizsára. Lehet, hogy ugyanez az autó elviszi balatontól azt a helyben keltezt

levelet is, melyet mondjuk Szeptemberre szeretne eljuttatni a feladó.

Talán sejtik már, hogy miért akarja a Posta hamarosan felemelni az újságok már ma is irreálisan magas terjesztési árát. Nem? Van még példám! Nagykanizsán jelenleg 13 újságos-pavilon üzemel. Egy-egy ilyen, 6-8 négyzetméteres pavilon új ára több mint 400 ezer forint. Ez jelenleg egy használt, negyedik emeleti, közepes méretű lakás árának a fele! Ezért a pénzért már tisztességes méretű hétfői faházat lehet vásárolni! Csoda, hogy a Postának ráfizetéses a lapterjesztés?

A tisztesség kedvéért egy dolgot hozzá kell tennem az előbbiekhöz. Minderről azok tehetnek a legkevésbé, akikkel mi nap mint nap találkozunk a hivatalban, az újságos bódékban, vagy amikor kézbesítik nekünk a levelet, csomagot. Nekik ez az „ésszerűség” legalább akkora teher, mint nekünk. Oké, kénytelenek végighaligatni szitkozódásunkat, amikor késve kapjuk meg kedvenc lapunkat vagy ötödszörre is mellékapcsol a telefon és mi a hibabejelentőt hívjuk.

TELEFON. Már „csak” négy évet kell kibírunk, és akkor talán nagyobb örömmünk lesz ebben a már most is nélkülözhetetlen masinában. A tervek szerint jövő év tavaszán elkészül az új zalaegerszegi központ, ezt követően kerül sor a kanizsaira. Végre múzeumba vihetik a 98 százalékos leterheltsé-

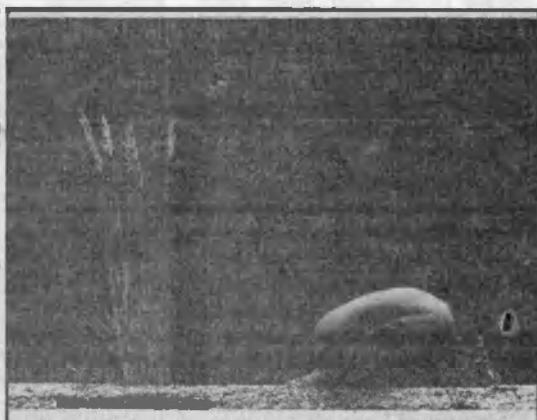
gű (80 százalék lenne az optimális) 1951-ben telepített, azóta ötször bővített központot. Ez, a telefonálóknak és a karbantartóknak is inkább bosszúságot okoz, mint örömet szerző berendezés jelenleg havonta több mint 5 millió forintot hoz a Postának. Hát még ha tisztességesen működne! Vanak a városban olyan hírek, hogy az új központ sem fog rendesen működni. Azért, mert nem lesz új. Elterjedt, hogy a Zalaegerszegi most lecserelésre váró berendezést fogják áttelepíteni Kanizsára. Böf György cáfolta a hírt, mondván, ez műszakilag is lehetetlen, ugyanis a mostani központot nem lehet csatlakoztatni az új egerszegihez. Tehát már csak ezért sem lehet, lehetne így rendezni a telefonhálózatot.

– MEG AZÉRT SEM, mert az elmúlt évtizedek „korrekt” megyei elosztási rendszere után ekkora békát már nem lehetne lenyeletni a kanizsaiakkal. Viszont úgy tűnik, az új központ költségeinek egy részét – ha csak időlegesen is – nekünk kell lenyelniünk. Ugyanis ha már elérhető közelségbe kerül a régóta várt megoldás, Kanizsán is lesz telefonkötvény. Akinek lesz erre pénze, előbb juthat telefonhoz, mint a többiek. Kérdés, hogy két év múlva hány családnak lesz ilyen célra befektethető néhány tízezer forintja.

Peterman Károly fotói

Cím nélkül ♦ Tanulmány ♦ Viharban ♦ Vonalak

A Nagykanizsai Bizományi Áruház ajánlata

Férfi pulóver, kardigán	255.- forinttól	800.- Ft-ig
Férfi nadrág	498.- forinttól	850.- Ft-ig
Férfi kabát, dzseki	1394.- forinttól	2400.- Ft-ig
Női blúz, pulóver	199.- forinttól	515.- Ft-ig
Női alj	265.- forinttól	625.- Ft-ig
Női steppelt kabát	1985.- forinttól	2134.- Ft-ig
Gyermek dzseki-overál	668.- forinttól	909.- Ft-ig
Gyermek nadrág	391.- forinttól	596.- Ft-ig

valamint női, férfi, gyermek cipők, csizmák nagy választékban,
amíg a készlet tart.

Várjuk kedves vásárlóinkat.

Nagykanizsa, Ady E. u. 1. sz.

A megtévedt fiatalokért

A dr. Mező Ferenc Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola tanulói 1989. november 15-én műsorral köszöntötek olyan embereket a Zala Megyei Gyermek- és Ifjúságvédő Intézetben, akik börtönből és javítóintézetből kikerült, bűncselekményt elkövetett vagy rossz családi háttérük miatt védő-óvó intézkedés alatt álló fiatalokkal foglalkoznak.

A társadalmi pártfogók jutalmazására hosszú évek óta Nagykanizsán kerül sor. Idén a megye több, mint száz társadalmi pártfogója közül a 18 legkiemelkedőbb – 16 személy és két kollektíva – kapott elismerést. Átadtak egy kiváló és két érdemes társadalmi munkás kitüntetést, valamint két oklevelet.

Szakony Gyula, az intézet igazgatója köszöntötte és méltatta az ünnepeket. Kiemelte munkájuk fontosságát és hasznosságát: azt, hogy segítik a megtévedt fiatalokat beilleszkedni a társadalomba, életüket figyelemmel kísérik, támogatják munkába állásukat. Problémáikkal megértően foglalkoznak, szoros kapcsolatot tartanak velük, s igyekeznek elérni, hogy a fiatalok megállják helyét az életben.

A jutalmazottak között hét kanizsai volt. *Érdemes társadalmi munkás* kitüntetésben részesült *Klement Lajosné*, az OTP városi fiókjának betétszátálya pedig oklevelet kapott.

Az ünnepség bensőséges kezek között zajlott le.

Horváth Ilona

Pontosítás

A Kanizsa c. lap 1989. november 3-i számában a Nép-művelők dilemmája c. írásban Fehér Imre, az Erkel Ferenc Olajipari Művelődési Ház igazgatója a következőket nyilatkozta:

„A KfV korábbi, 90 ezer forintos támogatását elvonta, s tudomásunk szerint ezt az összeget is a HSMK használja.”

Ez az állítás nem felel meg a valóságnak. Lehet, hogy a KfV a jelzett összeget elvonta az Erkel Művelődési Háztól, de a HSMK ezt nem kapta meg és így nem is használhatja.

A KfV évente 20-40.000 Ft-ot fizet intézményünknek teremhasználatért. Jó lenne, ha a cikk írója legközelebb a másik felet is megkérdezné, mert így írása hitelesebb lenne.

Papp Ferenc
igazgató

Színház

előtt
után

Jelenet a Scapin furfangjai című darabból.
(Fotó: Szakony Attila)

Mollére Scapin furfangjai című drámájához gyűlekeznek a Péterfy és az Andrejka Iskola tanulói, a Hevesi Sándor Színház beavató színházi sorozatának hűséges nézői. Ahogy körülfigognak, régi előadásokról kérdezem őket:

– Én a Hány Jánosra emlékszem vissza a legszívesebben – mondja a péterfy Varga Eszter. – Akkor megnyerő volt a szereplők kapcsolata a közönséggel.

– Nekem a Csongor és a Tünde tetszett – vág közbe Kónya Zsuzsa – Elsősorban Balga és Ilma játéka. Humorosak voltak és kedvesek. Hozzájárult a megértéshez az ismertető füzet is.

Örülök az elismerő szónak. Hozzáteszem még: a tantervi anyag életszerű feldolgozásához is sok segítséget nyújtanak az előadások. A bíráló megjegyzéseket sem hallgathatom el!

– A rendező ne szakítsa meg az előadást folytonos magyarázataival. A rövid bevezető elegendő támpontot nyújt a megértéshez.

– A látvány is fontos. Igényes, szép előadásokat rendezzenek.

– Érthetően kell beszélni. Ha ez nem valósul meg, az egésznek nincs értelme. Nos, a Scapin furfangjai előadása mindezt jól illusztrálta.

Az első felvonás utáni szünetben három miháldi tanulót arról faggatok, hogy

Merő Béla rendező előszava hozzájárult-e a mű megértéséhez.

– Igen. Játékos volt, képszerűen mutatta be a színjáték keletkezésének folyamatát és a szereplők kapcsolatát egymással.

– Bizonyára furcsa a megjegyzésem – vélekedik az előadás után az andrejka Artner Katalin –, de a zárókép tetszett a legjobban. Minden szereplő a rá jellemző pózban jelent meg. Ügyes rendezői fogás volt.

– Tetszetek a korhű jelmezek – mondja Varga Bernadett –, a hangulatos zene, és ötletesek voltak a díszletek. Bár a ház-lóra jelzésen vitakoznék a rendezővel.

– Argente úr túl harsánynak tűnt, Geronte papa néha túl halk volt, Jácint „sírása” viszont a fületem hasogatta. Minek ez? – tudakolja Sebestyén Nikolett.

– Én nagyon jól szórakoztam – summarizes Kalmár Katalin. – Nagyokat nevettem a kópé furfangjain. Kár, hogy a közönség sokat mocorgott, papírcsokkát zörgettek, beszélgettek. Valóban jól szórakoztunk – vélem magam is, ahogy a jókedvű gyerekhad után nézek. Bizony, jó volna, ha több hasonló előadáson tapasztalhatna az ifjú közönség. Aki kamaszkorban ismerkedhet a jó színházzal, megszereli egy életre.

Dobó László

Oldott kéve nemzetünk...

Egy kortynyi szabadság hatására máris lázban ég a nemzet. Félek, a mérlegelésre, józanságra intő szavak ilyenkor süket fülekre találnak. Mégis vállalom, hogy a mértéktartást, a „másik emberre” való figyelmet ajánljam kanizsai polgártársaim emlékeztetőbe. Tollam erőtlén, ezért hívom segítségül szűkebb pátriánk gyakran megtagadott, de számomra mindig bölcs fiát, Deák Ferencet.

Halgassuk őt! Tarányi Józsefnek írta 1861. január 9-én:

„... Vulkán fölött ábrándozunk, s mulatjuk magunkat rózsá-álmok viruló képeivel.”

„... a baj súlyosabb, semhogy én vagy más abból megmenthetné a hazát, és én magam is szívesen mennék azon ember után, ki erre némi valószínűséggel kecsegtető utat tudna mutatni.”

„... Sokan azt hiszik, megszűnt a tizenkét évi abszolutizmus, alkotmányosság lépett a helyébe, most már jól fog menni minden. De barátom, a tizenkét évi abszolutizmus megrontotta az állam organikus életének minden műszerét, elköltötte három vagy talán több következő generációnak jövedelmét, kiszarolta az életerőt, földhöz verte az ipart és kereskedést. Most már az alkotmányosság sem képes az utóférdalmakat elhárítani, az elveszett erőt visszateremteni. A súlyos betegség meg van törve, de az elerőtlenedett organizmus képes lesz-e minden kóroanyagot, mi még hátra maradt, leküzdeni?”

Kell-e magyarázat?

Ma kétségeink ellenére csak egyet tehetünk: Minden tisztességes szándékot és erőt egybefogva az oldott kévét össze kell kötnünk.

Harkány László

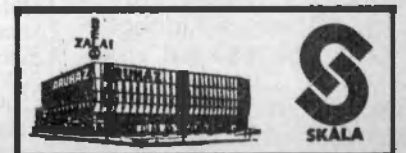
Karácsonyi előzetes
a Dél- Zalai Skála Áruház
kultúrcikk osztályán
Nagy választékban vásárolhatók
import és hazai játékok.

Figyelmükbe

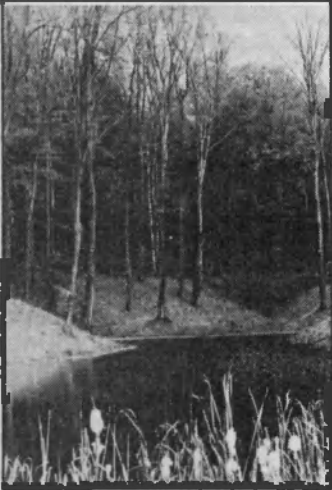
ajánljuk

a Barbie, Lego és Majorette
termékeket.

Várjuk kedves
vásárlóinkat!

Sóhajtva száll

Lomhán lebben, zizzen,
zörren,
sóhajtva száll a falevél,
éltető fájától fáradtan
földet ér.

Most még miénk e
látvány, e gyönyörű,
de ha bekopog a
december,
ködkabátba burkolózik, s
Föld hátán
megpihen.

(Kép és szöveg Bakonyi
Erzsébet)

Kulturális hírek

● A Helyőrségi Klub Vigadó-jában november 24-én Bessenyei Ferenc vendégeskedik.

✦ November 27, 28, 29-én a Hevesi Sándor Színház új bemutatóját láthatja a HSMK közönsége. Thomas-Aldobolyi-Szenes nagyszerű vígjátékát, a Charley néniét hozza Kanizsára a zalaegerszegi társulat.

▲ A HSMK-ban november 27-től december 30-ig tart nyitva Nagy István fadaragó művész kiállítása és karácsonyi vására.

■ A Béke Filmszínházban november 30 és december 3-a között vetítik Sylvia Kristel híres-hírhedt erotikus filmjét, az Emmanuelle-t.

Dezso Ferenc

versei

Nagyapám

Két tehén szekérbe fogva, Nézett messze, magasra, föl,
Vonta vágyait pokolba. Nem tudta azt, mi az öröm.

Káromkodással telt napok, Ekeszarvba kapaszkodva
Padlásra alig aratott. Befordult a végső sorba.

Tenyérébe bújt a múltja, Most is szánt a tarló-égen,
Kezdhethé előlről újra. Ott van minden csillagképen,

Csend

(Részletek)
I.
Csend a csendre licitál,
Mint eltűnt pillanat része,
Múltbázárt emlékek között
Felvillan valaki képe.
III.
Belezuhan a csendbe,
mint óriás kiáltás.
Aztán elhallgatott.
Körülölelte egy ország.
Hallani lehetett
a borsózó csendet,
süket fülekben a jajt.
Túrtük magunkba zárva.
S mint tapasztott szájon
csüngött az ének,
könyörgés,
ima.

Augusztus

Szeretem az augusztusi
csendet,
Mikor a kasza sarjú között
penget.
Szeretem a kékegű vitorlát,
Mikor rekettje bontja rám a
szirmát.
Szeretem a kékvillámú fecskét,
Rámcsicsergi a bársonyos
estét.
Holott a nyár már régen
itt hagyott,
Én a múltással egyidős vagyok.
S gyűlnek bennem fáradt
fecskerajok.
Velük majd én is útnak
indulok.

Filmlevél

A Stúdió Mozi jórészt idősebb közönsége döbbent együttérzéssel nézte Tölgyesi Ágnes „...evilágból...” című dokumentumfilmjét.

Emberi értékek, sajátos jellemek léptek ki a filmkockákból. Megszóltak a volt apácák, és most újra fogadalmat tettek. Beszéltek sorsukról, megaláztatásukról, amelyet belenyugvással túrtak.

A rendezőnek sikerült a mértéktartó közlés. Kortörténeti dokumentumot nyújt a néző számára az alkotó.

A biológus-genetikusnak készülő és végül rendezővé lett Tölgyesi Ágnes témaválasztása feltétlen dicséretes, hiszen az utolsó pillanatban jutott el a 70-80 éves apácákhoz. (Megjegyezzük, hogy nem a divat vezette, az előmunkálatok már 1986-ban megkezdődtek.)

A közeli képek, az imára kulcsolt kezek mély együttérzést váltottak ki a nézőből.

A film ritmusa, a filmkockák egymásutánisága tökéletes egységet alkot. A „szereplőválasztás” is dicséri a mű készítőjét. A még élő 3000 apácá-

ból a legtöbbet tudók szólaltak meg a vásznon. Vádlón szólnak hozzánk. Nem idealizálnak, nem szépítenek, még csak nem is gyaláznak.

dása, ugyanakkor határozott vonalvezetése a pozitívum. A fekete-fehér képanyag színkronban van a közlendőkkel.

A vallásos emberben – első-

Hit, szeretet, erkölcsi tartás

A rendező célja érezhetően nem a rehabilitálás, hanem a bemutatás. A fő motívumsort az értékek devalválódása adja, és ez a tragikus. Nemcsak a vallásos emberre hat az alkotás, minden értéket tisztelőre.

Fegyelmesség az életben, a segítő szándék és tett egyaránt pozitív értékek. Kiemeljük a szerénységet is, ahogy hajdani tevékenységükről szóltak a volt kedvesnővérek.

Az ankét résztvevőiben első-sorban az együttérzés nyert megerősítést. Az apácarendek további sorsa felől faggatták a rendezőt. Érezhető volt a katarziszis jutás.

A filmes szakember számára a beszélő képek, a téma tragikusságához mért cselekmény, a kiváló operatőri munka, a riporter-rendező háttérben mara-

sorban a vásznon elhangzottak – a múlt és a jelen felidézése kelt döbbenetet.

Az ateista nézőben a humánum, az elkötelezettség, a tiszta erkölcsi értékek váltanak ki csodálatot.

A fiataloknak – ha megnézik és elgondolkodnak Tölgyesi Ágnes munkáján – a közelmúlt történelmének egy része jelenik meg. Nekik is illik tudni az apácarendekről, működésükről.

Az „...evilágból...” című alkotás a magyar dokumentumfilmek között jelentős helyet fog elfoglalni. Erre nemes egyszerűsége, hitele, művészi megformálása a garancia.

H. Gy.

Az állam és az egyház javuló kapcsolatának eredményeként, újra szervezhető hitoktatás az iskolákban. Városunkban azonban továbbra is a templomok a hittanórák színhelyei.

– Sajnos, nagyon kevesen vagyunk. – tájékoztat Szabó Bakos Szilárd főesperes úr. – Hat lelkes van a városban. Az általános iskolák száma több, mint kétszer ennyi, és információim szerint kétszáznyolcvan körülire tehető a tanulócsoporthoz. Az Egyházmegyénkben sem kedvezőbb a helyzet. Négy százötven helyett kétszázötven lelkeszünk van, s ebben az évben nem szentelünk kispapot sem. Tehát jelen körülmények között nem tudjuk megoldani az iskolákba járást. A délelőtti folyamán az órarendjeikbe az iskolák nem is tudták volna beilleszteni a hittanórákat, pedig ekkor megoldhattuk volna a kijárást. A nap többi részében sok egyéb elfoglaltságunk van. Reggel korán misézünk, délután hivatali órák, öregek, betegek látogatása, temetés köti le az időnk nagy részét. Ezért jobb megoldásnak találtuk a régi formát, maradtunk a templomban. Felvetődött az a gondolat is, hogy hitoktatásokat alkalmazunk, ám anyagi okok miatt ezt a lehetőséget el kellett vetnünk.

– *Emelkedett-e a hitoktatásra járó gyerekek száma az utóbbi időben?*

– Nem olyan mértékben, ahogyan reméltük. A Jézus Szíve Plébánián hatszáz hittanosunk van. Elsőáldozásra az idén hatvan gyermeket készítettek fel. Kilencvenkét tíz-tizen négy éves tanítványom van, akik hetente egyszer jönnek hittanórára, ők két év alatt készülnék fel az elsőáldozásra. Kétszáz nyolc-tíz éves gyermek jár ugyancsak heti egy alkalommal hozzám a templomba. Örvedetes, hogy a gyermekeket sok szülő is elkíséri.

– *Nem nehéz ennyi gyereket foglalkozni?*

– Dicsérnem kell őket. Jól viselkednek, figyelnek és tanulnak. Pedig az alapoknál kell kezdenem, sokan keresztet vetni, imádkozni sem tudnak, amikor idejönnek. Sajnos a szülei – ha hívők is – nem nagyon gyakorolták, vagy gyakorolják a vallásukat, gyermekeiket sem úgy nevelték eddig.

– Az elsőáldozás után a hitbuzgóság sajnos gyengül, csökken a hittanórákat látogatók száma – mondja Lukács Géza káplán úr, aki a Kórház

Templomok csendjében

Kápolnában tart keddenként hitoktatást. – Jelenleg nyolcvan-kilencven negyedik-ötödik osztályos gyermekkel foglalkozom. Tavasz felé azonban biztosan többen leszünk, mert körülbelül kétszáz szeretőnek bér málkózni, és nekik is el kell végezni az előkészítő tanfolyamot. Bér málkózás után tovább foglalkozunk a fiatalokkal. Bibliamagyarázatot tartunk.

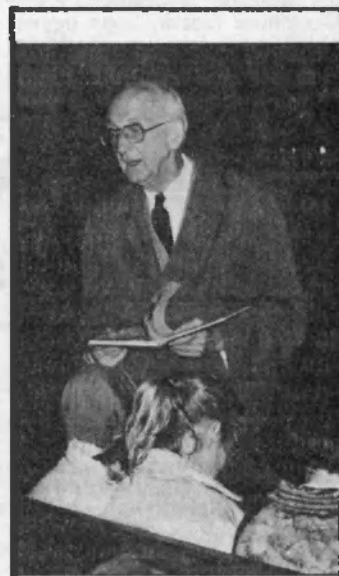
– A fiatal házasoknak is indítottak tanfolyamot. Azokat hívtuk és várjuk, – veszi át a szót ismét a főesperes úr –, akik még nem voltak elsőáldozók, és ezt most pótolni szeretnék, hogy utána templomban is megesküdhessenek. Az első foglalkozást már megtartottuk, körülbelül negyvenen jöttek el.

– *Nőtt-e az utóbbi időben az istentiszteletre járók száma?*

– Sajnos ugyanazt kell felelnem, mint a hitoktatással kapcsolatban. Nagyobb gyarapodásban bízunk. Sajnos az elmúlt negyven év alatt hit nélkül nőtt fel egy generáció. Őket

megnyerni nem napok, hetek kérdése. Hosszú misszió.

H. M.

Szabó Bakos Szilárd főesperes hittanórán. (Fotó: Szakony Attila)

Apróhirdetés

KÉTSZOBÁS 55 négyzetméteres parkettás, egyedi fűtéses, felújított lakás készpénzért eladó. Érdeklődni Nagykanizsa, Néphadsereg u. 9/a. 2. emelet 6.a. Radics

Ez itt

az Ön

hirdetésének

a helye.

A történelem sodrában (3. rész)

Szabadulás – vagy mégsem?

1953 tavaszán, amikor már anyám képét sem tudtam az emlékezetemben felelődni, hihetetlen dolog történt.

A szovjet öröktől hallottuk valamelyik álmatlan, hosszú éjszakán, hogy meghalt Sztálin. – Talán – suttogták –, a ti életetekben is változás következik.

Hittük is, nem is. Aztán május 20-án a német rabokat elszállították. Állítólag hazamehettek.

Ettől kezdve a napok csigalassúsággal teltek. Vártuk a csodát de egy teljes hónapig nem történt semmi.

Végre egy júliusi napon felsorakoztattak bennünket a láger udvarán. Az örök – ahogyan máskor is szoktak – dűrván kiabáltak velünk, és kezdeni akarták a szokásos motozást is. Fásultan túrtuk. Ekkor az egyik rámondult a többire:

– Rendesen bánjatok velük! Ezek nem dolgozni mennek!

Nem tudtuk szólni: A torunkat valami nagyon összeszorította. Álltunk, és némák voltunk. A lelkünkben dült csak iszonyatos vihar. Belülről ordítottunk. Alig

mertük hinni, hogy az közeleg, amiben egyre kevésbé bízunk.

Kristálytisztán emlékszem arra a napra.

Vonatunk 1953. november 20-án ért Nyíregyházára. De régen éreztem a talpam alatt a drága, jó anyatöredék! Most is beleborzongok, ha rágoncolok.

Aztán már minden gyorsan történt. A karanténban töltött hetvenkét óra elröppent. Budapest megkaptuk a zsebpénzünket, 20, azaz húsz forintot, és mehattunk haza.

Anyáméknak feladtam egy táviratot, hogy ne érje váratlanul őket a hazatérésem, aztán fel a vonatra, irány Kanizsa. Istenem, de lassúnak tűnt az a vonat!

De elkövetkezett a pillanat, amire több, mint nyolc évet vártam. Újra átölelhettem drága jó anyámat és apámat. Tizenhat éves voltam, amikor elvittek, huszonhárom, amikor visszajertem. Álltunk, öleltük egymást, és a könnyeink egybefolytak.

Ez Karakay Ferenc története. Az én fiam most annyi idős, mint ő volt, amikor letartóztatták. Hiszi, hogy amit teszünk, érte, nemzedékéért tesszük. Erzik, olvasóim, ennek a súlyát?

Horváth Mária

A K 509-es története

Lembergbe szállítottak bennünket, ott megfűrdhetünk. Megnyírtak mindenkit, és tiszta ruhát kaptunk.

Később a gyűjtőfogház udvarán sorakoztunk fel. Egy szovjet tiszt a következő tudatta velünk: megállapítást nyert, hogy tévedésből lettünk elítélve, rövidesen hazamehetünk. Ez a „rövidesen” hat hónapig tartott. Rákosi Mátyás ugyan is nem tartotta szükségesnek, hogy hazatérjünk. Azt mondta, keressünk másik hazát, Magyarországnak nincs szüksége ránk.

Erről a hat hónapról, bizonytalan, kilátástalan, csüggedt várakozásról nincs mit mondani. Ugy éreztük, a szenvedést, a megaláztatást, az emberi méltóság semmibevételét nem lehet már fokozni. De tévedtünk. Lehett.

Újra itthon

Nagy Imre hatalomra kerülésével ismét változott a helyzetünk. Jöhettünk hazai

Egy sorozat elé

Tizenkét évvel ezelőtt, 1977. őszén alakult meg a Magyar Tudományos Akadémia Pécsi Akadémiai Bizottságának Nagykanizsai Munkabizottsága. A csoport a PAB III. szakbizottságának keretén belül működik.

Maroknyi, társadalomtudományok iránt fogékony, érdeklődő tanár, kutató és muzeológus alapította a bizottságot. A szervezésben oroszlanrészt vállalt dr. Ördög Ferenc kandidátus nyelvész-tanár, valamint dr. Meixner Béla középiskolai tanár, aki egyben a munkabizottság titkári tisztét is betöltötte 1985-ig, majd 1985-ben a társaság elnöke lett 1986-ban bekövetkezett haláláig. Erdemei elévülhetetlenek, hiszen az ő vezetése alatt izmosodott meg a szervezet, alakult ki tagsága, vált ismertté a déldunántúli régió, a megye és a város tudományos köreiben. A munkabizottság alapító tagjai voltak: Dr. Ördög Ferenc kandidátus, dr. Meixner Béla tanár, dr. Dobó László tanár, dr. Rózsáné

Városi kutatók

a Pécsi Akadémiai Bizottság helyi munkacsoportjában

Lendvai Anna tanár, dr. Kerecsényi Edit kandidátus néprajzkutató, dr. Markó Imre Lehel plébános, Zsidi Zoltán nevelésszociológus, Lehota János tanár. Jászberényi László tanár. Később csatlakozott dr. Horváth László régész, dr. Horváth György tanár, dr. Cseke Ferenc tanár, dr. Márkus Ferenc tanár. Az elmúlt esztendőben regisztráltuk Kunics Zsuzsa történezt és dr. Tolnai Sándor tűzoltóparancsnokot.

Az évente egy alkalommal szervezett nagy rendezvényeink kiemelkedő eseményei voltak: Lehota János: Bánk Bán értelmezése. mikor a PAB képviselői mellett főváro-

si irodalomtörténészek, színházi szakemberek is elmondták véleményüket. 1983-ban Markó Imre Lehel Kiskanizsai szótára került megvitatásra a Magyar Tudományos Akadémia szervezésében. A néprajzkutató dr. Kerecsényi Edit a horvátságról írt tanulmányát, dr. Horváth László régész pedig a Kis-Balaton térségében végzett kutatásait ismertette. Hallottunk sajtótörténeti, iskolatörténeti tanulmányokat dr. Horváth Györgytől, illetve Jászberényi Lászlótól. Tagjaink rendszeresen meghívott előadók országos és regionális helytörténeti konferenciákon. Sikeres publikációs tevékenységet folytatnak dr. Ördög

Ferenc, dr. Kerecsényi Edit és dr. Horváth László. Bizonyíték ez egyben arra is, hogy a vidéken élés nem jelent kizáró okot a tudományos kutatás országos vérkeringésébe kapcsolódáshoz. (Jelentős alkotóinkat cikksorozat mutatja be – a szerk.)

A siker mellett azonban kudarcok is érték a munkabizottságot. Az elmúlt tizenkét évben nem tudtunk megjelentetni egy olyan önálló kötetet, mely munkánkat reprezentálna. Tudjuk, hogy napjainkban az anyagiak csak szűkös keretek között állnak rendelkezésre, de reméljük, hogy a közeljövőben sikerül kivitelezni tervünket, s megjelenik önálló tanulmánykötetünk.

Végezetül felhívjuk a városban a társadalomtudományok területén tevékenykedő kutatókat, hogy csatlakozzanak csoportunkhoz.

Jászberényi László
a PAB Nagykanizsai Munkabizottságának

A barátok, ismerősök, munkatársak között szinte üstökösként tűnt fel tehetségével az amatőr festő ifjú Simon Jenő, a KFV fűrésellátó üzemegységének dolgozója. Nagykanizsán a Helyőrségi Művelődési Otthon mini-galériájában került sor e hónapban első, önálló kiállítására. Itt találkoztam a 21 éves fiatalemberrel. A falakon lámpák fényében szemet kápráztató színekben festett tájképek. A vásznonak csillogó víz, napfény, háborítatlan csend, egy-egy maroknyi természet. Jól illik közjük a fantáziát kissé megmozgató alkotás is. Hirtelen választani sem tudnék. A jövő-menő látogatók elismerő szavait halom, miközben asztalhoz kérem egy kis beszélgetésre.

– Hol is kezdjük? – előz meg kérdésével.

– Szinte alig ismertek, ezért rád bízom.

– Szüleim elmondása alapján talán 4 éves lehettem, amikor nagy meglepetésükre egy Petőfi képet rajzoltam valamelyik kisebb szobráról. Mint a legtöbb gyermek szerettem rajzolgatni, színezgetni, de aztán semmi több. Nem kerültem neves mesterekhez, az általános iskolában rajz, vagy festőszakkörre sem jártam. Saját fantáziám után bármit megcsináltam, de ha kellett, mondjuk elém tettem egy vázát, hogy rajzoljam le, szándékosan nem ment. Az általános iskola hatodik, vagy hetedik osztályában vetődött fel először, hogy jó lenne képzőművészeti pályát választanom. Ennek ellenére magam sem tudom miért, a Kőolajbányászati és Mélyfűróipari Szakközépiskolában kezdtem középiskolás éveimet.

– Nem a művészésztől való tipikus esete. Nem bántad meg, most már mai fejjel gondolkodva?

– Nem mondhatnám, végsősoron leéretté váltam és van szakmám, hiszen abban dolgozom. Ahogy

A művész, egyik kedvenc festményével.

Művész születik

visszaemlékszem a tanulás mellett volt másra is idő. Szívesen rajzoltam, csináltam fantasztikus grafikákat, csak a saját kedvtelésemmre. Emlékszem, Boris Wallejo orosz származású festőművész munkáit tanulmányoztam. Nagyon érdekelt ezek közül az emberi, állati test részeinek, izmainak a megfigyelése, a mozdulatok, indulatok megjelenítése. Itt sem jártam szakkörre, vagy külön órára. Az utolsó években próbálkoztam először festéssel, de mivel a hozzávaló felszerelés, anyag nekem elég drága volt, így

hát nem is készültek valamirevaló alkotások.

– Már türelmetlenül várom, mikor is érintett ama bizonyos Múza csókja?

– Hamarosan eljött az ideje, ennek külön története van. Az érettségi után jöttek a katonáévek – Sormás, Taszár, Egervár, Debrecen, Egerág stb – azok hoztak igazi változást, nagy fordulatot.

– Hogy is volt?

– A sormási alakulat KISZ alapszervezete hirdetett egy pályázatot: 14 napos részvétel az egervári képzőművészeti táborban, neves műv-

szek, köztük Dusanek László festőművész irányításával. Ötvenen voltunk, ebből nyolcan amatőrök. Volt itt fát, követ kedvelő szobrász, különböző irányzatot képviselő festő, képző- és iparművész, a grafikus, rézkarokat készítő mester. Itt kaptam először anyagot, felszerelést, ami kellett. Az olajfestéssel akkor találkoztam igazán, megtanultam ecsettel, festékekkel banni.

Aztán még elmesélem, hogy ez év februárjában szerelt le. A KFV nagykanizsai üzemében dolgozik mint vízkütfűró. Hálstennek van munka, alig győzik teljesíteni a megrendeléseket. Így kevés az idő, csak a hétvégeken van alkalmam, hogy kikapcsolódjon, hódolva kedvtelésének, a művészetnek. A családtól sok segítséget, támogatást kap. Igazi, őszinte és szigorú kritikus az édesanyja. További kérdéseimre megtudom, hogy eddig kb. 40 olajfestményt készített, ehhez jött még számtalan próbálkozás grafikával és egyébbe. Szívesen fest a helyszínen, de vázlatból is, vagy csupán gondolatból. Kedveli a víz, a nap színeit, az ibolya, a sárga, a vörös, a kék árnyalatait. Realista fel fogásban, egyéni ízű kifejezési formával, könnyed stílusban dolgozik. A valóságot viszi vászonra. Képei felirat nélkül is érthetők, szemet gyönyörködtetők – erről szólnak a vendégkönyv bejegyzései is. Életének nagy eseményére, első önálló kiállítására – melyet a megnyitón Ernst Katalin a HEMO vezetője méltatott – egy követendő kezdeményezés kapcsán került sor. Az intézmény mely segíti, pártolja az amatőr művészet minden ágát, már több alkalommal adott otthont hasonló rendezvénynek. Most tehát ifjú Simon Jenő amatőr festő kiállítására várja az érdeklődőket november 30-ig, naponta 15 órától 20 óráig – vasárnap kivételével.

Tóth Ferenc

Mit deklarálnak a kanizsaiak?

Ez egy kényes kérdés. Mit is deklarálnak? Ja, igen. A múlt heti számunk tanulságai szerint azt deklarálják, hogy Tiszai Szilárd.

Ez ellen én, a megnevezett, tiltakozom. Mivel nem vagyok Béres csepp. En csak megírtam az anyagot, és küldtem hozzá egy fotót is, amely a gyógynövény bolt ajtajáról készült, és a következő feliratot kiáltja világga: **BÉRES CSEPP NINCS!**

Bagatell - ez a fotó tartalmazta a poént, az írás megszületésének okát, és célját - ám ezt valaki kicsipentette a lapból. Tudni vélem, hogy az illető nem hatyú volt.

Ilyen, és ehhez hasonló tördelési baklövések miatt az ifjúsági rovat szerkesztése (12, és péntek 13 oldal) Nagykanizsán történik ezentúl. Hely: Szociális Foglalkoztató nyomdája, idő: vasárnap délután, személy: Tiszai Szilárd.

A tördelőnek pedig további kellemes hatyúkat kívánunk a fennmaradó 14 oldalra.

Elnézést kérek...

No nem a hangnemért.

Még csak nem is azért, mert megsértettem valakit, hisz sértődésre nekem volna okom. Miért?

A negyedik számban megjelent egy könyv top-listám. Ezt szegény tördelő - hozzáértés, vagy hely híján - úgy szerkesztette meg, hogy az egész teljesen nevetséges lett. Mi derült ki a listából? Lapozzuk csak fel:

A tördelő Moldova Györgynek tulajdonítja a Mit szeret a cica? című könyvet is. És milyen eredményes szerzőnek mondható Kisgergely József, hisz listámon - a tördelő szerint - négy könyvvel is szerepel. Az éjjeli pillangókról szóló mű mellett kicsit meglepő, hogy ő írta a Süteményeskönyvet, vagy a 366 és egy tucat mesét.

Majd a tíz sikeres könyv után a 11.:

Stróbl Gábor.

MEGTÖRTÉNT

A diákok eldugták a naplót, hetekig nem mondták meg, hogy hová. Végül az egyik tanár megunja:

- Kimegyek a folyósóra, elszámolok húszig, ha addig kirakjátok, nem lesz senkinek semmi bántódása!

Kimegy, számol. Mit tesz lsten, éppen arra megy az igazgató.

- Na mi van, Gyulám, te vagy a húnyó?

Kedves Olvasó!

Azt szeretnénk, ha rovatunk olvasása folytán az őszinte öröm hullámai ringatnák lelkét.

Mielőtt tengeri betegséget kapna, közöljük, hogy kedden este fél négy és öt óra magasságában a Helyőrségi Klubban megtalál bennünket. Kérjük, észrevételeit ott tegye meg, oda hozza ötleteit, rajzait, írásait!

- a Rovat -

Fizetésnap

Kiskorpád. Péntek. Fizetésnap.

Már sötét van. A kislalu békés néma magányába csak a tüzelő szukák kiáltják nászukat. Csend az eleje mindennek - Jézus szavai itt mintha képet öltöttek volna. A buszra váró két diák sem törí meg a varázst. Szemükkel végig simogatják a házat, a mozdulatlan fákat és arra gondolnak, hogy sok-sok ilyen falu van még...

Csendes csobogás hallatszik... egy elfojtott krákogás, majd a busz megálló bódéjából egy 40 év körüli hölgy (családanya?) kászálódik ki alsóneműjét és szoknyáját igazítva - részegen.

- Aggyámá tüzet, Te!

A "Te", a busz megállóban várakozó két fiú egyikének szólt. A megdöbbenés azonban a fiú számára fagyasztotta a szót.

- Nem adsz tüzet? Egy kis tüzet sem adsz te... - a dühös monológot a kicsapódó kocsmaját szakitotta félbe. A kocsmáros az előírásoknak megfelelően járt el, miszerint: ltas egyéneket nem szolgálunk ki!

Tényleg nem szolgálta ki. Kidobta, csak úgy, ajtóstól. Majd megdicsőülve visszavonult csapja mögé, ahol már öreg és fiatal, heveny és idült, boldogboldogtalan várta a féldeci örömet...

Kiskorpád. Péntek. Fizetésnap.

És sok-sok ilyen falu van még...

Major Róbert

Gitáriskola 3.

Az A-moll skálák

Miután az elmúlt alkalommal megismerkedtünk a C-dúr skálával, áttérhetünk a másik alapvető skálátípusra, a moll-ra. A C-dúr hangjaiból felépíthető - azaz párhuzamos - moll skála az A-moll. Legalapvetőbb formája a "természetes" moll, vagy "eol" skála. (1/a. ábra). Ennek összetétele a hangközök figyelembevételével: egy egész + egy fél + két egész + egy fél + két egész. Ettől két eltérő változat is létezik még, az egyik a "harmonikus", (vagy összhangzatos) moll skála, amelynek hetedik hangját G-ről Gisz-re módosítjuk, s így ez vezető hanggá (a záró alaphanggal szomszédos félhanggá) válik. Ez a változat az alapja a moll skálára felépített harmóniarendszernek, de ezt hallhatjuk számos keleti dallamban, vagy a heavy metal gitárosok sok szólójában is. A skála felépítését az 1/b. ábrán láthatjuk: egy egész + egy fél + két egész + egy fél + egy másfél + egy fél hangköz.

Az 1/c. ábrán látható a "melodikus", (vagy "dallamos") moll

skála felszálló ágában a hatodik és a hetedik hang is félhanggal felfelé van módosítva, leszálló ágában azonban a hangsor megegyezik a "természetes" moll skála hangsorával. Ez a legváltozatosabb, legdallamosabb skála, sok sláger épül erre a változatra.

Felépítése: felszálló - egy egész + egy fél + négy egész + egy fél,

leszálló: kettő egész + egy fél, + kettő egész + egy fél + egy egész.

A második ábrán a harmonikus A-moll skálát láthatjátok, ahogy azt a gitáron kell lejátszani. Ennek

gyakorlásakor is vigyázni kell a váltott penge-tésre. A harmadik és negyedik ütemben a könnyebbség érdekében fekvést kell váltani (ujjainkat

nem az első, hanem egy másik - jelen esetben a negyedik - bundtól felfelé kell sorban elhelyezni), ami kezdetben nehézséget okozhat, de kellő gyakorlás után nagymértékben megkönnyíti játékunkat.

Akik igazán technikásan akarnak gitározni, azoknak ajánlom, hogy bal kezükkel úgy fogják meg a gitár nyakát, hogy hüvelyk ujjukat a nyak középvonalán támasszák meg. Ez nagyon fárasztó játékmód a kezdő számára, de az igazán gyors játékhoz nélkülözhetetlen.

Jó gyakorlást!

Galamb Zoltán

Kérdéseitekkel - szerkesztőségünkön keresztül - bátran fordulhattok Galamb Zoltánhoz!

Divatkereszténység és keresztény ifjúság

Holnap Zalakaroson a művelődési házban ezzel a címmel kezdődik Kardos Ferenc előadássorozata. Téma: kereszténység, ifjúság, zene. Az előadások rövidített változatát több héten keresztül mi is közölni fogjuk. Ime a bevezető főbb gondolatai.

Ma sok ember ajkát hagyja el a szó: "Én keresztény vagyok. Én katolikus vagyok. Én hívő vagyok. Én jó barátságban vagyok a piébánossal."

Ma sok ember panaszkodik, vagy mesél megkönnyebbülten régi nyomorúságáról, hajdan volt félelmeiről, arról, hogy büntették a mindenhova elértő kezek, ha templomba járt.

Ma sok ember csak az egyházzal tudja elképzelni társadalmi ünnepeink méltó megtartását.

Divat lett kereszténynek lenni.

Divat lett Isten és Jézus Krisztus nevét kommunistaellenes cégéreként, egyszerű tagadómondatként használni. Divat lett a másoknak tetsző kijelentés mögé bújni, s így egéruat nyerni az emberek jóakarátának, tisztességének, bizalmának kapuin át. Divat lett a rendszer elleni érvek sorának élére állítani: - Látjátok? A kommunista államba született, vallásos családot csak hírből ismerő fiatalok tömege keresi fel a templomokat, zárándokhelyeket. Mert ez a szörnyű rendszer nem adott semmit nekik, vagy ha adott, rettenetes áron és ezért ők boldogságukat, boldogulásukat az egyházban, templomokban és imaházakban keresik.

Pedig ez az érvelés, ha van is benne igazság, ugyanúgy figyelmen kívül hagyja a hívő fiatalokat, a keresztény embereket, mint az elmúlt negyven év ideológiai érvelésrendszere. Aki rendszeresen jár egyházi közösségekbe, gyülekezetekbe, az nem lát tízezres nagyságrendű tömött padosorokat - az a hétköznapi kicsiny hívő csapatával találkozik. Igaz, e csapatok száma egyre inkább nő, főleg ott, ahol egyetemek és főiskolák vannak, mert a tanuló fiatalok között egyre több a hívő életét nyíltan élő és mások előtt bátran vállaló keresztény. Csak nagyobb egyházi ünnepek alkalmából duzzadnak fel e közösségek.

De miért is tódulnának a fiatalok tömegesen Krisztus egyháza felé? Hiszen ők, az új kor Krisztustól

elidegenített felnőttjeinek sarjai, nem ismerik a Bibliát, felekezetüket. Nem természetes számukra hinni, közösségekben élni, élvezetkről lemondani, a lelket tisztán tartani.

Ha ennek ellenére mégis megtalálják e Nagy Káoszban Isten, hívő életüket csak új egyházakban, felekezeteknél, vagy a régi nagy egyházak ifjúsági csoportjaiban gyakorolhatják. De a "történelmi" egyházaink elöregedtek, a fiatalok nem találják helyüket ezekben. Ezért fontos az új felekezetek, a fiatal keresztény zenekarok, a keresztény ifjúsági táborok létrejötte.

A legtöbb fiatalnak kapcsolatok híján mégis a legnehézbb utat kell választania: a magányos hívő életét. Róluk keveset tudunk. Róluk, akik nem pusztába kiáltva hirdetik az ígét, hanem csendesen, de határozottan beszélnek róla. Róluk, akik istentiszteletre járnak, de ott, ahol élnék nem találtak gyülekezetre, közösségekre.

A keresztény ifjúság nem ideológiát cserélt fel ideológiával, hanem gondolkodásmódját, erkölcsi és szellemi tartást adó hitet választott. Őket nem a kommunista rendszer hajtotta az egyházak soraiba. Megérteni, elfogadni a hívő fiatalokat, segíteni és tanácsokat adni nekik nemcsak az eddig hirdett filozófiák helyett mást, jobbat keresők szándékával lehet, hanem tiszta szívvel, értékeiket tiszteletben tartva.

Akkor nem lesz hamis ha rájuk hivatkozunk, ha Istenet emlegetjük. Akkor humanizmusunk hitelt adó és nem kétségeket támasztó híre nekünk is segíthet erkölcsi, anyagi boldogulásunkban. Akkor bátran kiállhatunk a hívő emberek kis csoportjai mellett, és csak Jézuscégért kiakasztók, a katolikus és protestáns hívők hiszékenységét, bizalmát meglovagolva politikai karriert befutók, a magukat boldog, keresztény család eszményképével népszerűsítő, a tisztességtelen érveléseiket keresztívával alátámasztók, a divatkeresztények ellen.

Kardos Ferenc

Almanach Könyv top-lista

1. Bokor Imre:
Kiskirályok mundérban
2. Nils Holgerson
3. Helen Mittermeyer:
Szerelmi örvény
(Vörös Rózsa sorozat)
4. Nina Coombs:
Pusztító szerelem
(Vörös Rózsa sorozat)
5. Emmanuelle Arsan:
Emmanuelle
6. Leslie L. Lawrence:
Neben Het a halottak úrnője
7. Leslie L. Lawrence:
A megfojtott viking mocsara
8. Lakner Artúr:
Édes mostohatestvérek
9. Leon Uris:
Exodus
10. A Nemi Öröm

Stróbl Gábor

Nyuszika kérdez

- Elmenjek szavazni, vagy ne menjek? - kérdezi nyuszika, aki alapjában véve reformer, bár adatlapjait még mindig piros tintával írja.

- Menjek, vagy itthon maradjak? - kérdezi nyuszika, aki szerette az együttlét örömeit, de ezt most már csak a pár-, és nem a pártkapcsolatokra érti.

- Ha megyek, mire szavazzak? - kérdezi nyuszika, aki a négy választás után sem jutna ötről a hatra.

- Ezt most leirod? - kérdezi nyuszika, és bamba képpel néz rá, miközben szavazólapját gyűrögeti.

- Persze, hogy le - felelem, és indulok szavazni, de féluton visszafordulok.

- Te nyuszika, szerinted érdemes elmenni szavazni?

- Piros Hó -

Következő számunkban:
A magyar STING

UFO VAGYOK

Tessék rámnézni. Zöld vagyok, és feketék a fogaim. Autóbuszra emlékeztető repülő csészealjából szálltam ki ma reggel, és bemeniem a munkahelyemre dolgozni. A főnököm kissé meglepődött, de nem szólt semmit.

UFO vagyok.

Igen, az élet így szép, mert lila, mert zöld, mert piros, mert UFO vagyok. Tanulmányozok mindent és mindenkit, és röhögök. Röhögésem nem emlékeztet semmi földi zajra - talán mintha egy haladó légy fémcsizzenetei erősödésnek bombamód a város fölét.

UFO vagyok, és ebben a minőségemben köszönöm szépen, egész jól megvagyok. Így zölden, kéken és feketén élek. Életem nem földi eredetű, de ez nem zavar. Néha színházba járok, esténként tojásos nokedlit zabálok, meg töltött káposztát, vajjas kenyeret szalámmal. Éjszakánként feleségemmel - aki földi eredetű - szeretkezünk. Reggel felkelek, megmosakodok, elmegyek véctére, pisilek, vagy ha kell egyebet is, majd visszamegyek a fürdőszobába, hogy reggeli tisztálkodásomat teljessé tegyem. Megreggelizem, majd felöltözöm, beülök repülő csészealjamba, és irány a munkahely!

Én egy ilyen UFO vagyok.

A délelőntöm békésen telik, a munkatársaim viszonylag megértőek, de tudják, hogy más vagyok, mint ők, viszont tapintatosak, és segítenek a beilleszkedésben. Delente együtt ebédelek velük egy étteremben, ahol sorozatos kísérleteket teszek a pincérlány elcsábítására, azt hiszem, jó úton haladok. Délután szintén dolgozok, munka után a haverokkal sörözni járok, néha csapunk egy bulit.

Haverjaim szintén földi eredetű lények, emberek.

Én UFO vagyok.

Az estéimet már ismerik, az éjszakáimról nem akarok bővebbet mondani.

Köszönöm szépen, jól vagyok, szeretek itt élni Nagykanizsán.

Kérem, ha esténként, reggelként azonosíthatatlan repülő objektummal találkoznak, ne ijedjenek meg.

Az csak én vagyok.

TISZ (UFO)

Munka közben az akkumulátorgyártók.

Három esztendeje is elmúlt, amikor Tihanyi Csaba, a nagyrécei termelőszövetkezet ipari ágazatának a vezetője egy újítással jelentkezett: új típusú akkumulátort szerkesztett. A nagykanizsai fiatalember motorkerékpárokhoz készített az eddigiektől eltérő

Egy újítás nyomában Nagyrécsén

áramforrást, mégpedig hat és tizenkét voltos változatba. Hogy miben különböznek ezek a hagyományostól? Abban például, hogy a két típusnak sok egyforma al-

A minősítők lassan dolgoznak

katrésze van, így azonos számszámokkal gyárthatják termékeiket, sőt némi üzemejllesztés után nagyobb erősségű áramforrást is készíthetnek nagyrészt ugyanazokkal a részegységekkel. Az is lényeges, hogy a fedél konstrukciója az eddiginél termelékenyebb szerelést tesz lehetővé és azon keresztül ellenőrizhető a termék minősége, így elenyésző a selejt. A vásárlónak a haszna, hogy a hagyományossal

egyben import és gyakran hiánypótló cikk. Talán ezért se szabadna oly lassan, ráérősen bírálni a készítményt. Akikkel eddig megvizsgáltatták az újszerű áramforrást, azok jónak találtak. Akárcsak a vásárlók, hiszen értékesítésükkel a százezerhez közelítenek és a fogyasztói reklamáció elenyészőn kevés, nem éri el a két százalékot. Ráadásul „újszülöttként” jó véleményeket mondtak a

szemben egy jóval stabilabb és megbízhatóbb, sőt esztétikusabb akkumulátorhoz juthat.

E jó tulajdonságok ellenére sem kapott zöld utat még az újítás, a találmányi hivatal máig vizsgálja a Tihanyi-féle akkumulátorokat, miközben a vásárlók, a motorkerékpárosok immár évek óta minősítik a nagyrécei terméket.

– Most már esztendőben lehet számolni az eltelt időt, amikor újítást szolgáltatási szabadalomként benyújtottam. Elfogadása vagy egyáltalán a véleményezése azóta is várat magára – mondja az újdonságok iránt érdeklődő férfi.

Miközben újítási szabadalom alapján gyártják keresett terméküket, ami

gyártmányról az Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetiek, ahol korábban kipróbáláson voltak az első példányok.

– A piac elfogadta termékünket, amit az is tanusít, hogy az idén is mintegy 35 ezer darab értékesítésével számolhatunk – említi Tihanyi Csaba. – Ezek után már csak arra várunk, hogy a találmányi hivatal is ismerje el akkumulátoraink jó tulajdonságait. Szükségünk lenne erre azért is, mert exportra ajánlottuk áramforrásainkat, érdeklődés is van egyes külföldi cégek részéről. Egy országos szerv minősítése, bizonyítványa feltétel nélkül segítené gyártmányunk eddiginél is jobb bevezetését a piacra.

N. F.

Új osztrák-magyar vegyesvállalkozás

A HSMK-ban, májusban, a gleisdorfi cégek nagysikerű műszaki cikk kiállítását rendezték. A kiállítás egyik célja áruválasztékuk bemutatása, vevőcsalogatás volt, a másik kevésbé közismert, a termékellátásban és forgalmazásban meglévő együttműködési lehetőségek felkutatása. Így jutott el a gleisdorfi Lorenz-cég a nagykanizsai Almanach Kft.-hez, közös vállalat létrehozásának javaslatával. A feltételek tisztázása és a két cég belső szerkezetének kölcsönös megismerése után úgy döntöttek, hogy megalapítják a közös vállalatot. Erre került sor az elmúlt héten, amikor is Consensus Kelet-Nyugat Kereskedelmi Társaság néven megszületett az új vállalkozás.

A profilról, a célokról és a szerkezetről kérdeztük Takács Balázst az Almanach Kft ügyvezető igazgatóját.

– A vállalkozásunk több profilú – kezdte az ügyvezető igazgató. Többek között képesek vagyunk bármilyen nagyságrendű céget számítástechnikai eszközökkel, irodatechnikai gépekkel felszerelni. Tudjuk vállalni bármelyik nyugati cég magyarországi képviselőjét, akár egyszerű üzletkötés esetében is. Ezenkívül foglalkozni kívánunk belkereskedelmi ügynöki és szaktanácsadói tevékenységgel, utazási szolgáltatással, gépi adatszolgáltatási rendszerek tevékenységével, szoftver elállításával és különböző kulturális szolgáltatásokkal.

– Ez nagyon sokrétű tevékenységnek tűnik. Hogy készültek fel a szerteágazó feladatok ellátására?

– A cég tényleges tevékenysége a jövő évtől kezdődik, az addigi hátralévő hónapok a felkészülést szolgálják. Ez alatt az idő alatt kívánjuk megteremteni a működés feltételeit. Az eddigi általános gyakorlattól eltérően mi először a szervizhálozatot építjük ki, csak utána hozzuk a technikát. Csak kvalifikált munkaerőt foglalkoztatunk, olyanokat, akik nem misztifikálják szakmájukat. A mérnöknek értenie kell ahhoz is, hogy kell befűzni az írógépszalagot és adott esetben ezt meg is kell tennie. Abból a célból, hogy szakembereink tudásukat szintentartsák és fejlesszék, dolgoztuk ki azt a rendszert, mely szerint egy hetet itthon dolgoznak egy hetet pedig Ausztriában a Lorenz-cégnél.

– Nyilván ezért a szaktudásért jól meg is kell fizetni őket.

– Ez természetes. Fizetésük a kiképzési időszakban nettó 15 ezer forint. Ezt követően a Lorenz-cég rendszeréhez hasonlóan lesz egy tisztességes alapfizetésük és ehhez jön a megkötött üzletek, és a vásárlók visszajelzése alapján a plusz pénz. Persze adott esetben ez lehet levonás is az alapbérből.

– Egy utolsó kérdés. Milyen az alaptőke megoszlása?

– Az alapító tőke kétharmad részét az Almanach Kft, egyharmad részét Lorenz biztosította. Januártól ez a megosztás változni fog, mivel lesz harmadik tagja is a vállalkozásnak, a HUNSA IMPEX C. C., amelyik afrikai vállalat.

Z. T. I.

Címkézik a kész termékeket, miközben Tihanyi Csaba szűrőpróbaszerű ellenőrzést végez.

(Szakonyi Attila felvételei)

Előzetesek

Vívás

A MÁV NTE szakosztálya megalkulásának 30. évfordulója tiszteletére ma és holnap rendezel meg jubileumi rendezvénysorozatának záró eseményét, amelyre a Rózsa úti vívócsarnokban kerül sor.

A szakosztály ünnepi közgyűlése ma délután fél 5-kor kezdődik, amelyen a Magyar Vívó Szövetséget dr. Kamuti Jenő elnök képviseli. A kanizsai szervezők a jubileumi közgyűlésre minden érdeklődőt szeretettel várnak.

A népszavazás miatt elmarad a vasárnapra tervezett városok közötti (Zalaegerszeg, Dunaújváros, Nagykanizsa) öregfiúk találkozó. Helyette szombaton 9 órai kezdettel a MÁV NTE egykori vívói, nők és férfiak nosztalgia versenyére kerül sor minden fegyvernemben, amelyre várják az érdeklődőket.

Kosárlabda

Az NB I-es mezőny „B” csoportjában szereplő MÁV NTE női csapata múlt szombaton kezdte meg az 1989/90-es bajnokság második felvonását, amely holnap délután hazai környezetben folytatódik.

A kanizsai lányok a BKV Előre együttese ellen mérkőznek, amelytől szeptember végén 21 pontos vereséget szenvedtek. A vasutasokat futi a visszavágás, akiknek nagy szüksége lenne a győzelemre. Helyzetüket nehezíti Moró orrcsont-törése, de Szakács sincs teljesen rendben.

A csapat házatáján a gondok elenyére bizakodnak, hogy a szombaton 16 órakor kezdődő találkozón megszületik a kanizsaiak negyedik hazai győzelme.

Labdarúgás

Vasárnap idényzáró lesz a második- és harmadosztályban. Az Olajbányász együttese a Szekszárd csapatát fogadja és győzelmi eséllyel lép pályára. Jó előjelnek számít, hogy a tavalyi bajnokságban mindkét mérkőzésen olajos siker született. Viszont az is igaz, hogy a piros-kékek tavalyi és mostani szereplését nem lehet egy „kalap” alá venni, mégis a hazai csapat látszik esélyesebbnek. Az őszi idény utolsó mérkőzésén a labdarúgók szeretnének kellemes emlékekkel búcsúzni közönségüktől és győzelműkkel jobb pozícióban várni a tavaszi idényt.

*

Az NB. III Dráva csoportjában A Volán-Dózsa hazai környezetben zárja az őszi sorozatot, a jó képességű Kaposvári Honvéd csapatát fogadják szombaton hazai pályán.

A Bakony csoportban szereplő másik kanizsai csapat, a MÁV NTE legénysége a Győri MÁV DAC vendégeként lép pályára.

Jó tanulók – jó sportolók

(A jó tanuló – jó sportoló pályázaton díjat nyert kanizsai fiatalok közül ezúttal Jassó Anikóval és Bogyai Andrással beszélgettünk.)

Jassó Anikó az Olajbányász tehetséges atlétája azzal kezd beszélgetésünket, mennyire örült annak, hogy iskolája, a Mező Gimnázium őt is felterjesztette a jó tanuló – jó sportoló díjra.

– A tesi tanárom úgy fél évvel ezelőtt említette, hogy megpróbáljuk. Tavaly talán nagyobb esélyem lett volna, de akkor nem kerültem felterjesztésre. Meg mondom őszintén, nem nagyon számítottam a díjra – mondja Anikó, majd nagy lelkesen azt bizonygatja, hogy a sportolás mellett igyekezett a tanulmányi eredményével is kitűnni. Végzősként szeptemberben szeretne tovább tanulni, tanárnak készül és természetesen a szakpár egyik tantárgya testnevelés.

A napl edzések és a tanulás szinte minden idejét leköti. Ha mégis van szabadideje, akkor szívesen olvas vagy moziba megy barátaival.

– Nekünk sportolóknak több mindenről le kell mondanunk, de mindig azzal biztatom magam, hogy talán megérl majd valamikor, hogy ezt csinálom – vélekedik a csinos sprinter.

Úgy látja, hogy szoros napi időbeosztással a sportra és a tanulásra egyaránt tud időt szakítani.

Erről így vélekedik:

– Beosztom az időmet, bár nyilván többet tudnék

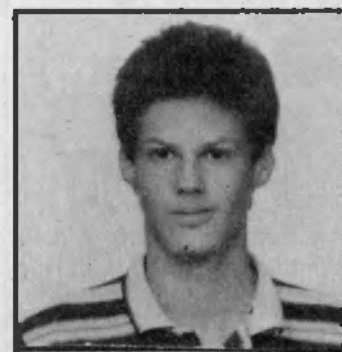
tanulni, ha nem lenne edzés, de nem biztos, hogy akarnék is. Szóval ez olyan dolog, ha nem lenne edzés, akkor is elszűrném valahol az időt, így inkább hasznos dologra fordítom.

Amikor újra szóba kerül az iskola és kedvenc tárgyaitól kérdezem, a testnevelés mellett a biológiát említi. Mindjárt hozzá teszi, nem azért mert felvételi tárgy lesz, hanem mert tényleg szereti. Az iskolában sportfelelősként is számítanak rá, feladata többek között az iskolai sportversenyek szervezése, és azok lebonyolításában is segítkezik.

Beszélgetésünk során természetesen a sportbéli sikerek is szóba kerülnek.

– Nyolcadikos koromban országos bajnokságot nyertem 200 és 400 méteren, majd két évvel később korosztályomban 2. lettem. Sikerkült Budapest Nagydíjat is nyernem, idén pedig a Diákolimpia országos döntőjén 200 méteren lettem ezüstérmes. Eredményeim alapján ismét teljesítettem az aranyjelvényes szintet.

– Szedi csokorba legjobb eredményeit Jassó Anikó.

Kanizsai kosárlabda berkekben ismerősen cseng a Bogyai név. A család tagjai közül az apa sokáig a MÁV NTE szakosztályánál tevékenykedett, a nagylány Anita az NB I-es csapat tagja, míg beszélgetőpartnerünk Bogyai András a MÁV NTE másodosztályú csapatban játszik.

A Landler Gimnázium 2. osztályos tanulója a sport-

tal kötött barátságát így eleveníti fel:

– A Péterfy testnevelés tagozatos iskolába jártam és itt Rezsek Győző tanár szerettette meg velem a sportot. Hetedikes koromtól kosárlabdázom, kezdetben Silló Zsolt csapatában, majd ettől az idénytől már a felnőttek között játszom.

– Mivel érdemelted ki a jó tanuló, jó sportoló címet?

– Amióta iskolába járok, végig ötös tanuló vagyok. Kosárlabdában ebben az évben kezdett beérni a játékom, de szeretném ha ez még jobban is menne.

– Az elmúlt napokban az 1992-ben rendezendő Ifjúsági EB-re kiválasztó versenyek kezdődtek. A szakemberek a te játékodra is felgyeltek és helyet is kaptál a nyugat válogatottjában. Hogy ment a játék?

– Zalaegerszegen a Közép-csoporttal játszottunk és sikerült nyernünk. Nagyon szokatlan volt a játék, hiszen 5-6 egyesületből verbuválódott a csapat. Úgy érzem nem vallottam szégyent.

– Kitűnő tanulóként nyilván sok idődet vesz el az órákra való felkészülés. Jut elég időd a sportra?

– Igen, hisz amióta a MÁV NTE megszűntette a csapat támogatását, csak hetente három edzésem van. Ezt könnyen ki lehet bírni, sőt ennyi játék kell is kapcsolódásként.

– A tanuláson és a sporton kívül mi az ami még érdekel?

– A sporton kívül külön hobbym nincs. Egyébként ha már nem tanuló, szeretek tévét nézni és az otthoni munkából is kiveszem a részem.

– A jövőt illetően van már kialakult elképzelésed a sportpályafutásoddal és a továbbtanulással kapcsolatban?

– A férfi kosárlabda vonalán elszomorító a helyzet. Nagyon remélem, hogy a csapatnak sikerül támogatást szerezni és én is tovább játszhatom. A továbbtanulással kapcsolatban nincs kialakult véleményem, még van időm dönteni.

– kápolnás –

Kispályások a küzdőtéren

(I.)

Városunkban több mint húsz évvel ezelőtt indult útjára a szervezett szabadtéri kispályás labdarúgó-bajnokság, amelyet a VLSZ lelkes társadalmi aktivistái „gondoznak”. Az első bajnoki évben, 1968-ban még eléggé foghíjas volt a mezony, de aztán évről-évre egyre nagyobb népszerűségnek örvend a kispályás foci.

Az érdeklődés fokmérője, hogy több éve már négy osztályban, 12-12 csapattal zajlanak a küzdelmek, amelyek rendszeres és folyamatos tevékenységre adnak lehetőséget a csapatok számára.

Induló sorozatunkban bepillantást adnak a bajnoki sikerek hátteréről, bemutatjuk a felsőbb osztályba lépett csapatokat.

Mesternégyes a szabadtéren

A bajnokság I. osztályában törzsgárdának számító Ingatlankezelő és Közvetítő Vállalat (IKKV) gárdája ritka bravúrt ért el az idei küzdelemsorozatban, hiszen a fiúk sorrendben a negyedik aranyérmet szereztek meg.

Vállalatunknál kiemelt figyelmet fordítottunk dolgozóink sportjára, ahol biztosítottak a feltételek, jó az együttműködés a sportért felelős szervezetek, vezetők között. A jól menedzselte kispályás társaság méltán került az érdeklődés középpontjába, a fiúk számos sikert értek el IKKV-s színekben –

mondta **Gábor József** sportfelelős, a kispályások csapatvezetője.

Az „ingatlanosok” közel húsz éve résztvevői a bajnokságnak. A II. osztályban 1 évig szerepeltek, majd immár 18 éve a legjobbak mezőnyében kergetik a labdát.

Három aranyérem után, az idei bajnoki év elején a dobogós helyek valamelyikének elérését tűztük ki célként. A maximális terv viszont a bajnokság megvédése volt, de jól tudtuk, hogy a bajnokság esélyese a Bútorgyár, mindenki őket várta befutóként. Nálunk amolyan „csakazértis” hangulat alakult ki –

Az I. osztály „aranyasai”. Guggolnak: Ifjovics, Vincze, Szokol, Szélig, Liviczky. Állnak: Benkó Ferenc szponzor, Munkácsi, Szabadi, Szabó, Sulyok, Horváth, Gábor József csapatvezető.

Kanizsa – várospolitikai hetilap, megjelenik minden pénteken. Felelős szerkesztő: Mihovics József és Takáts Sándor. Tervező szerkesztő: Ferencz Győző. Szerkesztőség: 8801 Pf. 74. Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Telefon: 11–150. A szerkesztő bizottság tagjai: Horváth Tamás (elnök, a várospolitikai rovat gazdája), Kápolnás Zoltán (sport), Pék Pál (művelődéspolitikai), Szakony Attila (fotó) Tisza Szilárd (ifjúság) és Z. Tamás István (gazdaságpolitika). Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Jakab Vilmos. Computertechnika: SZÜV, Zalaegerszeg. Nyomtatás: Zalai Nyomda. ISSN: 0865–3879. Nytsz: B/PHF/266/Z/1989. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105, fél évre 210, egy évre 420 forint. Előfizethető a postahivatalokban és a kézbesítőknél.

Sportakrobaták a VB-n

A Hevesi Diáksport Egyesület sportakrobatáinak újabb sikerét jelzi, hogy a lengyelországi Katowicében rendezendő ifjúsági világbajnokságon két versenyszámban is kanizsai fiatalok képviselik hazánkat.

A november 28–december 3. között rendezendő viacon a magyar válogatott vezetője Farkas Zoltán, a HDSE elnöke lesz és a csapattal tart Gajcsi József edző is.

A VB-re való felkészülésről az indulás előtt kérdeztük Farkas Zoltánt, a magyar küldöttség vezetőjét:

– A válogatott keret négy egyesületre épül, így az Építők, a Gázművek, Cegléd és a Hevesi DSE adja a válogatottakat. Az ifjúsági világbajnokságra is ebből a négy egyesületből válogatták ki a legjobbakat. Nagy örömmre Kanizsáról Vizlendvai László, Király András fiú páros és a Takács András, Kütösön István, Király András, Vizlendvai László négyes képviseli majd a magyar színeket. Rajtuk kívül még női párosban, női és fiú hármasban női négyesben és vegyespárosban valamint akrobatikus ugrásban indulnak versenyzőink. Ami az esélyeket illeti, nehéz jósolni. A kanizsaiak közül a fiú négyestől várunk jó szereplést. A 25 fős magyar csapat november 27-én indul Katowicébe, ahol az előzetes jelzések szerint 20 ország versenyzői találkoznak.

– K –

kapcsolódik a beszélgetésbe a gólgáros Horváth Attila.

Az új bajnokságra való felkészülésük jól sikerült és erősíteni is tudtak. Hozzájuk került a kanizsai fociberkekben jól ismert Szabó, Ifjovics, Vincze és Liviczky, akikkel jelentősen javult a csapat teljesítménye.

A bajnokságban, a várakozásnak megfelelően nagy versenyfutást folytatott a két csapat a bajnoki elsőségért. Hosszú időn át a bútorgyáriak, a tavaszi bajnokok nagyszerűen meneteltek, de a végére megtorpantak s ezt nyomban kihasználták az IKKV-sok.

A rajt-cél győzelmet tervező bútorosokat a hajrában előztük meg, amelynek nagyon örülünk. Mi egyenletes, jó teljesítményt nyújtottunk. A srákok lelkesek, fegyelmekkel voltak, nagyszerű hozzáállást valósítottak meg. Az újabb aranyérem a CSAPAT érdeme, de a névszerinti kiemelésre mégis rászolgál Szokol ka-

pus és Horváth Attila gólkirályunk – értékelt **Gábor József** majd így folytatta:

– A „közreműködők” közül feltétlen dicséret illeti a korrekte játékvezetést, a következetes munkát megvalósító fegyelmi bizottságot. Ugyanakkor úgy érzem, hogy ez a bajnoki sorozat nagyobb propagandát is megérdemelt.

Az ingatlanosok újabb sikerének kovácsai: Szokol, Vincze, Sulyok T., Szabó Gy., Szabadi, Horváth, Szélig, Munkácsi, Ifjovics, Liviczky. Csapatvezető: **Gábor József**.

– Bensőséges ünnepelés, rövid pihenő után nyomban bekapcsolódtunk a városi teremlabdarúgó-bajnokságba. Levezetést s egyben jó felkészülést jelent a február végéig tartó teremfoci, majd nekivágunk a 20. szabadtéri bajnoki évünknek, amelytől ugyancsak érmet várunk – mondta befejezésül terveikről a csapatvezető.

Balogh Antal